

உ
செவ்வயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தத்துவஞானநுபவ விளக்கம்

சிவாநந்தசாரம்

பரசிவதோத்திரம்

பூரணமணிமாலைக் கண்ணி

இ வை

தரிசுபுரம் பூம்த் பரப்பிரஹ்ம அம்பலவாண சுவாமிகள்
மாணக்கரிலொருவராதிய

சிவயோகி

பூலபூதி மீனாக்ஷிசந்தரசுவாமிகளாலியற்றப்பட்டு
ஷக்ருபரம்பரை ஆதினத்தி லொருவரும், பூம்த்
தாயுமான சுவாமிகளின் மடாலயத் தொண்டு
செப்பவருமாகிய அறந்தாங்கிமாநகரம்
பூதி விசேஷ சுவாமிகளால் பார்வையிடப்பட்டு

சென்னை

கோமளேசுவரன்பேட்டை
சச்சிதாநந்த அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டன

1916

விலை

Copy-right [அண பன்னிரண்டு]

h87b11

R
216

181/48

செப்பிடுவதற்காக
கொண்டப்பட்ட
1983 வருடம்
ஜூன் மாதம் முடிந்த
செப்பிட்டு 1983 வருடம்
ஜூன் மாதம் உதவியாளரின்
ஓராய்ச்சி கையொப்பம்
6/7

சாற்றுக்கவிகள்.

திரிசிரபுரம் ஸ்ரீமத் பரப்பிரஹ்ம அம்பலவாணசுவாமிகளின்
ஆதினத்திற்குரியவரும் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளின்
மடாலயத் தொண்டு செய்பவருமாகிய
அறந்தாங்கிமாநகரம் சிவயோகி
ஸ்ரீ விசேஷ சுவாமிகள் இயற்றிய
(நேரிசை யாசிரியப்பா)

சீர்வளர் பரசிவம் சின்மயப் பூரணம்
ஏர்வளர் மோனத் திலங்குறு தற்பரம்
பதிபசு விதிபெனப் படுபொரு ளெவற்றினும்
நிதியுறத் தானாய் நிறைந்தொளிர் சித்து
தானே தானாய்த் தனித்திடு மொருமுதல்
நானாபேத நாடகம் நடித்துத்
தோன்றிய பல்லுயிர் தொகுதியா மாந்தரை
ஊன்றிய பவந்தியத் தொளிதரு பராபரம்
ஒருவரு மறியா வொருமுதற் கடவுள்
அருவருவற்ற வருட்பெருஞ் சுயம்பு
இத்தகை யிலங்குறு மெழில்சிவ முகத்தில்
நக்தியே தோன்றிய நானா விதம்தில்
திருவளர் பதியாம் திரிசிரபுரத்தில்
அருணிறை சுத்த சைதன்ய மான
அம்பல வாணப்பே ராருட்குரு பதத்தைத்
தம்முடி யதனிற் தாங்கிமெய் யறிவால்
முற்றுணர் மீனாக்ஷி சுந்தர னெனப்பேர்
பெற்றமெய்ஞ் ஞான பேரின் புடையோன்
தன்னனு பவத்திற் றரும்அருட் பொருளை
நன்மையா யுலகோர் நயம்பெறும் பொருட்டு
ஆன்றோர் சொல்பழஞ் சுருதிகோட் பாட்டைச்
சான்றா யமைத்துத் தந்தன னிதனைத்
துன்புறு பவக்கடல் தொலைத்தருள் விளங்க
இன்புறு மறிவுடை யெவர்களு மினிது
கற்றனு பவித்துக் களிதிருச்
சிற்றம் பலத்திற் சேர்வர்க டாமே.

இதுவுமது

வேறு.

நலந்தருமொண் டத்துவஞா னனுபவ விளக்கமெனில் வரிய நூலைப், பலந்தருமென் றணுகினவர் பாசிவத்தோ டிறையவழிப் படுவ ரென்றும், நிலந்தரு திரிசிரபுர மீனாட்சி சுந்தரப்பேர் நிம லன் சொன்னான், புலந்தருமெய் யறிவுடைய பக்குவர்கள் தெளி ந்துமுத்தி பெறுவர் மாதோ.

வேறு.

நிந்தைசெய் மாபாதி யானதி வினையினால் நேயம்விட் டெழுவ மனதிற்பந்தமாய் வருபாச பந்தமு மகன்றிடப் பகர்ந்தநற் சுருதி யிதனைச், சொந்தமா யனுதினமு மனுஷ்டித்த போருட் சோதி யிற்றேய்ந்துஞான, சிந்தைபெற் றிருவினையின் நிந்தையற் றருள் பெருகி சிவமாகி வாழ்வர்தாமே.

வேறு.

உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற வொருவன் றிருவுள் ளத் தினிலே, படுக்கா விளக்கையேற்றிநிற்கப்பருதி கதிர்போற் சிவந் தோன்றத், தொடுக்கும் மேலாம் பழம்பாடற் றொடரை யூன்றிச் சொன்னவிர்தால், கொடுக்கும் பாமா நந்தசுகழ் குணமுற் றிதனை யுணர்வோர்க்கே.

நன்னிலம்-கூத்தநல்லூர்

ஸ்ரீமத் - அ - கோவிந்தசாமிபிள்ளை யவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சத்துறுகி வரநந்த சாரமொடு பாசிவதோத்

திரந்தா வற்ற

புத்தமுத மானபூ ரணமணிமா லைக்கண்ணி

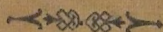
பொதிந்த தெய்வத்

தத்துவஞா னனுபவ விளக்கமெனுந் தருமொருநூல்

சாற்றி னானால்

ஓத்ததிரி சிரபுரமீ நாட்சிசுந்த ரப்பெரியோ

லுவந்து மாதோ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

ஸ்ரீ அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்தமாய் விளங்கா நின்ற பராபரப் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஆகாஸாதி கிரமமாகப் படைக்கப்பட்டு நாமரூப விகாரத்தோடு காணப்படுகின்ற இந்த உலகத்தின்கண் ஆன்மகோடிக ளனைத்தும் உய்யும் பொருட்டுச் சுயம் பிரகாச வடிவின்வாகிய நான்கு வேதங்களை ஈசுவரன் வெளிப்படுத்தினார். அவற்றினின்றும் ஆக்மசாஸ்திர புராணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவை கர்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் என இரண்டு வகைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அற்பசுருதி வாக்கியம் பிரபல சுருதிவாக்கியம் என இரண்டு வகையாயிருக்கும். இவற்றுள் அற்பசுருதி வாக்கியம் கர்மகாண்டத்தையும் பிரபல சுருதிவாக்கியம் ஞானகாண்டத்தையும் சொல்லும். இந்த ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லாநின்ற பிரபல சுருதிவாக்கியத்தை மகாவாக்கிய மென்றும் வேதாந்த சித்தாந்தமென்றும் சொல்லப்படும்.

ஆயினும் கர்மகாண்ட விஷய தோஷங்களை யொழித்து நிரதிக்ஷயானந்தமாகிய பரமசுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரங்களாம். வேதாந்த மென்பது கைவல்ய நவரீதம், ஞானவாசிஷ்டம் முதலிய சாத்திரங்களாம். சிவஞானபோதம் சிவஞான சித்தியார் முதலியன சித்தாந்த சாத்திரங்களாம்.

நிற்க—ஆத்மலாபத்தை யடையவேண்டிய அதிகாரிகள் இவ் வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திரங்களனைத்தையும் குரு முன்னிலையில் ஆராய்ந்தறிந்தாலன்றி அவை அமையா. அங்ஙனம் ஆராய்ந்தறிப்பச் சக்தியில்லாத மந்தவதிகாரி முதலானவர்கள் எளிதி லாத்மலாபத்தை யடையும் பொருட்டுப் பரமார்த்திக நிலையையுடைய வான்றோர்கள் பலவித வபாயங்களாலே பல சாஸ்திரங்களை விரித்தும் விளக்கியும் ஏற்படுத்தியு மிருக்கிறார்கள். அங்ஙனமிருக்க இவ்வரியஞான சாஸ்திரமும் மப்பெற்றியதே.

இந்நூலாசிரியர் திரிசிரபுரத்தில் சுத்த சைதன்ய சொரூபானந்தமயமா யெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் பாப்பிரஹ்ம அம்பல

வாணப் பசுதேசியென்கிற குாவரின் மாணுக்கரினொருவராகிய சிவ
 யோகி ஸ்ரீ மீனாட்சுசுந்தர வடியாரென்பவர். இவர் மேற்படி குா
 வரிடத்து ஞானசாதகத்தைப் பெற்று அநேக வேதாந்த சித்
 தாந்த சாஸ்திரங்களை யக்குரவரிடத்திற்றுனே யாராய்ந்தறிந்து
 இளமையிற் துறவுபூண்டு சொரூபானந்த சமாதியுடையவராயுலா
 வுகையில் மேற்படி ஸ்ரீமத் பரப்பிரஹ்ம அம்பலவாண பாதேசி
 களின் ஆதினத்தவரும் இந்நூலாசிரியர் மாணுக்கரி லொரு
 வரும், வேதாந்தப் பலதிரட்டு, நன்மஹாராஜன், சந்யாஸ
 முதலிய வரியபெரிய சாஸ்திரங்களை யியற்றியுள்ளவரும் அறந்
 தாங்கி மாநகரவாசியருமாகிய மு. சேஷாசலம் பிள்ளையென்னு
 மியற்பெயரையுடைய சிவபோகி விசேஷ சுவாமிகளாலும், செ
 ன்னை மதுராந்தகம் பெரும்பேறு லோகநாத முதலியாரவர்கள்
 குமாரர் திருவேங்கட முதலியாரவர்களாலும், திருவாவின் குடி
 யென்ற பழனிஸ்தலம் வேங்கட ராஜா அவர்கள் குமார
 ரங்கசாமி ராஜா அவர்களாலும் இன்னுமநேக வடியார்களா
 லும் மேற்படி சுவாமிகளைக் கேட்டுக்கொண்டவாறு ஐதிரயோப
 நிதம், தைத்திரயோபநிடதம், சாந்தோக்யோபநிடதம், கடோப
 நிதம் முதலிய வுபநிடதங்களினின்றும் கைவல்யம், சிவதரு
 மோத்திரம், சிவஞானசித்தியார், சிவாநந்தமலை, சிவநெறிப் பிர
 காசம், சிவஞானபோதம், பகவந்திதை, பிரமகிதை, பிரபுலிங்க
 லீலை, ஞானவாசிட்டம், ஒழிவினொடுக்கம், மெய்ஞ்ஞான விளக்
 கம், குறுந்திரட்டு, பெருந்திரட்டு, தாயுமானவர், பட்டினத்தார்,
 சிவவாக்கியர், குணங்குடியார், அவிரோதவுந்தியார், வைராக்கிய
 சதகம், வைராக்கியதீபம், எம்பிரான் சதகம், நெஞ்சறி விளக்கம்,
 உடலறிவிளக்கம், பரமானந்த தீபம், மகாராஜா துறவு, திருமந்
 திரம், திருவாசகம், திருவம்மாளை, தேவார முதலிய இன்னு
 மநேக வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரங்களின் பிரமாணங்களைக்
 கொண்டும், எளிய நடையில் இச்சுருதியை வரைந்தும்,
 சிவாநந்தசாரம், பரசிவதோத்திரம், பூரணமணி மாலைக்கண்ணி
 இவைகளைச் செய்யுளாகப்பாடியும் இது பரியந்தம் ஒருவரும்
 இயற்றியிராத சுத்த அத்துவித வேதாந்த தத்துவங்களை என்னும்
 படமும் னாதனமாயியற்றியும் பக்குவர்கள் உணர்ந்துய்யும் பொ
 ருட்டு அருளிச்செய்தனர். இவை வேதாந்த சித்தவிருத்தியை
 யுடையவர்களுக்கு இன்றியமையாத பதத்தைத் தருமென்ப
 தற் கையயிலலை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தத்துவ ஞானனுபோக விளக்கம்.

விநாயக ஸ்தோத்திரம்.

நிம்ப நிழற்பா—லும்பன் முகத்தார்
செம்பது மத்தா—ணம்பு கருத்தே.

நேரிசை வேண்பா.

தத்துவஞ ஞானபவ சத்தாம் பரநெறியைச்
சுத்தமுறும் வாசகத்தாற் சொல்வதற்கே—முத்திதருஞ்
சிற்பரனே யைங்கரனே செஞ்சடையோன் சேகரனே
தற்பரனே நின்றான் சரண்.

அடிபார் வணக்கம்.

எழுதிர்க்கழி நெடிஷடியாசிரிய விருத்தம்.

திருவருண் ஞானச் செல்வர்க டமக்குஞ்
சுற்சுக யோகிக டமக்கும்
மருவிய ரசுக தமசுக ளகன்ற
மாதவ நிலையுடை யவர்க்கும்
இருவினைச் சார்பை யொழித்தவர் தமக்கு
மிகபாத் திச்சையற் றவர்க்கும்
அறிவிலேந் தாழ்க்கே யவர்களின் றாய.
வடிமல ரனுதினந் தொழுவாம்.

சமதம விருத்தி யுடையவர் தமக்குஞ்
சங்கற்ப விகற்பமற் றவர்க்கும்
விமலனல் லடி யைப் பிடித்தவர் தமக்கும்
விருப்பொடு வெறுப்பைவென் றவர்க்கும்

தத்துவ ஞானனுபோக விளக்கம்.

அமர்செயும் பந்த மனைதுறந் தவர்க்கு
மரவி தினநினைப் பவர்க்கும்
அமைதியாய்ச் சிறியே மவர்களின் றாப
வடிமல ரனுதினந் தொழுவாம்.

அறுசீர்க்கழி நெய் லடி யாசிரிய விருத்தம்.

தத்துவத்தி னிலையுணர்ந்த பெரியோர்க டிருவடிபைத் தலை
மேற் கொண்டோர், அத்தனது திருவருளாற் பிறவியிலா தான
ந்த மாவ ரென்று, முத்திதரு மாகமங்கள் சாத்சிரங்கள் வேதங்
கள் முழக்க லாலே, பத்தியுடன் நாமமவர் திருவடியை யெப்
பொழுதும் பணிதல் செய்வாம்.

நேரிசை வேண்பா.

பொங்குஞ் சிவஞான பூரண முத்தர்தம்
சிங்கராப் பாதஞ் சிரங்கொண்டு—மங்காதிங்
கேற்றிப் புகழ்ந்தன்பா விற்கூலென் புன்சொல்லால்
சாற்றத் தணிந்தேன் சரண்.

அவை யடக்கம்.

செய்ய மனந்துணிந்தேன் சீர்த்தவ ஞானநூ
லய்யமற வோத வருள்புரியைங்—கையரென்றன்
முன்னிப்பா ரென்று மொழிந்தேன்மெய் கற்றுணர்ந்தோர்
மன்னிப்பா ரென்று மனு.

எழுசீர்க்கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம்.

கல்வியு மறியேன் கேள்வியு மறியேன்
கற்றுணர் பெரியர்சார் பறியேன்
அல்லல்செய் மாயை யிருவினைப் பிணக்கை
யறுத்தவர் பதந்தொழு தறியேன்
வில்லியல் தத்துவ ஞானனு போக
விளக்கத்தைச் சொற்றன னென்று
புல்லறி வகற்றி வாழ்பவர் பிழையைப்
பொறுத்தரு டந்திடல் கடனே.

குருவணக்கம்.

அத்விதா நந்த சொரூபனு மெங்க
எம்பல வாணப்பா தேசு

யத்தன தருளைப் பெறும்பெருமாள் நாச
ரவர்திரு வடிமல ரகத்திற்
பத்திசெய் சண்முக சுவாமியிப் புனியிற்
பவரகி தார்ப்பித னாக
முத்திசா தனத்தை யறிவிலேற் களித்த
முனிவனை யகத்தினில் வைப்பாம்.

வேதவா கமங்கள் சாத்திர மெவையும்
விரிதருங் கருத்தினு லுணர்ந்து
மாதவத் துரியோ ரேத்திடு மனாகி
மகத்துவை யகத்தினி விருத்திப்
பூதல மீதில் மா னிட வருவைப்
பூண்டெனை யாண்டமெய்ப் பொருளை
நீதமா யடிமைக் கருள்மிக வளித்த
நிமலனைக் கருத்தினிற் றுதிப்பாம்.

எனையொன்று மறியா விளம்பரு வத்தே
யெனையுவந் தாண்டெளி யேற்கே
வினையினு லெடுக்குஞ் சடமிது சித்திது
விரிபந்த மிதென்றுநன் குணர்த்தி
மனமக முகமாய்ச் சிரந்தொளிர் சமாதி
மார்க்கத்தின் விருத்திஞா னத்தால்
அனைத்துந்தன் மயமாய் நிறைந்தொளி கொழிக்கு
மமலனைக் கருத்தினிற் றுதிப்பாம்.

சொன்னது கேட்குந் திடமிலேன் றன்னைத்
துரிசுறு மனத்தினேன் றன்னைத்
தன்னது கருனை யென்னும்பே ரருளாற்
றடுத்துக்கை யனைத்தெனை யாண்டோன்
பின்னிய கோச பாசமா மாயைப்
பிணக்கனைத் துறந்தருள் கொழிக்கும்
சின்மயா னந்த ஞானதே சிகனைச்
சுந்தையில் நிலைபெற நினைவாம்.

அல்லல்செய் மாயை யெனுங்கரு வியினு
லழிவுறும் பிரபஞ்சத் தேகித்

தொல்லையாம் பிறவி யிருவினை யலையுட்
 சுழலுறும் பாவியேன் றனக்கே
 வெல்லுதற் கரிதாஞ் சகலகே வலத்தை
 வென்றகத் திருநையு மாற்ற
 வல்லதற் பரமாய் நிறைந்தரு ளாசான்
 மலர்ப்பதஞ் சிரத்தின்மேல் கொள்வாம்.

கலிவிருத்தம்.

தாயினு மிரங்கிவந் தென்னை யாண்டருள்
 தூயவன் பாதமே சுமக்க வென்றலை
 வாய்துதி செயக்கா மலர்க் கீய்த்தொழ
 நேயமோ டனுதின நினைக் நெஞ்சமே.
 சங்கை யறத்தெளி வித்தெனை யாண்டருள்
 துங்கவன் பாதமே சுமக்க வென்றலை
 மங்கள் துதிசெய மலர்க் கீய்த்தொழப்
 பங்கிலா தனுதினம் பகர்க் நெஞ்சமே.

விந்தையா மாயசெய் விபத்தை நீக்கிய
 எந்தையின் பாதமே யேற்க வென்றலை
 உந்துவாய் துதிசெய வுவந்து கைதொழுத்
 சொந்தமோ டனுதினஞ் சேர்க் நெஞ்சமே.

சொன்னது கேட்டிடுந் திடமி லேன்றனைத்
 தன்னது கருணையால் தடுத்திந் காண்டவன்
 புண்ணிய பாதமே பொறுக்க வென்றலை
 நன்மையோ டனுதின நவில்க் நெஞ்சமே.

தடைகளா மூன்றையுஞ் சார்ந்து கேடுறும்
 திடமிலாப் பேதையைச் செவ்வே யாண்டவன்
 படனமார் பாதமே பற்ற வென்றலை
 தடையிலா தனுதினஞ் சார்க் நெஞ்சமே.

ஆர்கலி யுலகிலெ னவித்தை நீக்கியோன்
 சீர்பதந் தன்னையே சேர்க் வென்றலை
 வர்துதி செயக்கா மென்று மேதொழ
 நேர்மையோ டனுதின நினைக் நெஞ்சமே.

• திரிசுய மரபையாந் திரைபைப் போக்கில்
வரிசையால் ஞானத்தின் மாட்சி காட்டிய
ஞானஞ் பாதமே கொள்க வென்றலை
சாசமோ டனுதினம் சார்க் நெஞ்சமே.

கருது மூக்குணங் கழன்று நித்பமா
மருவுது சோதிகீ யென்ற மாதவன்
பொருளிலாப் பாதமே பொறுக்க வென்றலை
பெருமைபா யனுதினம் பேச நெஞ்சமே.

இத்தரீ தொம்பதத் திலகப் பென்றவன்
சுந்தத மொளிப்பதஞ் சார்க் வென்றலை
உந்துவாய் னுநியினை யுவந்து செய்திடச்
சிற்பைப் பற்றனுதினஞ் சேர்க் நெஞ்சமே.

சித்தமா ரீயது வதுகீ யாமெனும்
அர்த்தமு மகண்டமென் றன்பிற் காட்டிய
வித்தகன் பாதமே வீரும்ப வென்றலை
பத்தியோ டனுதினம் பற்ற நெஞ்சமே.

பொருள் வணக்கம்.

எழுசீர்க்கழி நெடி லடி யாகிரிய விருத்தம்.

ஆதியு முடிவு நடுவுமாய் கின்ற
வமலனை ஞானகற் பதத்தைச்
சீசாதியு மாடி டிலங்கி மணியைத்
துபனைச் சிற்பா சிவத்தை
சீதிரா யெங்கு நிறைத்ததன் மயத்தை
கிமலனை கின்மல வடிவை
வாதிராந் சமப வழியினை நிறிய
வதிதனை வணங்கியே நிற்பாம்.

நித்திய கின்மல வகண்ட தா கார
நிர்க்குண நிஷ்கள நிரஞ்சன
நத்துவ ந. ன வனுபவா னந்த
சதவார்த்த வமலதற் பரமாய்ச்

சத்திராமி சித்தா யானந்த பபமாய்த்
தானன்றி வேறென்று மிலதாய்
முத்தியாய் தின்ற மௌனச யம்புகை
முதல்வனை யிறைஞ்சியே நிற்பாம்.

சித்தன் மலடி—நெஞ்சி னிறுத்துவோர்
முத்தியைப் பெற்று—முதல்வனு மாவர்,

அறுசேர்க்கழி செடி ஸடிவாரிரிய விருத்தம்.

நன்மயமாய் நிறைதந்தவ ஞானானு போகவிளக் கந்தான் சான்
றாய்; மன்முகவா சாஸிபல்பு பற்றையனா சாஸிபல்பும் வகுத்துக்
காட்டிப், பின்னியது தந்தைவது முறைகாட்டிக் குருவருளும்
பெருகக் காட்டி, இன்னவிலக் சிவபோகம் காட்டி யன்பர் சீர்
பெறுமா தியம்பு மாதோ,

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரமபதி துணை.

ஆதி பந்த மிலாது வனாநிலைத்
நீது நும்பவந் தீப்படுபஞ்சு போல்
மோது நும்படி முப்பொறி பொத்துறக்
காத லாகக் கருத்திற் கருதுவாம்.

நூல்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

இருக்கு வேதத்தைச்சார்ந்த ஐதரயோபநிடதம்.

முதற் காண்டம்.

1. நாமரூபங்களாக விகாரப்பட்டுக் காணப்படுகின்ற இந்த உலகம், சிருஷ்டிக்குமுன் ஒரே ஆத்மாவாக விருந்தது; அப்படிப்பட்ட ஒரே ஆத்மாவாகிய அதனையன்றி வேறொன்றுமில்லை. ஆத்மா லோகங்களைச் சிருஷ்டிப்போமென்று ஆலோசித்தது.

2. ஆத்மா இங்ஙனம் ஆலோசித்து இந்த உலகங்களைச் சிருஷ்டித்தது. அவையாவன:—கவர்க்கலோகமுதல் அதன்மேலுள்ள லோகங்கள்; ஜலசம்பந்தமான பூமிக்குக் கீழ்ப்பட்ட உலகங்கள். ஆத்மா இந்த உலகங்களை ஜலத்தைப் பிரதானமாகவுடைய பஞ்சபூதங்களைக் கொண்டு சிருஷ்டித்தது;

3. இப்பொழுது என்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகங்கள் பரிபாவிக்கப்படாவிடில் நாசமுறும்; ஆதலால் லோகபாலகர்களைச் சிருஷ்டிப்போமென்று மீண்டுமாலோசித்தது; அங்ஙனம் யோசித்து மேற்கூறிப்போந்த பஞ்சபூதங்களினின்றும் ஒரு புருஷாகாரத்தைத் திரட்டி அதைப் பிண்டமாக வரக்கூடியது;

4. அப்பிண்டத்தைக் குறித்துச்சங்கற்பம் செய்தது (இது இவ்விதமாக வாகட்டுமென்றுகருதினது). அதினின்றும் முதமுண்டாயிற்று; (பக்ஷியின் அண்டம்போன்ற) அம் முதத்தினின்றும் வாக் இந்திரியம் உண்டாயிற்று; அதினின்றும் அக்கினி தேவதை யுண்டாயிற்று; பிறகு நாகிகள் உண்டாயின; அவற்றினின்றும் கிரணேந்திரியம் உண்டாயிற்று; அதினின்றும் எக்குமுள்ளவாயு தேவதை யுண்டாயிற்று.

5. பிறகு கண்கள். அவற்றினின்றும் சக்தி-ரீத்திரியம் உண்டாயிற்று; அதினின்றும் ஆதித்த தேவதை யுண்டாயிற்று. பிறகு காதுகள். அவைகளினின்றும் சரோத்திரோத்திரியம் உண்டாயிற்று; அதினின்றும் திக்தேவதை, பிறகுதோல், அதினின்றும் லோமங்களாகிய ஸ்பரிசேந்திரியம் உண்டாயிற்று; அதினின்றும் ஜ்ஞதி முதலியவற்றின் அஜிஷ்டான தேவதையாகிய வாயுதேவதையுண்டாயிற்று. பிறகு அத்தக் கரணத்திற்கு அஜிஷ்டானமாயிருக்கின்ற (ஹிருதயகமலம்). அதினின்றும் மன இத்திரியம்; அதினின்றும் சந்தாதேவதை உண்டாயிற்று. பிறகு (கொப்பும்). அதினின்றும் வாயுதேவதை யுண்டாயிற்று. அஃதாவது வாயுவித்திரியத்தினின்றும் பிருத்திபு தேவதையுண்டாயிற்று. (பிறகு சிசுனம்). அதினின்றும் ரேதஸாகிய உபஸ்த இத்திரியம் உண்டாயிற்று; அதினின்றும் அப்பு தேவதையுண்டாயிற்று (ஸ்ருணன்). இங்ஙனம் அது லோகபாலகர்களைச் சிருஷ்டித்தது.

முதற் காண்டம் முற்றிற்று.

—

இரண்டாவது காண்டம்.

1. இங்ஙனம் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அக்கினி முதலிய தேவதைகள் கொடிதராகிய மகத்தான இந்தச் சம்சார சாகரத்தில் விழுந்தார்கள். (சமுத்திரலக்ஷணம்:—) அஃது அவித்திராகாமகர்மங்களாலுண்டான அக்கமாயிப ஜலத்தால் நிரம்பப்பட்டுள்ளது; ரோகம் ஜரை மானம் முதலிய பெரிய முதலைகள் குழந்தை; (அகாதி); முடிவற்றது; கரைபற்றது; டிடிப்பில்லாதது; (விஷபேர்திரியங்களாலுண்டாகும் சகலேசத்தால் ஸ்ணகாலம் ஆவதலுள்ளது); இத்துஇத்திரியம் ஆசை அர்த்தம் என்னும் காற்றினாலசைக்கப்பட்டு அவைகளினின்றும் உண்டான அநேக அனர்த்தங்களாகிய அலைகளாயுடையது; மகா ரெளரவாதி பற்பல ரகங்களில் விழ்ந்து உழல்சின்றவர்களுடையவிசனத்தாலுண்டானரோதனங்களாகிய பெருங்குச்சலையுடையது; சத்தியம், கேர்வழி, தானம், தபைய, அழிம்கை, சமம், தமம், உபாதி, திதிஷ், சமாதானம், சிரத்தை முதலிய ஆத்மகுணங்களாகிய கட்டமுதினால் நிறைந்த ஞானமாகிய ஓடத்தைக்கொண்டே கடக்கத்தக்கது; ஸத்ஸங்கம் சர்வத்தியாகமாகிய அக்கரை யென்னும் மார்க்கமுள்ளது (மேரக்ஷமாசிய அக்கரையுடையது).

(2) மேற்கூறியபிரகாரம் அது முதலில் கிருஷ்டித்த புருஷ பிண்டத்தைப் பசிதாகங்களுடன் சேர்த்துவைத்தது; அதனால் மேற்படி பிண்டத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட தேவதைகளுக்கும் பசிதாகம் உண்டாயின. அப்பொழுது நாங்கள் எவ்விடத்திலிருந்து அன்னஞ்சாப்பிடுவோமோ அவ்விடத்தை எங்களுக்கு ஏற்படுத்தவேண்டுமே யென்று அத்தேவதைகள் பிரமத்தைநோக்கி வினாவினார்கள்.

(3) அதற்கு ஈசுவரன் பசுவின் உருவைப்போல் ஒரு பிண்டத்தைச் சிருஷ்டித்து நீங்கள் இதிலிருங்களென்று காண்பித்தார். தேவதைகள் இஃது எங்களுக்குப் போதியதல்லவென்று சொன்னார்கள்; பிறகவர் ஒருகுதிரையைச் சிருஷ்டித்து அதனைக் காண்பித்தார்; அவர்கள் அதுவும் போதியதல்ல வென்றார்கள்; அதன்பிறகவர் ஒரு புருஷனைச்சட்டினார்; அவர்கள் இது போதுமென்று ஒப்பினார்கள். அவர் ஆனால், நீங்கள் அதனால் பிரவேசியுங்களென்று சொன்னார்.

(4) அக்கினி வாக் ரூபமாக முகத்திலும், வாயு கிரான இந்திரியமாக முக்கிலும், ஆதித்தன் சகஸ்ரவீர்திரியமாகக் கண்களிலும், திக்குகள் சரோத்திரேந்திரியமாகக் காதுகளிலும், ஓஷதி வனஸ்பதிகள் ஸ்பரிசேந்திரியமாகத் தோலிலும், சந்திரன் மனஸாக இருதயத்திலும், மிருத்தியு பாயுவிந்திரியமாகக் குதத்திலும், ஜலம் உபஸ்தேந்திரியமாக உபஸ்தத்திலும் அப்புருஷனுள்ளே பிரவேசித்தார்கள்.

பசிதாகமென்னுமிவ்விரண்டும் எங்களுக்கு இருப்பிடம் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று ஈசுவரனைக்கேட்டனர்; அதற்கவர் நீங்கள் இந்தத் தேவதைகளிடமாயிருங்கள்; அவர்கட்குக் கிடைக்கும் ஆகாரத்தில் உங்களுக்கும் பங்குண்டென்றார். அதனால் அத்தேவதைகளுக்கு ஹவிஸ்கொடுக்கப்படும் அனில் பசிதாகம் என்னும் இவ்விரண்டிற்கும் பாகமுண்டு; அஃதாவது பசிதாகமிருப்பதால் இந்திரிய தேவதைகளும் அன்னத்தைக் கிரகிக்கிறார்கள். ஜீவனுக்கே போக்திருத்துவமுண்டு; இந்திரிய தேவதைகளுக்கும்; பசிதாகங்களுக்கும் போக்திருத்துவம் இல்லையென்று சொல்லப்பட்டதும் அது தோஷமாகாது. உண்மையாகவே பிரம்ம சொரூபமாகிய ஜீவனுக்குப்போக்திருத்துவம் இல்லாவிடினும், இந்திரியதேவதை

கள் பரிதாபம் என்னும் உபாதிதனால் ஜீவனுக்குப் போத்திருத்
தலம் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டாவது காண்டம் முற்றிற்று.

—=—

மூன்றாவது காண்டம்.

(1) இவ்விதம் ஸம்பாள் சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கின்ற உலகம்
களுக்குத் உலகபாலன்களுக்கும் பரிதாபத்தை யெற்படுத்தி
யிருப்பதால் அவர்களுக்கு அன்னத்தைச் சிருஷ்டிப்போடுமென்று
சகலவன் பரிபாலித்தார்; இன்னதை விளித்துச் சங்கற்பம் செய்
தார். அதிலும் ஒருநவம் உண்டாயிற்று; அது கனசூபமாயும்
மெக்கதால் எடுக்கத்தக்கதாயும் கராசர வசதன் மலையத்தாயு
மிருந்தது. அன்னம்—ஆகாரத்திற்குத்தக்க வஸ்துக்கள் (சரம்—
அகசவது; அசரம்—அகசயாதது).

(2) இங்ஙனம் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அன்னம் பின்பற்றியோடத்
தொடங்கியது; அஃதாவது தேவதைகளால் உண்ணப்படாம
யிருந்தது. அப்பொழுது ஆதிதில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மேற்கண்ட
புருஷன் பேசுவதால் அன்னத்தைக்கொடுக்க உத்தேசித்தான்;
அது பயன்படவில்லை; அங்ஙனமாயின், ஒருவன் அன்னத்தைப்
பற்றிப் பேசுவதினால் திருப்பிப்படைவான். அஃது அன்பாவித
மாம்.

(3) நேகவன் கொண் டுத்திரியத்தால் அன்னத்தைக்கொடுக்க
இச்சித்தான்; அதுவும் பயன்படவில்லை; அவ்விதமானால், ஒருவன்
முக்வதினாலேயே திருப்பிப்படைவான். அதுவும் அசம்பா
திதமாம்.

(4) நேகவன் சகஜா கித்திரியத்தால் அன்னத்தைக் கொடுக்க
யிரும்பினான்; அதுவும் பயன்படவில்லை; அவ்விதமானால், ஒருவன்
பாப்பதினாலேயே திருப்பிப்படைவான். அதுவும் அசம்பாதிதமாம்.

(5) அப்பாலவன் கொத்திரேத்திரியத்தால் தேப்பதினாலும்

(6) ஸம்பிரகேத்திரியத்தால் தேப்பதினாலும்

(7) பணத்தாலும் (கிசேப்பதினாலும்)

(8) சிவனத்தாலும் (கிசேப்பதினாலும்)

(9) அன்னத்தைக்கொடுக்க இச்சித்தான்; அங்ஙனமும் அந்
த்தைக் கொடுக்க முடிய வில்லை.

(10) பிறகு அவன் அபானவாயுவினால் அன்னத்தைக்கிரகிக்க இச்சித்தான்; அதனால் அதனைக்கிரகித்தல் முடிந்தது. இந்தவாயுவே அன்னத்தைக் கிரகிக்கத்தகுந்தது. இந்தவாயு அன்னத்தைக் கொண்டு ஜீவித்திருக்கின்றதென்பது பிரசித்தம்.

(11) வாக்கால் பேசப்படும், கிரானத்தால் முகர்ப்படினும், கண்களால் காணப்படும், அரோத்திரத்தால் கேட்கப்படும், துவக்கால் தொடர்பும், மனத்தால் நியானிக்கப்படும், அபானத்தால் கிரகிக்கப்படும், கன்னத்தால் விசர்ஜனஞ் செய்யப்படும் இந்தக்காரியகாரணக் கூட்டங்களுளவை என்னையன்றி எவ்விதம் நிலைபெற்றிருக்கும்; நான் எவ்வித ஸ்வரூபமாக விருக்கிறேன் (அஃதாவது இவற்றை நான் ஏவாளியில் இவை தத்தம் தொழில்களை எவ்வாறு நடத்தும்? ஒருபொழுதும் நடத்தல் முடியாது); ஆதல்பற்றி இவைகளுள் நாம்விரிவுசெய்க வேண்டும்; தலைகால் என்னும் இவ்விதம் பார்த்துக்கொள் எம்மாய்க்கொளப்பிரிவுகொள்ளப்பென்று நகவரன் ஆலோசித்தார்.

(12) இந்த மூர்த்தத்தைப் பிளந்து அவர் அதன் வாயிலாகப் பிரிவுசெய்தார். இதற்கு விதிருதி (பிளப்பு - துவாரம்) என்று பெயராம். (இஃது ஆரத்தமயமான துவாரம்). இவ்வழியாக உட்புகுந்த அவர்க்கு மூன்றிருப்பிடங்களுண்டு.

1 - ஐக்கிராவஸ்தையில் வலக் கண்; 2 - சுவப்பனுவஸ்தையில் மனது; 3 - சுழங்கியவஸ்தையில் இருதயாகாசம். இம் மூன்றும் சுவப்பனமாம் (அஃதாவது ஐக்கிர சுவப்பன சுழங்கி ஆகிய இம்மூன்றும் நகவரனாயிருத்தலின், சுவப்பன மென்று கூறப்பட்டன).

(13) இவ்விதமுண்டான (இவ்விதம் காரிய காரணக் கூட்டங்களாலாகிய உபாதிபுடன் சேர்ந்த) ஜீவன் அகங்கார மடைத்து இச்சரீரத்தில் வேறு யாது இருக்கிறது; எல்லாம் நாம் என்று அகிபானங்கொண்டு ஆரோபித்துக் கொள்ளுகின்; இவ்விதம் வெகு காலம் அறியாமையால் உறக்கமுற்று, பிறகு ஒரு சமயம் பரம கிருபாகிதியாகிய ஆராரியருடைய உபதேசத்தால் விழித்துக்கொண்டு, மேற்கூறிய புகுஷணப்பார்க்கென்று (அஃதாவது பிரஹ்மத்தைத் தன்னிடத்தில் தானாகவே பார்க்குகின்).

(14) ஆதலால், இந்தப் புருஷனுக்கு இந்திரனென்று பெயராம். அவன் இந்த அபிரோக்ஷமாயிருக்கின்ற சரீரத்தில் இருப்பதாகத்தோன்றும் ஆத்மாவையே பார்க்கிறான் (அதாவது பிரத்தியகாத்மாவாகவே யிருக்கிறான்). அவனைப்பெரியோர் இந்திரனென்று பரோக்ஷமாகக் கூறுகின்றார்கள். (பூஜயர்களின் பெயரை நேரில் கூறுவதைக் காட்டிலும் பரோக்ஷமாகக் கூறுவது மரியாதையாம்; பூஜயர்களுக்கெல்லாம் பூஜயராயிருக்கின்ற ஸகலமான அங்குனங்கூறத் தடையாதாம்)?

இவ்வத்தியாயத்தின் முக்கிய தாற்பரியம்.

ஐதத் உத்பத்தி ஸ்திதி லயகிருத், அஸம்சாரீ, சர்வக்ஞன், சர்வசத்தன், சர்வவித்தி யாகிய பரமாத்மா சர்வ ஜகத்தையும் யாதொரு உபாதானகாரணமுமின்றி ஆகாசாதி கிரம்மாகத்தானே சிருஷ்டித்தது. அது தனதாத்மாவைத் தானே அழிந்துகொள்ளும் பொருட்டுச் சகல பிராணிகளின் சரீரத்திலும் தானே பிரவேசித்துத் தனதாத்மாவைப் பிரஹ்மம் நானாகவே இருக்கிறேனென்று அழிந்துகொள்ளுகின்றது. ஆதலால், எல்லாச் சரீரங்களிலும் ஒரே ஆத்மா தனிச வேறில்லை என்பது இதன்தாற்பரியம்.

இதற்குப் பிரமானம் வருமாறு:—

எம்பிரான் சதகம்.

பண்ணியிடும் பணிபலவே பொன்னென் றேயாம்

பாண்டத்தின் பெயர்பலவே மண்ணென் றேயாம்,

வண்ணமிரும் பசுப்பலவே பாலொன் றேயாம்

வகைப்பேற்றி னுடல்பலவே ஜீவ னென்றும்,

நண்ணுமறு சமயங்குட் பேர்வே றல்லால்

நாதரீ யொருவனே யவர்க டம்மை,

எண்ணியே செயுந்தொண்டர் பூசைக் கெல்லாம்

இரங்கிவரந் தருகின்ற யெம்பி ரானே.

பகவத் கீதை.

யாவடி ஒருவ னென்றெயல்லா வுயிர்களிடையு மெண்ணிடையே
மேகெவெல்லா வுயிர்களையும் வேறுகாமே மெய்காண்பான்

தேவர்பகைமுன் செருத்தேனே பிவன்யாதேனுஞ் செய்திடி
மாவவவனு கின்றோன்பான் யாதூயிங் கையுழேல். [அ]

ஞானவாசிட்டம்.

கிஞ்சிலாதி விரிந்துசெகத் திரளாய்க் கிளைத்த விவையெல்லா
விஞ்சபிரம மேயறிவு பிரம மிம்மே தினிபிரமம் [ம்
பஞ்சபிரமம் பிரமம்நாம் பிரமம். சுமது பகைபிரமம்
தஞ்சநப்புக் கிளைபிரமஞ் சங்க ராதி நிச்சயமே.

பிரமகீதை.

உலகம் யாவும் உயிர்பலவும் நானே சிறிதும் கேறில்கலை
யல்கி லறிவா லாய்ந்திடினு மாயா லிடத்து மருத்தமிதே
திலக மாய மறைதுணிந்து திகழ்த்து பொருளு மிதுவென்ற
னிலகுந் தன்மை யனுபவமு மிதிவே ரைய முளதன்றால்.

திருமந்திரம்.

தானே கடல்மலை யாதிபு மாய்சிிற்கும்
தானே திசையெய்தித் தேவரு மாய்சிிற்கும்
தானே யுடலுயிர் தத்துவ மாய்சிிற்கும்
தானே யுலகிற் றலைவலு மாமே.
எங்குந் திருமேனி எங்குந் சிவஞ்சத்தி
எங்குந் சிதம்பரம் எங்குந் திருநட்டம்
எங்குந் சிவமா யிருத்தலா லெங்கெங்கும்
தங்குந் சிவனருட் டன்வினை யாட்டே.

திருவாய்மொழி.

துன்மழ மின்பழ மாகிய செப்பினை யாவல கங்களுமா
யின்பமில் வெந்நா காசி யினிய வான்சுவர்க் கங்களுமாய்
மன்பல் துயிர்களு மாகிப் பல்பல மாயா மயக்குகனா
யின்புறு மிவ்வினை யாட்டுடை யானைப்பெற் றேதுமல்ல வில
[னே.

திருவம்மாளை.

பார்த்த விடமெல்லாம் பாமேகா னம்மாளை
பாரசம் விற்காளும் பாழ்பட்டே னம்மாளை.

திருவாசகம்—திருவம்மாளை.

ஊன யுயிரா யுணர்வரபென் னுட்கலந்து
தேன யமுதமுடாய்த் தீங்குரும்பின் கட்டியுயரய
வானே சநியா வழிபொக்குத் தந்தருளும்
தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீவொளிசே
ரானு வறிவா யனவிறந்த பல்லுயிர்க்குத்
கோனாகி நின்றவா கூறுதங்கா னம்மானாய்.

சிருஷ்டிக் கிரமம் அனேக விஷயத்தில் அசம்பாவிதமா யிருக்
கிறதென்னும் ஆசேஷபத்திற்கு இரண்டு சமாநானம் சொல்லப்படு
கின்றன.

சிருஷ்டிக் கிரமவாக்கியங்கள் அர்த்தவாதமாம். அனேகாவது
இந்த ஐகத்தின் லக்ஷணத்தை எளிதில் பொதிப்பிக்க வேண்டிய
சிமித்தம் அன்று உலக விபவகாசம்போல ஒரு கட்டுக் கதைபாகக்
கூறப்பட்டது.

ஆத்மாவை யறியவேண்டியது முக்கியமே தவிர, சிருஷ்டிக்
கிரமத்தைத் தெரிந்துகொள்வதில் யாதொரு பபனுமில்லை.

இதஞ்ஞப் பிரமாணம் வருமாறு:—

கைவலய கவரிதம்.

ஞானக் காமண வறிவுகான் காரியம் நாமரு பப்பேய்கள்
ஆன தெப்படி வழித்தெப் படிபென வாய்துதல் பலனன்றே
பாண மைந்தனை தீர்க்கசொப் பனசெகம் வந்ததும் பாசாமல்
போன துந்தனை யாமலுன் போதயாய்ப் புண்ணமா ரிருப்பாயே.

திருமந்திரம்.

தன்னை யறிவ தறிவா பதுவன்திப்

பின்னை யறிவது பேயறிவாமே.

அவ்வா பின்னவிரும், மாயாவை யிருத்தின்ற கசவா
றுக்கு யாதுதான் செப்ப வியலாது. மாயைக்கு யாதும் அசம்பா
விதம் இல்லை; யாவும் கூடும். ஆத்மாவை யறிவதற்குச் சான்றி
சொல்தெசசே விதியாய்; வெறொன்று மன்றும்.

எவன் எதுவவரையில் தன்னுட்பாவை யறிவாம சிருத்தின்
ருளே அவன் அதுவவரையில் அவிந்தையினு லுண்டாவ உபாதி

கர்மங்களைத் தனதென்று கருதி, பிரமா முதல் ஸ்தம்பப்பூச்சியு
புள்ள தேவதூரீபங்காதி ஜன்மங்களை மீண்டு மீண்டுமெடுத்து அவி
த்தியா காம கர்ம வசத்தால் சமச்சரிக்கின்றான். இவ்விதம் அவன்
ஒவ்வொரு தடவையிலும் தான் அடைந்த தேகேந்திரியக் கூட்ட
த்தை விட்டொழிக்கின்றான் ; பிறகு வேறு கூட்டத்தை யடைகின்
றான். இவ்விதம் அவன் அடிக்கடி ஜனன மரணத் துக்கத்துள் அக
ப்பட்டு உழலுகின்றான். இத்தன்மை வாய்ந்தவன் எத்தன்மை
களாய்த் அவஸ்தைகளுடன் இருக்கிறு எனப்பதை மேலே கூறு
வாம். (அடுத்த அத்தியாயத்தில் கூறுவேம்.)

முதலாவது அத்தியாயம்

முத்திற்று.

சித்தன் மலாயு. தெஞ்சி னிறுத்துவேர்
கடத்தம் முத்தியை யுறுவது தினமே.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பக்குவாபக்குவ ரியல்பு.

கேரீசை வெண்பா.

[பொம்

போகம்போம் போக்கியம்போம் புன்மைபோம் போஜனம்
மோகம்போம் மூர்க்கம்போம் மோசம்போம்—நாகம்போம்
வேதமுத லாகமங்கள் மேலான தென்றுபல்கால்
சுறுபிர மத்துற்றக் கால்.

(1) எவன் எதுவரையில் தன்னுத்தாவை யறிபாமலிருக்
கின்றானோ அவன் அதுவரையில் அஃதாவது அறிவினால் ஆராய்க்
தறியும் ஆத்மாவைப் பிரதீபிப்பென்றறியும்பதும் ஜனன மரண
வாதனைக்குட்பட்டு அவித்தியா காம கர்ம வசத்தால் கால சங்க
ரத்தினது சமூகிக்கப்பட்டுச் சுழலுகின்றனென்பது நிச்சயமாக.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

கைவல்லிய நவநீதம்.

வாராயென் மகளை தன்னை மறந்தவன் பிறந்திறந்து
திராத சுழற்குற் றுற்ற செத்ததைபோற் சுழற்சுக்கறியி

போத காலகேமிப் பிரமைபிற் திரிவன் போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுபவ் வாவுந்தானே.

(2) மேற் சொல்லிய ஜனன மரண வாதனைவினா லுண்டா
கும் துன்பத்தை யாளிப்பிச் சொல்வது முடியாததாம். அஃ
தொருவாய் சொல்லப்படுகின்றது:—

அஃதாவது ஜனன காலத்திலுண்டாகும் துன்பமாவது தாரி
னது கருப்பத்திலிருக்கும் பொழுது கருப்பாசயப்பை யுறுந்து
தல், அதில் ஜலம் பூரித்தல், உதராக்வினி சுடுதல், பிசுருத வாயு
முறித்துத் தன்னால், போனித் துவாரத்தில் கெருக்குண்டல் என்
தும் இவ்வைந்துமாம்.

(1) இவற்றுள், கருப்பாசயப்பை யுறுத்துவது மலைபிறத்
திக் கொண்டதுபோல்வதாம்.

(2) அதில் ஜலம் பூரித்தல் கடலின்கண் விழ்த்தி மிதிற்தற்
போல்வதாம்.

(3) உதராக்வினி சுடுவது திருப்புக்கடத்தில் அடைத்து
வைத்து கெருப்பாற் சுடுவது போல்வதாம்.

(4) பிசுருதவாயு முறுத்துத்தன்னுதல் மலைமேல் நின்று
வளைத் தலைமீழாகத் தன்னுதற்போல்வதாம்.

(5) போனித்துவாரத்தில் கெருக்குண்ணுதல் ஆலைலிட்ட
கருப்பு போல்வதாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

சிவதருமோத்திரம்.

என்றென் றெண்ணி யிருக்குமுடி ரிடர்ப்பட் டழியு மெழில்
வரைக்கீ, தொன்று மொருவன், தன்ப்போலக் கருப்பா சயப்பை
யுறுத்துதலான், மன்ற வுததி மயித்தாழ்வான் வருத்த மென்ன
வருத்தியிடு, கின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளத் தொள்ள கிறை
யழிக்கீத.

அங்கி யதனிற் தக்கியிடு மயோம யத்த கும்பத்திற்
தங்கு மொருவன் தபனம்போற் தபன மெய்துந் தாயுதாத்
தங்கி கடலே யழலியப் புகி யதறு வாக்த்ததப்
பங்கித் திடலே பங்கிடரி னிருளற் குனிதப்பட்டழங்கும்.

“கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி னதிகங் கடுங்காலு
முருக்கமிகவு மோகமுற முன்னையுணர்வு மந்கிலையே
மரிக்க வாலைக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வல்தொலைய
நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு நிலையுடனே.”

(1) மரணகாலத்தில் உண்டாகும் துன்பத்தை நாம் அள
விட்டுச் சொல்வதாமோ? இதனைக் கூடவுளையறிவர். ஜனனகாலக்
திலுண்டாகும் துன்பத்தைக் காட்டிலும் மரணகாலத்திலுண்டா
கும் துன்பம் எட்டுப்பங்கு அதிகமாகமென்று பெரியோர்களால்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

குறுந்திரட்டு.

“பாண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த
விரண மானவை தொண்டிட விவரைவிட் டியம்பிடை திவனைகு
மரண வேதனை யாவரா லறியலா மபங்கியைப் புலனந்தக்
கரணம் யாவையுங் கலங்கிட வருந்துன்பங் கடவுளே யறிகிற்பார்.”

மகாராஜா துறவ.

“அரக்கை பதனை பொழுக்காக வறையக் கேணி யவனி
யெலாம், பார்த கிருட்டி நிதிபொடிக்கம் பண்பாய் திகழுஞ்
சுருட்டிதனிற், பொருந்தும் பெரிய துன்பபஞ்சம் போய்மாண்
நிலை தெண்மடங்கே, இருந்த திதியு மிரண்டாகு மிளமை
பெய் னும் முப்பெய் னும்.”

சிவதருமோத்திரம்.

“தனத்தினை மனைதனைத் தானி யந்தனை
நினைத்தினி பெவரனு பவிப்புர் நீங்குநா
ளெனக்கிவை பன்னிய மாகு மேயெனா
மனத்துயர் மலியனை மாயு மாவியே”.

மேய்க்குஞான விளக்கம்.

“வந்திடும் மாணத் துன்பம் வருத்துரை செய்யப் போமோ
உத்தமே லையம்பித்து முணர்வொகி பொருக லங்கி
நத்திடா விருளே முடி நரவுலார் தலமந் தென்னே
யிந்தமா சிறந்திற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்ம டங்கே”

(2) ஜனனமரண காலத்திற் றுன்பமுண்டென்றால், இவைக

புருத்த இடையிலுள்ள வாழ்நாட்களில் லாயினும் இன்பமுண்டோ வெனின், அக்காலங்களிலும் கிடையாது; அஃகெத்கூடியனமெனின், அக்காலங்களிலும் கூடா திரைமுப்புருவகனாம் அன்பமாம்; அம் முன்பின்லாத வாலைப்பருவத்திலும் அறியாமையாற் அன்பமாம்; அறிவுசம்பமாகப் குறைய பருவத்திலும் நாநடுத்த கிலேத்துமம் முதலிய காலகதித சிபாதிக்கின்ற அன்பமாம்; அவ்விபாதிசில்லா சிறுனும் சதா தன்னைவிட்டு நீங்காது மாறிமாறிவரும் பசி காம மென்னுங்கொடிய சிபாதிக்கின்ற அன்பமாம்; அவ்விபாதிவரும் போது அருந்தல்பொருந்தலாகியமருந்தினைப்புகித்துத் தணித்துக் கொண்டாலும் இதற்குத் துணைக்காரனாகிய பொருளைச் சம்பாதிப்பதினாற் அன்பமாம்; அத்திரவியம் பொருந்தி யிருக்குமானாலும் அதனைச் சோர்ப்பதில்லின்றும் காப்பாற்றிக்கொள்வதனால் அன்பமாம்; இதனைக்காப்பாற்றவல்ல அரசனுயிருந்தாலும், தனக்குமுலான ராஜினால் அன்பமாம்; அம்மகாராஜினுக்கும் எக்தக்தகனத்திற்றேற காசத்திற்காக உபன் வருவானே மனமாயின்கவர்னை யாதுவருமோ வென்னாற் அன்பமாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்.

“பிணியினால் வளியும் கிடாம் பிணியின ஸழ்தும் போதும் புயம் றுளியெலாம் பிணியாற் குன்றுத் தொலைவில்லை தன்னைச் செய் தனியிலா றன்றே சின்று சாலவு பொருக்கும் பொல்லாப் பிணியிதே இயங்குத் தன்பம் பேரிழற் சிறிது முண்டோ.”

“கவரினா முப்புத் தன்பம் கூடதனார் துரைத முத்துச் சலையதே மிகவுந் தோன்றித் தன்நிகண் னாகிச் சித்தக் கனலமே டிறந்து கண்டார் கசித்தங்கே யுமிழம் வண்ணம் மிலெவனாது சொப்பு முன்பின் வந்துவர ம்தோ பரைய.”

மகாராஜா ஹவ.

“கிருத்த பருவ மிகத்துன்பம் விளங்கு பிணமை பிரண்டவையின் வருத்த பிணியின் மிகத்துன்பம் வளமை பிணமை முன்னுதும் வருத்த தறியாக் குழுகை யென்றுக் குமாரமென்றுங் காணையே மருத்த மறியா ததிறுன்ப மடையும் பாலப்பருவத்தில்”. [ன்று

“தக்கை தாய ராபிரியர் தாக்கன் முனித தவக்கஞ்சிச் சிந்தை கலங்குத் கௌமாரத் சிறந்த காலைப் பருவத்தில் முந்து பகிரியை காயகோய முடுகித் தனிச்சப் பொருடேட வித்தப் புனைத் திவுபக விடைய முத தொழிற் தன்பம்”.

“பொருளுண் டாகிற் காப்பதனும் பொருந்துந் துன்ப மரசா கி
 னொருதம் மிகுத்த வரசரா லுதவுந் துன்ப மொருகுடைக்கீழ்
 கிருப னாகில் நோய்மரண நேரு மென்னும் பபந்தா னும்
 வருவ தெனையோ மறுமையினி லென்றும் வரடித் துன்புறுமே”.

வைராக்கிய தீபம்.

“இளமையிற் பிணியற் றொருகுடை கிழங்கி ழிருநில முழுவ
 லும் புரக்கும், வளமைபெற் றுடைய ஈகற்குமெப் பொழுது வருங்
 கொல்குற் றெனும்பயத் தாணும், உளமிகப் பறையின் றறையு
 மேற் புளிமீ துடையரோ மற்றைய ரின்பக், களிமிகுத் திருப்பர்
 தெளிவிலா மையின்மேற் காரியங் கருதுறா நரே”.

முதலாவது அனுவாகம் முற்றிற்று.

பக்குவாபக்குவியல்பு.

இரண்டாவது அனுவாகம்.

மேற்சொல்லிய ஜனனமரண வாநனைகண் தனதாத்ம சொரு
 பத்தையறிவதாலொழிவனவாம்; அவ்வறிவு பரமகிருபா நிதியா
 கிய ஞானோசாரியர் மூலமாக வருவதாம்; அந்த ஞானோசாரியரைத்
 தேடியபடையலைண்டும்; அவ்வனம் அடையும் பக்குவனிவ்வித
 மாயிருக்க வேண்டிமென்பது இங்குச் சொல்லப்படுகின்றது.

(1) மேற்சொல்லிய ஜனனமரண வாநனைகளை யொழிப்பது
 தனதாத்ம சொருபத்தை யறிவதாலன்றி மற்றொன்றாலாகா
 நாகலின், பரமகிருபா நிதியாகிய ஞானோசாரியரைத் தேடியபடையு
 அவர் கிருபாநோக்கத்தாற் நிகழ்ப்பேதங்களைப் பகுத்தறிந்துரை
 வேண்டும்; அஃதாவது தத்துவமின்னது, தத்துவ சொருபமாகிய
 ஞானமின்னது, அதனைப்படையும் சாதனமின்னது என்று குருவரு
 ள் லுணரவேண்டும்; இச்சாதனத்தைப் பெற்ற புண்ணிய சீலர்க
 ளாகியபக்குவர்களுக்கே ஆத்மநரிசனம் உண்டாகும் (அஃதாவது
 சிவஞானோபாகம்கிடைக்கும்); அஃதில்லாதவர்க்கு (அஃதாவது
 ஞானோசாரியரைத் தேடியபடையும் பக்குவமில்லாது அஞ்ஞானிக
 ளாய்ச் சம்சாரசாகரத்தி லுழந்திக்கிடப்பவர்களுக்கு) எவ்வனம்
 பேரின்பச் செல்வங்கிடைக்கும்

(சம்சாரசாகரத்தின் லக்ஷணத்தை முந்திய

அத்தியாயத்தில், கண்டிப்பாக).

(2) குடும்பசாகரத்தில் விஷயந்திரியங்களாற் சிறிது இன்ப
 முண்டாகின்றது; அதுவும் நிலைபெறாமல் அழிந்துபோவதாய் அள

விரிந்த துன்பங்களைக்கொண்டு வந்து கொடுப்பதாயிருப்பது யாவ
ர்க்கும் அனுபவமாய்த் தெரிந்த விஷயமாதலால், அதுபற்றிவிநி
வாய்ச்சொல்ல வேண்டி பின்னுயிற்று.

(3) ஆதலால், இந்தவகைய சம்சார துன்பங்களுக்கு ஆற்றாத
பக்குவ விசேடர்களை அவை நீங்குமாறு விவரித்து ஞானசாரிய
வாதத்தையுடைத்து, அவர்கிருபாநோக்கத்தாற் சாதனசதுட்ட
பந்தைப் பிரத்திபந்தசமாதம் பெற்று, சிவஞானனுபோகத்தைப்
பெறுவார்கள் (அஃதாவது தனதாநம் சொரூபத்தை யறிந்து
ஆஃதமாயிருப்பார்கள்); இதைத் தவிரச் சிவபுண்ணிய மேலிட்டால்
அஃதாவது முன் ஜனனங்களில் செய்து வந்த சத்தஞம பரிபாக
த்தால், செவ்வம் இனமை உடம்ப முதலிய பிரபஞ்சங்களெல்லாம்
அகிந்திப்பென்றும், இவைதனக்கன்னியமென்றும் உழியும் பக்குவ
நிலைகொடைத்தாயிருப்பினும் மேற்சொல்லிய இனமமனவாதனை
யை யொழித்துக்கொள்வதற்கும், சதா நோய் வறுமை முதலிய
துன்பங்களைக் கொடுக்கத்தக்க தேகவாதனையை மாற்றிக்கொள்வ
தற்கும், இவ்வகளை மாற்றித் தனதாநம் சொரூபத்தை யறிந்து
கொள்வதற்கும் ஞானசாரியர் கருவைவேண்டி; இன்றேல், அவை
யொழிபா.

(4) அஃதெங்கனமெனின்,

(3) ஒரு பேதைப்பெண் பக்குவ தசையைபடைத்திருந்தா
லன்றி, ஆடவர்களின் நோக்கம் அப்பெண்ணைப் படாது; அது
போல, தேவாதிப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் பொப்பெண்ணும் ஞான
பக்குவத்தை ஒருவன் அடைந்திருந்தாலன்றி, பரமகிருபாநிதியா
செய் ஞானசாரியரின் கிருபாநோக்கம் அவன் மீது உண்டாகாது.
ஆகவே அவன் பக்குவதசையைபடைத்த பெண்ணாயிருப்பினும்
ஆடவன் உடையின்பங்கொடுத்தாகின்றி அவனுக்குச் சிற்றின்பசுக
மின்னதென்று தெரியுமா? தெரியாது. அதுபோல, ஒருவன் பக்
குவங்களெல்லாம் முதிர்ந்த அகி நிவிரபக்குவனுயிருந்தபோதி
னும் பரமகிருபா நிதியாசெய் ஞானசாரியர் இவன் பக்குவவநி
வேசெடுக்கடி. இரண்டறக் கலந்தாலன்றி இவனுக்குப் பேரின்பசுக
மின்னதென்று தெரியாது.

ஒரு பெண்ணுக்கு இவன்பிறைறு பக்களைப்பெறுவானெ
ன்று சாதக லக்ஷணம் இருந்தபோதினும், புருஷனில்லாமல் அவ
னுக்கு எவ்வாறு கப்பமுண்டாகும். அதுபோல, ஒருவர்க்குத்

தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் பொய்யென்றும், அவை தமக் கன்னியமென்றுமறியும், தீர்த்த பக்குவ விசேடமிருப்பினும், பரம கிருபாநிதியாகிய நூலாசிரியனென்னும் புருஷனைத் தேடியடைந்து அவனாருள் பெற்றாலன்றி அவர்க்கு முத்தி சாதனமென்னும் கர்ப்பமுண்டாகாது என்பது திண்ணமாம்.

(6) சர்வஜ்ஞாத்ருமாக்களும் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் கிஜ்ஞமென்றும், இவை அறித்தியமல்லவென்றும், கருதி, அவன், அவன், அது என்னும் சம்சாரசாகரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கும்பொழுது, முன் சன்னங்களில் நென்று தொட்டுக்கொண்டுவந்த சிவபுண்ணிய மேனிட்டால் சிலர்க்கு வேதாகம சாஸ்திரங்களைப் பரிலும்படி வருந்.

“நாலாவகை யோனியிலு மொழுவகையின் நேற்றத்து நளின மாக; மேலுத்த மானிடந்தா னெடுப்பதுவே யருமைபா மெய்ய னாகிப், பால்போல மனமுடைத்தாய்ப் புண்ணியமே மிகுந்துபவன் மேலாத் தள்ளி, நாலாநர்வ தருமை நெஞ்சே மிருவினை யி லொருவினைப நெருக்கித் தானே”.

என்றபடி. கர்மமேலுர் இங்ஙனம் மிகுதியான வேதாந்த சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தாலன்றி நூலாசிரியரைக்கடும் பக்குவத்தை அபயபடைய மாட்டார்கள். பக்குவத்தை பென்றாலென்ன? அதுகித்திய வஸ்து வின்னது, அனித்திய வஸ்து வின்னது என்று தெரிந்துகொண்டு அனித்தியத்தைத் தள்ளி கித்திய வஸ்துவை யடையத்தக்க சாதனங்களைக் கைப்பற்றி நிற்பதுதான். அங்ஙனம் கித்திய கித்திய வஸ்துக்களை யுணர்வதற்கு மிகுதியான வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் உணர்ச்சி வேண்டிமென்பது கருத்து.

இரண்டாவது அனுஷாதம் முற்றியது.

முன்றாவது அனுஷாதம்.

(1) எவ்வுருவன் எக்கணத்தில் கித்திய வஸ்துவின்னது அனித்தியவஸ்துவின்னது என்று தெரிந்து கொண்டானே, அவன் அக்கணமே அனித்தியத்தைத்தள்ளி கித்தியத்தையடைய முயற்சிப்பான்; அதோடு அனித்தியமாகிய விடயசக போகங்களை யொடுக்கி கித்தியவஸ்துவை யடைதற்கேதுவாகிய சாதனங்களைக் கைக்கொள்ளுவான்; கித்தியவஸ்துவின் மீது போகையுற்றவனுக்குக் கர்மகாண்டவியின் பயனுப விடய சகபோகங்கள் துன்பமாய்த்தோன்றும்.

(2) அஃதெவ்வகன்மெனின், கர்மத்திற்கு ஹேது காரம்; இச்சையே கர்மத்தைச் செய்ப்புமுடிபடி (அஃதாவது கர்மகாரணம் விதிப்படி கர்மத்தைச் செய்ப்புமுடிபடி) ஹேதுவாகின்றது; இச்சையில்லாதவனுக்குப் பிறவிர்த்தியில்லை. அஃதாவது நித்திய சுகதாகமுடையவனுக்கு அநித்திய சுகம் சநந்தம்.

அன்றியும், ஒருவன் கன்னமின்றி நித்திய சுகத்தை விரும்புவானாயின், அநித்தியத்தை முற்றிலும் கைவிட்டுவிடுவான்; அநித்திய சுகநீபாகங்களில் இச்சையற்றவனுக்கு நித்திய சுகங்கிடைப்பதற்கு என்னநடைபிடுக்கின்றது?

(3) ஆகவே, இத்தகைய கன்னிவல்லபத்தைப்பெற்றவனுக்கு நித்தியசுகத்தைப்பெறுவது இயலாது; நானுணர்வைக்கொண்டபக்குவ நிலையையுணர்வாமே பல்லது நித்திய சுகத்தைப்பெறுவது முடியாது. அஃதாவது அவன் ஆக்மாவாகிய தன்னையறிந்தான் தமையிருப்பதுமுடியாது.

(4) மேலும், ஒருவன் வேதாந்தசாஸ்திரங்களை மிகுதியாகக் கற்றுக்கொண்டால் மாத்திரம்போதுமா? அவன் பக்குவியாவானா? ஆகான்.

கற்றபடி புனதை நிறுத்தவல்லவனைப் பக்குவியாவான்; வேதாந்தசாஸ்திரங்கள் சொல்லியநெறிப்படி சாதிகவல்லவனை பக்குவ நிலையுடையவான்.

(5) மேலும், பரமசிவபாதிதியாகிய பரமேஸ்வரன் மானிடர்களுக்கு நன்மையைச் செய்யும் பொருட்டு அருளிச்செய்திருக்கின்ற சருதிமார்த்தங்களில் மனதை உத்தி. சாதுக்கள் பின்னிறிந்து, அவர்களுக்கு மனமொழிமேய்களால்குற்றம்ற்றதொன்றி புரிந்து, முன்னர் அபிபாமைபாற் செய்த காமக்குறேதாநிகளை நீக்கி, நித்தியநித்தியங்களை யுணர்ந்தவனுமே, இவ்வகையிலே கங்களில் உண்டாகின்ற புஷ்விய பாவப்பயங்களை யுணர்ந்தவனுமே, அருத்தல் பொருத்தல் முதலியவற்றில் இச்சையற்றவனுமே, ஆன்மா இன்னது அனுன்ம இன்னது என்று சிந்திப்பதற்க்களைப் பகுத்தறியும் கிரீவசுந்தை யுடையவனுமே இருந்து, கற்பனையாகக் கட்டையிற்கண்ணிப்போலத் தோன்றியதேகாதிப் பிரபஞ்சங்களை நீக்கி, பரமசிவபாதிதியாகிய சருகுருகடாக்ஷத்தால் எல்லக்ஷணமான சிவஞானத்தைப் பெற்றவனே பிறப்பின் கட்டையொழித்துப் பேரின்ப வீட்டையுடையவான். அஃதாவது ஞான

சாரியரைத்தேடியடைந்து, அவர் கிருபா கோக்கத்தாற் சாதன சதுட்டயத்தைப் பூரணமாகப்பெற்று, ஆத்மாவாகியதன்னைபுணர்ந்தவர்களுக்கே மேற்சொல்லிய ஜனனமாணவாதனைகளும் இவைகட்கு இடையில் வரும் தேகவாதனைகளுமொழியும் என்பதாம். அவர்கள் தாம் நித்திய சுகமாகிய சிவஞானனுபோகத்தைப்பெற்றிருப்பவர்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

கைவல்லிய நவநீதம்.

ஒன்று சேண்மகனைபுமான் முயற்சியா லுறைத்துமா னுடர்க்கீசன், நன்று செய்யலை காட்டிய நூல்வழி நடந்து நல்லவர்பின்னை, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய் ஜெனித்தமாயையபத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவந்நன்போம் நிச்சய மிதுதானே.

திருவாய்மொழி.

நன்றாய் ஞானம் கட்டந்துபோய் நல்லீர்திரிய மெல்லமீர்த் தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா முலம்பி லதனை புணர்ந் [ஹார்ந்து

சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்று லன்றே யப்போ தேவிடு மதுவே விடு வீடாமே.

சிவஞான சித்தியார்.

மிகுதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத்தினி பாத மேவுதலு ஞானம்வினைத் தேரர்குருவின றுளாற், புக்குண்டித் தேநிட்டை புரிந்து னோர்கள் புதலத்திற் புதழீவன் முத்த ராகித், தக்கபிரி யாப்பிரியமின்றி யோட்டிற் றமணிபத்திற் சமபுத்தி பண்ணிச் சங்கரனை, டொக்கவுறைத் திவனவனை யவனிவனை விடாதே யுடர்கையாச் சிவத்தோற்ற மொன்றுமே காண்பார்.

சிவநெழிப் பிரகாசம்.

“ஆதரவுஞ் சாந்தியுநற் பொறுமைநானு மசத்தியமில் லாவுரையு மாசாரந் தனமும், தீதான செயன்மறந்து நன்றியறிந் திடலுஞ் சிவாகமத்தைக் கேட்டவுடன் தெளித லானும், போத னைப் பொறிவழியில் நின்ற லாதி புதன்னுடைய நற்குணங்கள் பொருந்தி மேலும்”.

“கூசிடா திட்டபணி செய்தாகுந் பத்தி குறை விலராய் நம்பினராய்த் துரோகமிலராசி, மாசிலராய் மனவாக்குக்காயத்தாற் குருவின் வாக்கப் பரி பாலனஞ்செய் மதிமானு வாயே.”

சிவானந்தமாலே.

மித்தையுடன் கட்டிவந்து மெய்யநூலான் மெய்யொழிக்குந்
தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச்—சந்தத்
தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டார்
சரிபா திதுசே சபம்.

ஒழிவிலோடுக்கம்.

தன்னிழப்பை யென்னகற் றச் சாதிப்பான் சற்குருவா
மன்னிப்பதஞ் சே மதயானை—தன்னடைமேற்
சொற்பனத்தே தோன்றித் தடிப்பற்றுக் கேவலமாய்
நிற்பதுபோற் பாரா னெனின்.

ஆதல்பற்றி எத்தகைய தல்லி வல்லப் முதலியன விருப்பி
ணம், அவசியம் பரமசிநுபா நிதியாகிய ஞானாகாரியரைத் தேடி
யடையவேண்டுமென்பது இவ்வனுவாகத்தின் முக்கிய தாற்பரிய
மாம்.

முன்னுபவ அனுவாகம் முற்றிற்று.

நான்காவது அனுவாகம்.

(1) மேற்சொல்லிய பரமசிநுபாநிதியாகிய ஞானாகாரியரைத்
தேடியடையும் பக்குவர்களுடைய புண்ணியர்களுக்கு உண்டாகும்
அனுபவநிலை இங்குச் சொல்லப்படுகின்றது.

முதிர்வேளிற் காலத்தில் வளவேட்டைப்பாடிக்களைத்து, தாக
விடாய் மேலிட்டி, இத்தாகத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்குத்
தண்ணீர் எங்குளதோ வென்று தேறிவோர்களைப் போலவும்,
காலிரி லும் மாலிரி லும் தன் தாபைத் தேறிந்கன்றைப் போலவும்
அகிகாரி புகுஷங்கள் சற்குருவைத் தேறிவார்கள்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

ஒழிவிலோடுக்கம்.

குன்றமுவி னென்றுகீர் தேடுங் குருடரைப்போற்
கன்றுபக வைப்பார்க்குங் காலம்போ—லொன்றென்றில்
வேட்டைவி மோகி விடயம்போற் சற்குருவைத்
தேட்டமுந் பக்குவமாய்த் தேர்.

ஒருவன் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் மெய்யென்றும்,
வளிதையாதி விடயசகபோகங்களைத் தவிர வெறு இன்பம்இல்லை
யென்றும், ஒருகாலநிச்சேஷத்தில் மனோரக்கியம் செய்துகொண்டு
கிரியும் மிபாழுகி, அவனுக்கு முந்திச் செய்த விவபுண்ணிய மே

விட்டால் தேகாதிப்பிரபஞ்சம் பொய்யென்றும், இவைவிரிப்பமாகா
வென்றும், இவை தனக்கன்னியமென்றும் தோன்றும்; அல்தாவது
இருவினையொப்பு மல பரிபாகத்தால் மேற்சொல்லியவைகளனைத்
தும் துன்பமாய்த்தோன்றும்.

(2) அங்கனம் தோன்றவே இதனைக் கெடுத்து அதனைக்
கொடுக்கத்தக்க ஆசாரிபரைத் தேடும்படிவரும்; அல்தாவது இத்
துன்பங்களை நீக்கி எப்போது பெரின்பத்தையடைவோமென்றும்
விசாரமுண்டாகும்.

அல்தாவது விடயசுக போகங்கள் துன்பமாய்த்தோன்றின
வர்களுக்கே நித்திய சுகமாகிய சிவஞானத்தைப் பெற்றவேண்டு
மென்றும் ஆவல் உண்டாகும். அல்தாவது சாதனசதுட்டயத்
துக்குரிய குணங்களைக் கைப்பற்றுதலுண்டாகும்.

மற்றையர்க் கன்னமமாகா. அல்தாவது ஒருவன் வனிதை
யாதிவிடய, சுகபோகங்களை விரும்பி யனுபவிப்பதாம் அல்து
எதுபோலுமெனின்,

(3) ஒரு நாயானது வான்வாயிற்றடவிய நெய்யை விரும்பி
நக்கும்பொழுது அதனால் அதற்குச் சிறிது சுகம் தோன்றுவது
போலாம்.

ஒருவன் விடங்கலந்த பாயசத்தைச் சுவையாயிருக்கிற
நென்று புதிக்கும்பொழுது அதனாலவனுக்குச் சிறிது இன்பமுண்டா
வது போலவாம்;

விட்டிற் புச்சியானது நீப்பிரகாசத்தைக்கண்டு மகிமயங்கி
யதனுள் விழ்த்திப்பது போலவும் என்செய்யாம்.

(4) இத்திருஷ்டார்த்தத்தைப்போலமீன்பிடிப்பவன் தூண்டில்
முள்ளின்மேலே சிறிது இரையைக்கொத்ததற்கண்ணிரில் போட
வும், மீன்களெல்லாம் அதன் எதார்த்தத் தெரியாது அவ்விரையை
அதிவேகமா போடிவந்து கவ்வவும், உடனே தூண்டிற்காணுக்கு
மிதப்பின்பேசில் கண் என்றபடி வெறிக்கென்று தூண்டில் இழு
க்கவும் யதார்த்தத் தெரியாது சிறிது இரைக்கு ஆகைப்பட்டித்
திவரென்று உயிரை யிழந்து விடும் மீன்களைப்போல.

(5) வனிதையாதி விடயசுகபோகங்கள் புறத்தில் சிறிது
இன்பத்தைக்காட்டி, உள்ளே தூண்டில்முள்ளைப்போல அபாயம்

சுண்டாக்குமென்று (அதாவது காரியென்று துண்டுவில் மச்சமாகத் தவணம் காணெறவருள்புரியவும் என்றபடி) யதார்த்தத்தை அறந்த புண்ணியர்களுக்கு மேற்சொல்லிய வண்ணத்தாதி விடயசுகபோகங்கள் துன்பமாய்த்தோன்றும்.

இதற்குப் பிரமாணம் - கண்ணுடையவள்ளல்.

“நாயலகை நெய்விருந்தி நக்குவது நஞ்சிட்டபாபசமு மெப்ப்பரிசுப் பாவையிசு - சாயாரீர் வேட்கை யசனாமிபம் விட்டின்மீன் வண்டிவையின் சாட்சியைக்கண்டாந்துறவா தார்.”

இவ்வாறு பல பிரமாணங்களுண்டு.

நான்காம் அனுவாகம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அனுவாகம்.

(1) அனித்தியசகத் துன்பமாய்த்தோன்ற சித்தியசகத்திற்குக் காரணமாகிய செவநானந்தத் பெறவேண்டிப் பரமகிருபாநிதியாகிய ஞானசாரியரைத் தேடிப்படைந்து, அவருள்பெறும் புண்ணியர்களுக்கு சுண்டாகும் அனுவவ குணங்களாவன.

இத்தேகம் நானேக்கருப்பது நிச்சயமல்லவே; திகிலென்று நழுவிவிடுமே; அதற்குள் ஞானசாரியரை யடைவமோ, எப்பொழுது கிடைக்குமோ என்ற கிசாரத்தால் (அதாவது தேகவுறவு துன்பமாய்த் தோன்றுவதால்) உள்ளமும் உடலும் நடுங்கும்; சித்பசகத்தை நினைக்குத்தோறும் சோமஞ்சலிர்க்கும், உடற்கண் வேர்வை யுண்டாகும்; கண்களில் ஆகந்தபாஷ்பம் ததும்பும்; தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களை மெப்பென்று கருதிக்கொண் டிழல்பவர் களைக் காணுத்தோறும் பயமுண்டாகும்; ஞானசாரியரை நினைக்குத்தோறும் பெருமூச்சுண்டாம். அன்னவரை மனம் விரைந்து காடும்; மேகம்போலுள்ளேதுழறும்; உள்ளமெல்லாம் வெதும்பும்; இத்தகைய குணங்களெல்லாம் மேற்சொல்லிய புண்ணியர்களுக்கு உண்டாகும்.

(2) இக்குணங்களுடையவர்கள் பரமகிருபாநிதியாகிய ஞானசாரியரைத் தேடித்திரியும்பொழுது, அவ்வாசாரியர் கிடைத்திலாதினும் அப்பொழுது அவர்க்குண்டாகும் குணங்களாவன எப்பொழுது ஞானசாரியரை யடைவோமென்றுத் தீர்த்தனையும், மகன் றெகமுதகத்தைவிட்டு அகமுதமாய் தீற்றலால் அருக்கிய

கோக்கழும், பரமசிருபாநிதியாகிய ஆசாரியரை நினைக்குந்தோறும் பெருமூச்செறிதலும்,

அந்நினைவு மேலும்மேலும் விளைதலாத் பிறாலறியக்கூடாத காரம் உண்டாதலும், அச்சரமேலீட்டால் ஊனுறக்க முதனியவற்றைத் துறத்தலும்,

இம்மரீதத்தைப் பிறர்க்குச்சொல்லலாபென்ற நினைவும் பிறகு பாதொன்றுஞ் சொல்லாதல் கூடாதென்னும் வெட்கமும் இந்த வெட்கத்தால் ஒருவரோடும் வார்த்தையாடாதிருக்கும் மவுனமும்,

இவ்விசாரமேலீட்டால் பித்தமேறலும், இவ்வவத்தைகள் பறிகாலத்தில் தாமதேழிய ஞானசாரிய ரெதிர்ப்படாராயின் மூர்ச்சித்தலுமாம்.

இக்குணங்களெல்லாம் மேற்சொல்லிய புண்ணியர்களுக்குப் பரமசிருபாநிதியாகிய ஞானசாரியரைத் தேடியபோது அவரை கிர்ப்பட வில்லையெ ளன்னும் விசாரமேலீட்டா லுண்டாகக்கூடியவைகளாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

தாயுமானவர் சுகவாரி.

என்பெலா நெக்குடைய ரோமஞ்சி விர்ப்பவுட

விளகமன தழவின் மெழுகா

யிட்டபறா துருகவரு மழைபோ விரங்கியே

யிருநீழிக ணீசி னைப்ப,

அன்பினான் மூர்ச்சித்த வன்பருக் கங்கனே

வமிர்தசஞ் சேவி போல்வந்

தானந்த மழைபொழிவை யுள்ளன்மி லாதவெனை

யார்க்காக வடிமை கொண்டாய்

புன்புலால் மயிர்த் தோல் நரம்பென்பு; மொய்த்துமீம்

புலைக்குடியி லருவ ருப்புப்

பொய்யல்ல வேயிதனை மெய்யென்று நம்பியென்

புந்திசெலு மோபாழிலே,

துன்பமா யலையேவா வுலகநடை பையவொரு

சொப்பனத் தினும்வேண் டிலேன்

சத்திரிக் குணமான பாதெய்வ மேபாஞ்

சோதியே சுகவா ரியே.

கருணாகரக் கிடவுள்.

பக்குவவி சேடராய் நெக்குநெக் குருகிப் பணிந்தெழுந் திரு
கைகடப்பிக், கண்ணாறு கரைபுரள நின்றவன் பரையெலாங் கை
விடாக் காட்சியுறவே, கருதரிப சிற்சபையி லானந்த தீர்த்தயிடு
கருணாக ரக்கடவுளே.

ஓழிவி லோடுக்கம்.

“வேர்க்குங்கண் ணீர்த்ததும்புந் கம்பிக்கு மெய்க்கடுங்கும்
வார்த்தை நழுவு மனம்பதறுங்—கார்க்கதமாய்க்
காந்து முரோமான் சுவியாகும் காதலித்தார்க்
கேய்த்துணங் காணிவைபெட் டும்.”

“அரைநோட்டஞ் சிர்கை பெருமூச் சழியாச்
காழிட்ட லெல்லார் னுறத்த—லுரைநோற்று
யான மவுனம் விகள மறவைசா
வானவிவை பத்தமவத் தை.”

அருள்வாக்கியர் அதவல்.

“சித்தியும் முத்தியுந் சிறந்தருள் கொழிக்கு
சித்திய கிரஞ்சன கிராலம்ப நிறைவைப்
பாடியு காடியும் பணிந்தெழுந் தன்பா
லாடியு மறற்றியு மகங்குழை வெப்பியு
முடலங்குழைய வுரோமஞ் சிவிர்ப்பப்
படபடன் னுள்ளம் பதைத்துப் பதைத்துப்
பாங்குறுகெட்டுயிர்ப் பாகிப் பரதவித்
தேங்கியேங்கி யிரங்கி யிரங்கி
யோய்த்தபம் பரம்போ லொடுங்கிச் சிறிது
மேய்ந்த விழிக ளிமைப்பது மின்றிச்
சேர்ந்து சேர்ந்து துவண்டு துவண்டுமெய்
பாய்ந்த வன்போ டவசமுற் றடிக்கடி
யுண்ணிக் குறவே யுருகியே சுற்றிந்
நண்ணம் பொழியுந் கழுதழுந் திடவே
யுள்ளும் புறம்பு மொருமித் துருகி
வெள்ளநீர் போல விழிநீர் பெருகிக்

தன்று பசுவைக் கதறிக் கதறிச்
சென்றுசென் றோடித் தினைப்பதுபோல
வென்புறிக் குடைய விநகரங் குவித்துப்
புன்புலா லாக்கை பொருந்தா தினியென."

இன்னுமில்வாறு பல பிரமானங்களுண்டு.
இந்தாவது அனுவாகம் முற்றிற்று.

ஆறுவது அனுவாகம்.

(1) அதிகாரி புருஷன் அங்ஙனம் விடையாநந்தத்தைத் துறந்து போகந்தந்தைப் பெறுதற் தேதுவாகிய சிவஞானந்தைப் பெறவேண்டுமென்று மேற்சொல்லிய குணங்களில் இரண்டொன்றைப்பெற்றுப் பரமவிருபா நிதியாகிய ஞானஞ்சாரியரைத் தேடியடையவேண்டுமென்று கருதுநிற்கும் பொழுது, அவ்வாசாரியர் கிடைத்திலாசாரியனும் மீண்டும் அக்குணங்களைக் கைவிட்டுவிடாது அவ்வாசாரியரைப் பெறாடி நிற்றல்வேண்டுமே யல்லாது அவற்றைத் துறந்து விடையாநந்தங்களை மறுபடியும் இச்சிக்கலாகாது (அஃதாவது சித்தஞ் சலித்து வயிராக்கியத்தை நழுவவிட்டு விடலாகாது).

(2) அன்றியும் ஒருவன்வாயிறும்மனமுழுவந்து புசித்த அறுசுவைப் பதார்த்தங்களை மீண்டும் கக்கிவிடுவானாயின் அவன் தனக்கு அவை அருவருப்பாவனவாம். அஃதாவது அவன் தன்மனமுழுவந்து புசித்த பண்டுபலாதிசை நஞ்சைப்போலத் தோற்றுவனவாம். இதனால் முன்னர் அனுபவித்து விட்ட விடையபோகங்களை நஞ்செனத் தள்ளி நிற்றல்வேண்டுமென்பதாயிற்று.

(3) அன்றியும் அவன் "தாக்கு மிடிவந்தாற் சலியாதே" என்றபடி நாடியபொருளிலேயே நாடிநிற்க வேண்டுமேயல்லாது துறந்தவிடைய சுகபோகங்களில் மனதை மெள்ள நழுவவிடலாகாது, நழுவவிட்டு விடுவானாயின்

"ஆசையெனும் பெருங்காற்றா டிலவம்பஞ் செனவுமன மலையுங் கால, மோசம்வரு மிதனாலே சுற்றதுங்கேட் டதூர்தூர்து முத்திக்கு என, நேசமுநல் வாசமும்போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபற்றி கிர்ப்ப ரந்தோ, தேசபழுத் தருள்பழுந்த பராபரமே விராசையின்றேற் நெய்வ முண்டோ."

என்றபடி மேற்சொல்லிய குணங்களினின்றொன்று கிடைத்ததும் போய்விடும்; ஆல்தாவது பேரின்பத்தில் வைத்திருந்த அன்பையுமிழந்து ஆனந்தியாகாமகர்மவசத்திற்கிக்கியுழலவேண்டுமென்பதாயிற்று.

(4) இலீதன்றியும், ஆனந்தம் பெண் ணுமாகக்கூடிச் சுகித்கும் காமசுகம் ஒரு தலைக்காமமெனவும் இருதலைக்காமமெனவும் இருவகையாகச் சொல்லப்படும். இவற்றுள் ஒருவர் பால் மிகுந்தும் ஒருவர் பால்குறைந்தும் மனமொவ்வாதிருக்க இருவரும் கூடுவது ஒரு தலைக்காமமாம்; இருவரும்மனமொத்தாக் கூடுவது இருதலைக்காமமாம். இங்ஙனங் கூறியவற்றுள், புருஷன் விழையாதிருப்பினும் மனைவி விழைந்து பற்றிப் புணரும் ஒருதலைக் காமத்தைப் போல, வனிதைபாதி விடய சகபோகங்களைத் துறந்து பேரானந்த சிவஞானம்பெறவேண்டுமென்று விரும்பியவன் தனக்கு அதனைக் கொடுக்கவல்ல ஞானசாரியர் கிடைத்திலாயினும் மேற்சொல்லிய குணங்களில் கிடைத்தவைகளைக் கைவிடாது (ஆல்தாவது சிந்தனா சலியாதுபற்றி நிற்கவேண்டுமென்பதாயிற்று).

(5) மேற்சொல்லிய மனைவியுடன் தலைநின் கூடியின்பங்கொடாதிருப்பினும் அம்மனைவி அப்புருடனைத் தவிரப்பிற புருடனை ரிச்சிக்காது அவனையே நாடிநிற்பாளாயின் (ஆல்தாவது கற்பநிலை கொண்டாது நிற்பாளாயின்), மேற்சொல்லிய புருடன் இவன் கற்பநிலையைக்கண்டு நமது மனைவி நம்மைத் தவிர மற்றொருவரையும் நாடாதிருக்கின்றனளே என்று மிகுந்த அன்போடும் அவளுடன் கூடியின்பங்கொடுப்பானன்றோ; அதுபோல,

தான் விடயானந்தத்தைத் துறந்து மீட்டுமனதை யறிச்செல்லவொட்டாதுததித்து அந்நிலைமையிலேயே தவகற்பாகிய வாரிசாக்கியங் கொண்டாது நிற்பானாயின் சிவம் இவன் நிலைமையைக் கண்டு தனது பேரானந்தத்தைத் தவிர மற்றொன்றையும் நாடாதிருக்கின்றனென்றும் கருணைகூர்ந்து தானே தனது பேரானந்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல ஆசாரியராய்த்தோன்றி இராகுதிக்கு மென்பதாம்.

(6) அவன் அங்ஙனமின்றி வாரிசாக்கியத்தை நழுவிட்டுவிட்டு வானாயின் மேற்கூறிய மனைவி தன் கணவன் தன்னைக் கூடியின்பங்கொடுக்கவில்லையே பென்று கற்பநிலையைத் தவறவிட்டு விடுவாளாயின் அவளது கற்பினை நோக்கிக்கொண்டு வந்த கணவனு

ந்து இவ்ஞன் வகதேசமாய்க் கூடலாமென்று எண்ணமுதித்த
நாயிருப்பினும் மாநிலிவது போல.

இவ்ஞுடைய தவக்கற்பனைப் கண்டு சிவம்காருண்பத்தால்மெற்
சொல்லிய சுத்தாவத்தைக்குரிய குணங்களைக் கொடுத்திருந்த
போதிலும் அவை பொழிந்து போகக் கால சக்கரத்தின் சுழற்சி
வீற் சஞ்சரிக்குப்படி நேரிடும்.

(7) அஸ்ரியும் ஒருவன் யான் முப்பத்தாறடி ஊரம் தாண்டு
வேண்டு என்று பந்தயங் கட்டிக்கொண்டு தாண்டும் பொழுதில் அம்
முப்பத்தாறடியில் ஓடி குறைந்து முப்பத்தைத்தாம் அடியில்
விழுந்தாலும், பந்தயம் கீதாற்றுப்போம்; ஆனபோதிலும்,

அவன் தலைமுகவிய உறுப்புக்கள் முப்பத்தாறு மடியிலே
யே விழும்; அதுபோல,

வனிந்தபாதி விடயசுகபோகங்களைத் தாண்டிப் போகந்த
யாகிய சிவஞானத்தையடைய வேண்டுமென்று விருதுகட்டிக்
கொண்டு அதனையடையத் தக்க குணங்களை (அஃதாவது சாதன
கூட்டடயங்களைக்கொப்பற்றி நிற்கும்பொழுது பரமசிருபா நிதியா
கிய ஞானஞ்சாரியர் கிடைத்திலராயினும்,

செத்தாலும் நவத்தவடி பின்வாங்காமல் (அஃதாவது தவக்
கற்பனைய விராக்கியம்கொடுத்து) அப்போரந்தத்தையே பெற
காடி நிற்பின் எவ்விதத்திலும் சிவம் காருணை கூர்ந்து தனது பே
ராந்தத்ததைக்கொடுக்க வல்ல ஞானஞ்சாரியராய்க் தோன்றி அவனை
இரகசிக்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

ஒழிலி லொடுக்கம்.

“கரையடுக்க வந்தாற் நிரையிலேக்குங் கப்பல்
பொருளெத்தாற் றோன்றும்பொய்ப்போதம்—விருகினவன்
வெற்றிக் குதுகுதித்தோன் போல்வேண்டும் விட்டதின்
பற்றுமசிற் சிக்கெனநிற் பாய்.”

இவ்வாறு பல பிரமாணங்களுண்டு.

ஆறாவது அனுவாகம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அனுவாகம்.

(1) இவ்வனுவாகத்தில் மேற்சொல்லிய அபக்துவ நிலையில் சிற்
கும் புண்ணியர்களை அபக்துனிகளாகிய பிரபஞ்சிகள் ஆரியரென்
பதும் அவர்களுக்கு இவர்கள் மிகவும் தாழ்வையுடையவர்களென்
பதுஞ் சொல்லப்படும்.

மனதில் உண்மைபயப் படைத்து உத்தமபக்துவராய புண்
ணியர்கள் தமக்குப் பங்கையுள்ளதும், பொய்புறவாயுள்ளதும்,
சதாதுன்பத்தையே தரத்தக்கதுமான இவ்வுடலுக்குள்வன்னகருகி
நிடயானந்தத்தை யனுபவிப்பது என்றும், அல்லாமலும் இந்த
உடலே தம்மைப் பிறனியாகிய நாகேழியும் இழுத்துக்கொண்டு
போய்விட்டு அவற்றின் புகிப்பாகிய துன்பக்களையுண்ணச் செய்யு
மென்று பயந்து, உடலைத் தானென்றறிவதில்லாது நடக்கக்கூடிய
வைகளெல்லாம் பிரார்த்துவமென்று அனுபவித்து, பிராரந்தத்
தையே பெறகூடிய அதனையடையத்தக்க குணங்களைத் தைவி
டாது அந்சினைமயிலேயே சிற்பார்கள்.

பிரபஞ்சிகள் அக்துணங்களில்லாதவர் அஃதாவது அபக்து
வர்களாய்ச் சகலவேதாகம சாத்விதங்க்களையும் கற்றனார்ந்தாலும்
பிறருக்கு அவற்றினருத்தமெல்லாம் குற்றமறக் கூறினாலும்
தாம் கற்றபடி மனதை நிறுத்தி அருளைப் பெறுது.

தமக்கண்ணியமாகிய உடலைத் தானென்று தூக்கிக்கொண்டு
சதாவதனையே புகித்தவும் அதற்காகவே பாடுபடவும் தேடவும்
உண்ணவும் உறங்கவுமெண்ணி நிடயானந்தத்தையே புகித்து
முடிவில் எமன்வாய்க்கிறை யாவார்கள்.

(2) இக்குற்றம் நீக்கிய உத்தமநிலையையுடைய புண்ணியர்
கள் விவதாகமசாத்விதங்க்களனைத்தையும் தெளிவுறக்கற்றுணர்
ந்து, அவைகூறிய நெறிப்படிமனதை நிறுத்தி ஞானோசாரியரைத்
தேடியடைந்து, அவர் கருபரீகாக்கத்தகற் சிவஞானத்தைப்பெ
ற்றுப் பேராநந்தத்தை யனுபவித்து பிறவித்துன்பத்தை யொழிப்
பார்கள்.

அஞ்ஞானிகளாகிய அபக்துவர்கள் கற்றபடி மனதை நிறு
த்தவறியார்கள். அஃதெவ்வனமெனின்,

பசுமாட்டின்னு ளிம்மிச் சூரந்தழைப்பில் கடித்த உண்ணியா
னது அம்முலையிற் சூரந்திருக்கும் அமுர்த்தத்தைப் புசிக்கவறியானு
உதிரத்தைப் புசிப்பது போல்வதாம், வேதாந்தசாஸ்திரங்களைக்
கற்றுணர்ந்து அவைகூறிய நெறிப்படி மனதை கிறுத்தி அதிற்
சூரந்திருக்கும் சிவஞானப்பாலைப் புசித்துப் பிறவித்துன்பத்தை
யொழிக்க வறியாதானது செய்கை.

இஃதன்றியும், தாம் கற்றதூவின் கருத்தையெல்லாம் பிறர்க்
குக் தெளிவுற்சொல்லிக் காட்டுபவர்கள் கற்றபடி மனதை
கிறுத்தியபுண்ணியர்களைப்போலஇடம்ப நிமித்தமாக அபிமானித்
துப் பேசுவார்கள்.

மேலும், அவர்கள் வெறிகொண்ட நாய் நல்லார்பொல்லா
ரென்று சிறிதுமறியானு விழுந்து கடிப்பதுபோல, சாதன சூன
ட்டயங்களைக் கைப்பற்றிநிற்கும் புண்ணியர்களைச் சண்டால் வலிய
அவர்களிடத்தில் வந்து வாக்துவாதம் பேசி உண்டென்பதை
யில்லைபென்றும் இல்லையென்பதை யுண்டென்றும் தர்க்கம் பேசித்
தாம் நாசமடைவதுமன்றிச் சிறிதும் மனங்கலங்கா திருக்கும் புண்
ணியர்களின் மனதைப் புண்படுத்தி முடிவில் எமதண்டனைக்
குட்பட்டுப் பிறனிச் சூகரத்தில் விழுந்துமுலுவார்கள்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

தாயுமானவர்.

“கற்றதுங் கேட்டதுந் தானே யேதுக்காகக்
கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ கல்லா லெம்மான்
குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கொண்டு
குணங்குறியற் றின்பநிஷ்டை கூட வன்றோ.”

பாயப்புலி.

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெனவே
சுற்றுந் தொழில்கற்றுச் சிற்றின்பத் தூடு சுழலிலென்றான்
குற்றங் குறைந்து குணமே லிரிமன்பர் கூட்டத்தையே
முற்றுந் துணையென நம்புகண் டாய்சுத்த முடநெஞ்சே.”

கண்ணுடைய வள்ளல்.

முலையுண்ணி நீருண்ணு மேமாட்டெருமை மூடர்
சலமின்றிச் சந்துடைப்பார் தர்க்கர்—பலதாரை

வட்டிலே போதுமவர் மையேக வாசகத்தைத்
 கெட்டி னரதக் கிடர்.”

இவ்வாறு பல பிரமாணங்களுண்டு.

(3) மேலும், கல்விச்செல்வம் பொருட்செல்வமெனும்
 இவ்விரண்டும் கல்லோர்பால் வரின் மென்மேலும் நன்மையையும்,
 தீயோர்பால்வரின் மென்மேலும் தீமைமையும் விளைவிக்கு மென்
 பதுகாது.

(4) இதேதன்றியும், அகத்தில் மெய்யைப்படைத்த உத்தமர்
 களாகிய புண்ணியர்கள் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் பொய்
 பென்றும் கானளிர் சொப்பனம் போல்வனவா மென்றும் குற்ற
 மறத் தெளிந்திருப்பார்கள்.

அபக்குவர்களை மேற்கூறிய வற்றை மெய்பென்றும்
 இவற்றைத் தவிர வேறு சுமில்லையென்றும் கருதி, இவையனைத்
 திற்கும் கிறந்த காரணமாகிய பொன்னைவே தேடியுழன்று அல்ப
 ஆனந்தத்தை யனுபவித்து மடிவார்கள்.

அன்றியும், அஞ்ஞானிகள் நாமம் கருகும், தாயுர் தந்தையும்,
 வீடும் மனைவியும், நட்பும் மாக்களுஞ், சுற்றமும் மாடும், சாதியும்
 பிரபியமு முதலிய அனித்தியவஸ்துவை நித்தியவஸ்துவென்று
 கருதிக்கொண்டு, நீ நான் எனது என்னும் மும்மலக் கயிற்றால்
 கட்டுண்டு கிடப்பார்கள்.

மேற்சொல்லியவைகளுள், ஏதேனுமொன்று நழுவிவிட்டா
 நென மிகுந்த துக்க சாகரத்தி லுழந்துவார்கள்.

(5) இக்குற்றம் நீங்கிய புண்ணியர்கள் மேற்கூறிய அநித்
 தியவஸ்துக்களைத் தமக்கன்னியமென்று, இவற்றில் சொற்ப இன்
 பத்தை அனுபவித்தால், பின்னர் அளவிறந்த அன்பத்தை அனுப
 விக்கவேண்டுமென்றார்கள், இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் உட
 லைத் தானென்று கருதுவதென்று பிழைபற வுணர்ந்து, இவை
 நீங்கிப் பேராசைத்தையே பெறாது, வைராக்கியம் கெடாது
 நிற்பார்கள்.

அபக்குவர்களாகிய அஞ்ஞானிகளுக்கோ அனித்திய வஸ்து
 கில் ஒன்றைப் பெறுவது பெருமையாய்த் தோன்றும்.

உத்தமபக்குவர்களாகிய புண்ணியர்களுக்கோ அஸித்திய வஸ்துவில் ஒன்றையழிப்பது பெருமைபாய்த் தோன்றும்.

(6) இஃதல்லாமலும், அபக்குவ நிலையையுடைய அஞ்ஞானிகள் (அஸ்தாவது பிரபஞ்சிகள்) இம்மைக்கண்ணே துன்பங்களை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்வதாய் கப்பல் போன்றவராயும், மறுமைக்கண்ணே எழுவதைப் பிறனிக்கேளுவாகிய எழுவதை நாகக் களையும் உண்டாக்குவதாகிய பெருமையை யுடையவர்களாகியும் உள்ளவராவர்; அல்லாமலும், பனை சுதர் முதலிப்பந்தங்கள் இகத்திலும் பாதத்திலும் துன்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவைகளென்றறிபாதிருக்கின்றனர். ஆயினும், அவர்கள் மேல் சிறிதுங் குற்றமில்லை; அவ்வளம் அறியாவிட்டாலு மறைத்தது ஆணவமல்லாம்.

(7) இவ்வாணவ மலக்குற்றம் நீங்க முயலும் புண்ணியர்கள் மேற்கூறியவற்றை (அஸ்தாவது வனிகைபாதிவிடப் பக்கபாகக் களை) நினைக்கிலும் பார்க்கிலும் உள்ளம் வெருளி நடுக்குற்று என்றைக்கோ பிபாநந்தமாகிய சிவஞானத்தை யடைவோமென்று விரோடுான மெய்தி நிற்பார்கள்.

இஃதன்றியும், உத்தம நிலையையுடைய புண்ணியர்கள் பிரபஞ்ச உறவிற்கு மிகவும் நெஞ்சமஞ்சுவார்கள்.

அபக்குவர்களாகிய அஞ்ஞானிகள் பிரபஞ்சவுறவைச் சிறிதும் விட்டுவிடுவதற்கு மிகவும் நெஞ்சமஞ்சுவார்கள்.

மேலும், பக்குவமுதிர்க்கத புண்ணியர்கள் தேகாபிமானத்தை வென்றவர்கள்.

அபக்குவர்களாகிய அஞ்ஞானிகள் தேகாபிமானத்தை வெல்ல வழியறிபார்கள்.

இவ்வளம் பலதாரதம்மியம் இவ்விருவர்கட்கும் இருக்கின்றன. இதுகாறும் சாதனசூட்டயத்தைப் பெற்றுச் சத்தாவதத்தையில் நிற்கும் பெரிபோர்களுக்கு மும்மலச்செருக்கால் விடயா வந்தத்தழுந்திக் கிடக்கும் பிரபஞ்சிகள் மிகுந்த தாழ்வையுடையவர் என்பது சொல்லப்பட்டது.

இரண்டாவது அத்துயாயம்

முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

சிந்தன்மலரடி-நெஞ்சில் நிறுத்துவோர்
முத்திபைப் பெற்று-முதல்வனுமாவர்.
ஆனைமுக ஞானமுக எம்பிகைபொன் எம்பலவன்
ஞானகுரு வானியையுண் ணாடு.

ஆசாரிய ரஞ்சாரிய ரியல்பு.

முதல் அனுலாகம்.

நேரிசை வெண்பா.

“தந்தைதா யாவானுஞ் சார்க திரிங் காவானு
மந்தமிழா விற்பநமக் காவானும்—எந்தனுயிர்
தானாகு வானுந் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு.”

இவ்வத்தியாயத்துள் மேற்கூறிய பரமகிருபாரிதியாகிய
ஞானசாரியரிலக்கணமும், அஞ்சாரியரிலக்கணமும் கூறப்படு
கின்றன.

(1) னையினால் உண்மைஞானங் கற்பிக்கக்கூடியவராகியும்
அஃதாவது சின்றுமுத்திறை மோனமுத்திறை முதலிய பஞ்சமுத்
திறைகளைக்கொண்டு பிரமோபதேசக்கிருபை பாஷிக்கக் கூடியவ
ராகியும்,

வேதாந்த ரகசியப் பொருள்களை வெகு சுலபமாய்ப் பக்குவர்
களுக்கு அறிவிக்கக் கூடியவராகியும்,

பக்குவர்களுள் மனநிலைமையைக் கண்டு வலியதடுத்தாட்
கொள்ளும் அருள்வல்லபமுடையவராகியும் உள்ளவர் பரமகிரு
பா சிதியாகிய ஞானசாரியராவர்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு—

தாயுமானவர்.

“கல்லாலி னீழறணி லொருநால் வர்க்குந்
கடவுள்கி யுணர்த்துவதுங் கைகாட் டென்றால்
சொல்லாலே சொல்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
துரும்பு பற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபேயன்றோ”

“பன்முத் திரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ்
சின்முத் திரையரசைச் சேர்வேனோ பைங்குளியே”

சிவாநந்தபோதம்.

“சாயுச்சிய முத்திரையை யடுத்துக் காத்துச் சங்கையறத்
திருவுளத்துப் பாங்குக் கொத்தல், நீயுச்சிய மாகவென்று கிரு
பை நோக்கில் நேரான முத்தொழிலும் வல்ல தாகும், மாயுச்சிய
மாகவே யுட்பலத்தான் மலரடிக்கே யன்பாகச் செய்வாய் நீதான்,
மாயுச்சிய மாகவே பெற்றோ ருண்டு பராரத்தை யடைந்ததின்
பண்பிஃ தாமே.”

“சன்யாசி யானதிலும் முடருண்டு சம்சாரம் செய்வதிலும்
ஞானி யுண்டு, முன்னாலே யேதுவாம் பிராரத் துவங்கள் முட்டி
விட்ட ஞானிக்கு முறைதப் பாது, பின்னாலே யிருவினையும் தொ
டரச் செய்து பெற்றிவோ ராசான்றன் கிருபையாலே, பின்னா
பின் னங்களா லென்றே னாதே பெருஞ்சோதி முத்திரையைப்
பேணிக் கூடே.”

ஒழிவி லோடுக்கம்.

“வேதாக மப்பவரி விசங்க ளாச்சிலே
யாதா வெற்பி லபிடேகம்—போதத்
திருளிலெழு பாறு லெனதொழிவி லின்பக்
கருணைபொழி வானெடுத்த கை.”

பட்டணத்தார்.

“கல்விபல்ல தேள்விபல்ல கைகாட்டுங் காரணங்காண்
எல்லையள வற்றதடி யெங்கும் நிறைந்ததடி.”

(2) ஒருதாயானவள் தன் குழந்தைக்கு வானத்தின்கண்
உள்ள சந்திரனைக்காட்டும் பொருட்டு முத்திப்பூமியின்கண்
உள்ள ஒருசிறிய தருவைக்காண்பித்து, அதிலுள்ள இலை காய்
கனிகளைக் காண்பித்து, அவற்றில் அக்குழந்தையின் மனதைச்
சற்றுசிறுத்தி, பின்னர்தினுஞ்சற்று உயரமாயுள்ள ஒரு மரத்
தைக்காண்பித்து, அம்மரத்திலுள்ள வஸ்துக்களைக் காண்பித்து,
அவற்றிற் சற்றுமனதை சிறுத்தி, பின்னர்தினும் உயரமாயுள்ள
ஒருபெரிய ஆலவிருகத்தைக் காண்பித்து, அதிற்சற்றுமனதை
சிறுத்தி, மீண்டு மக்குழந்தையின் மனதைக் கீழ்நோக்கவிடாது

ஆகாயத்தைக்காண்பித்து, அதிலுள்ள நட்சத்திரங்களைக் காண்பித்து, பின்தான் காட்டவேண்டிய சந்திரனைக் காட்டுவாள்; அது போல,

தம்மையடைந்த பக்குவர்களுக்கு முன்னர்ச் சடமாயுள்ள தத்துவங்களை யெல்லாம் அடி தொடங்கி வேறுவேறாய்த் தரிசனம் பண்ணும்படி செய்து (அல்தாவது ஆரோபனிலக்கணத்தால்தியக்கினைந்து), பின்னர் அபவாதலிலக்கணத்தால் தானாகிய சிந்தை அல்தாவது தனதாத்மாவைத் தரிசிக்கும்படி செய்யக் கூடியவராயும்,

பறவையானது தனது முட்டைகளைச் செட்டையால் பரிசித் தாற்போல மாணுக்கள் பிராரத்துவமாய்வந்த பெளதிகவடிவம் நீங்கி நித்தியநந்தமாக விளங்க அவனுக்கு, தமது பரிபூரணனந்தமாக விபாபித்துந் காரணங்களால் பரிசித்தக் கூடியவராயும்,

ஆமையானது கரையிலிருந்த தனது முட்டைகளைத் தன் மனதில் பாவிப்பதுபோல மாணுக்கள் விஷயத்தை நினைக்கும் ஆகாயபரிணையக்கெடுத்து அழிவை யுணரும்படி சிந்திக்கக் கூடியவராயும்,

நீனானது தனது சினைப்பார்ப்பதுபோல மாணுக்கனுக்கு முன்பத்தப்பட்டிருந்த சஞ்சிதவினையொழியும் பொருட்டு அவனைத் தமது இருபாதேரக்கத்தாற் பார்க்கக்கூடியவராயும் இருப்பவர் ஆசாரியராவர்.

ஆசாரியர் இவ்விதமாக மாணுக்கனுடைய ஆனவமலம் மாயமலம் கன்மமலமாகிய மும்மலங்களையும் மேற்சொல்கிய திசைகளால் நீக்கியருள்வாரென்க.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

கைவல்லிய நவநீதம்.

“தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டுவார்போல் ஆலத்தி னுதிக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல் தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொருபமான மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கினோர்.”

“ அன்றைதன் சிசுவை பைய னுமைமீன் பறவை போலத்
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சன் னதிரி ருத்தி
உன்னது பிறவிமாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொட்பவந் தொலையு மென்றார்.”

ஒழிவி லோடுக்கம்.

பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துமல மாயை
கருப த்தை யெல்லாங் கழற்றிச்—சரிநாதி
வாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே
போதைசெய்து போக்கவிடப் போம்.

இங்ஙனம் பிராரத்தகன்மம் ஆகாமிபகன்மம் சஞ்சிதகன்மம்
மென்று மூன்றுவகையாகச் சொல்லப்பட்டவையாவன:—

(a) சஞ்சிதமென்றது சென்ற ஜனனங்களிற் செய்யப்
பட்டுப் பலனனுபவிக்காமற்பாக்கியுள்ளகர்மம். (b) பிராரத்துவ
மென்றது சென்ற ஜனனங்களிற் செய்யப்பட்டு நிகழ்காலத்தில்
அனுபவிக்கவேண்டிய கன்மம் (c) ஆகாமியமென்றது நிகழ்காலத்
தில் செய்யப்படுகிறவினைக்குத் தக்கபடி மறு ஜன்மத்திற் கேடு
வாகிய கன்மம்.

(3) இஃதன்றியும், குண்டமண்டல வேதிகாதிகளைக் கூறும்
தந்திரகலைகளும், மந்திரயோகாதியாகங்களைக் கூறும் மந்திரகலை
களும், ஆன்மாவை மென்மேலும் மலச்சார்போ டழுந்தப்பண்ணு
மாகையால் இம்மந்திர தந்திர சிரியாபாவனைகளாற் செய்யும்
சரிதைபாதினை நீக்குதற் பெருநாட்டு இவை நீங்கற்கேதுவாகிய
(அஃதாவது தற்போதங் கெடற்பொருட்டு) உபதேச மொழிகளைத்
தமது திருவாக்கால் போதிக்கக்கூடியவராயும்,

(4) அல்லாமலும், தம்மைத் தேடியடைந்த பக்குவர்கள் பக்கு
வத்தேர்ச்சியில்லாதவர்களா ரிருப்பினும் தமது போரந்தத்தைக்
கொடுக்கும்பொருட்டு அவர்களின்மனதைச் சிறிதும் வருத்தப்
படுத்தாது நானுவிதவுபாயங்களினாலும் பலவிதத் திருஷ்டார்த்தங்
களினாலும் அவரைக்கொண்டே அவராக்கவல்ல கிருபையை
புடையவராயும்,

(5) அன்றியும், தமதுயிருள்ளிருந்து தெரியாது தாம்தேடிச்
கொண்டிருந்த தேட்டமாகிய போரந்த அருளைவடிவுகொண்
டெழுந்தருளியுள்ளவராயும்,

(6) மேலும், தம்மையடைந்த பக்குவர் அறியாமையாற் செய்யும் (அஃதாவது ஆணவமலத்தால் தவறிச்செய்யும்) குற்றங்களை யெல்லாம் குணமாக்கொள்ளும் கிருபாகடாக்ஷமுள்ளவராயும்,

(7) அன்றியும் தாம், உபதேசிக்கும் ஞானத்திற்குத் தடையாயுள்ள அஞ்ஞான விபரீதசந்தேசங்களை யப்போதைக் கப்போதே தீர்த்து, தேகமல்லாது அகனுள்ளிருக்கும் தேகையுணரும் படி செய்யக்கூடியவராயும், (அஃதாவது கூடஸ்தனைத் தரிசிக்கும்படி கிருபைபாலிக்கக்கூடியவராயும்)

(8) இஃதல்லாமலும், நால்வகையாய் பக்குவங்களில் அவர் அவர்களுக்குத் தக்கபடி அருளைத்தரத்தக்கவராயும் (அஃதாவது பக்குவங்களாட்டிவிக்கும் பான்மையுடையவராயும்),

(9) அன்றியும், பேராந்தமாகிய சிவஞானத்தை விரும்பி யதனையடையத்தக்க குணங்களைக் கைக்கொண்டு (அஃதாவது சாதனசதுட்டயங்களைப் பெற்று),

சதாகாலமும் ஒரு புருடனைவிட்டு நீங்காத பூவையைப் போலவும் தன்னைவினைத் தவிர மற்றொருவனையும் தன்மனத்திற் பாவிக்காதபதிவிதைதையப்போலவும் தம்மையடுத்துள்ள பக்குவர்களைச் சிகழவைப்போலவும், கன்ஹப்போலவும் பாவித்து அருட்கன்சாற்றி இரகஸிக்கக் கூடியவராயும்,

(10) இன்னு மற்றுமுள்ள சர்வ இலக்ஷணங்களு முடையவராயு முன்னவரே பரமகிருபாநிதியாகிய ஞானசாரிய ரெனப் படுவர்.

(11) இங்கு நால்வகையாய் பக்குவமென்றதாவது மந்தம், மந்ததாம், தீவிரம், தீவிரதாம் என்பனவாம். இவற்றுள், தீவிரதரப்பக்குவர்களுக்கு ஆசாரியர் ஒரு மொழியுங்கூறாது மோனானந்த நோக்கமாயிருக்க, ஆன்மா தன்மயமாகிவிடும்.

தீவிரப்பக்குவர்களுக்குகோ தற்போதங்கெடுத்தற் கேது ஒரு மொழியாம். அவர் அதனைச்சந்தேசமிருந்தபோ லுட்கொண்டால் ஆன்மா தன்மயமாகிவிடும்.

மந்ததரப்பக்குவர்களுக்கு விட்டிசையா திசைக்கும். தும்பி யின் வாக்குப்போலச் சிற்சில ஞானசாஸ்திரங்களைக் கொண்டறி வுக்க ஆதங்கத்தியாம். மந்தபக்குவர்களுக்கு நானாவித வுபாயங் களினுலும் பலவிதசாஸ்திரங்களினுலும் இடையறா தறிவிக்க ஆன்மசத்தியாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

கண்ணுடைய வள்ளல்.

“சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சத்தியா முத்தமர்க்கு
தம்மாய்வார்க் கோருரையே சஞ்சிவி—மென்மேலு
மாற்றஞ் சகுணப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட
போற்றும்பி யின்வாக்குப் போல்.”

(12) ஆகவே, எத்தனை யதிகீவிர பக்குவர்களாயிருப்பினும் மேற்சொல்லிய பரமசிநுபாநிதியாகிய ஞானசாரியரைத் தேடி யடைந்தவர்களை முத்திவிட்டை யுணர்வார் (அஃதாவது தம தாதம். சொருபத்தைத் தாமே யுணர்ந்துகொள்ளுவார்) என்பது இவ்வனுவாகத்தின் தாற்பரியமாம்.

முன்னுதது அத்தியாயம்

முதல் அனுவாகம் முற்றிற்று.

—||—

காரிய மன்றுநீ காரண மாமென

ஆரியன் மகிழ்வா டடிமைக் குரைத்தது.

இரண்டாம் அனுவாகம்.

(1) இவ்வனுவாகத்தில் மேற்சொல்லிய பரமசிநுபா நிதியாகிய ஞானசாரியரை யடைந்த புண்ணியர்கள் அன்னவரை இம் முறையாக வணங்கி உபதேசம்பெற்றுக் கொள்வார்களென்பதும், அங்ஙனம் பெற்றுக்கொண்ட உபதேசப் பொருளை இம்முறையாக வேற்றுக்கொள்வார்க ளென்பதும், அங்ஙனமேற்றுக் கொண்ட யின் இம்முறையாக மனதையடக்கிச் சொருபநந்தம் பெறுவார்க ளென்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

அண்டஜம் உற்பிஜம் சராபுஜம் சுவேதஜமென்னும் நால்வகைப் பிறவினிகளிலும் எழுவகைத் தோற்றங்களிலும் எண்பத்து நான்கு நூறுபிர யோனிபேதங்களிலும் அநந்த உருக்கொண்டு மாறிமாறிச்சுழன்று (அஃதாவது செத்துப்பிறந்து செத்துப் பிறந்து) ஈசாகடாசுத்தால் இம்மானிட வருவெடுத்து,

“எழுவகையின் றோற்றமாய்க் கடந்தோறும் பலவிதமாயின்ப முற்றே, பழுதறவே தேகம்வரும் பேய்மனமே நீசெய்த பண்டி னாலே”.

என்கிறபடி அம்மானிட வருவிலும் அநந்தன் கோடியில் சிவபுண்ணியஞ் செய்யும்படி நேரிட்டு, அச்சிவபுண்ணிய மேலீட்டால் சிவத்தொண்டிபூண்டு (அஃதாவது அடியாருக்கடிமை செய்து)முன் விட்டகுறை தொட்டகுறையால் இருவினை யொப்பு மலபரிபாகம் பிறந்து, உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பு முதலியவைகளைத் துரிசறவிடுத்து, மேற்கூறிய குணங்களைக் கைக்கொண்டு, வைராக்ஷயம் கெடாது சுத்தநிலைமையில் நிற்கும் புண்ணியர்களுக்கு மேற்குறித்த பரமநுபாவிதியாகிய ஞானசாரியர் என்கிறப்படுவர்; அவர் எதிர்ப்பட்ட மாத்திரத்தில், அப்புண்ணியர்கள் அன்பெனுமாறு கரைபுரண்டு பெருக அவ்வாசாரியரைப் பல தரம் வலமிட மிடம்வலமாக வணங்கி, பின்பெழுந்து, அஞ்சலி பத்தராய்க் கண்களில் ஆநந்தக் கண்ணீர் ஓழுக, அநேகதோத்திரம் பண்ணி, எமதாண்டவரே! எமது குலதெய்வமே! அடியேங்களைத் துன்பக்கடலினின்றும் கரையேற்றி பின்பக்கடலில் அமிழ்த்தவேண்டி யிம்மானிட வருக்கொண்டெழுந்தருளிய குருசுவாமியே! எமதப்பயனே! எமதப்பனே! என்று பின்னு மனைகனிதமாகத் தோத்திரம்பண்ணி, மிகுந்தபயபக்தியுடன் வணங்கி, எமதாண்டவரே! அடியேங்கட் கிவ்வுடல்வந்தவாறு யாது? இத்தேகத்தினை இருக்கும் யாம் யாவர்? எமக்குமுதலாயுள்ள பதியாது? என்று கேட்டுக்கொள்வார்கள்.

(2) இவ்வாறு மிகுந்த பயபக்தியுடன் வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்ட பக்குவர்களினமீது ஆசாரியர் கிருபை மிகுந்து, அவர்களை முறைப்படி பரிசோதித்து, வேதாகம விதிப்படி அவர்பண்ணுந் தீக்கை அகத்தீக்கை புறத்தீக்கை யென்றிருவகையாம். இவற்றுள், அகத்தீக்கை மூன்றாம்; புறத்தீக்கை மூன்றாம். அகத்தீக்கை (1) பரிசம், (2) வாக்கு, (3) யோகம் என்பனவாம்.

(3) சிஷ்யர்கள் ஆசாரியர் செய்யும் உபதேசப்பொருளை இம்முறைபாக ஏற்றுக்கொள்வார்களென்பது வருமாறு:—

ஞானாசாரியர் செய்யும் உபதேசப் பொருள் பக்குவ ரியல்பினுக்கேற்றபடி அஞ்ஞானவிபரீத சந்தேகங்களால் மறைபட்டிருக்கக் கூடியதாகையால், அவர்கள் அக்காலங்களில் தெரியாதிருந்து (அஃதாவது ஆசாரியர் அனுக்கிரகிக்கும் காலங்களில் 'தெரியாதிருந்து) சிலநாள்களுக்குப்பின் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள் (அஃதாவது தடைகளாகிய அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களைக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் என்னும் சிவவணமனன சித்தித்தியாசனங்களைக்கொண்டு கெடுத்து, ஆசாரியர் உபதேசப் பொருளின்ன தென்று உணர்ந்துகொள்ளுவார்கள்),

(4) இஃதன்றியும், ஞானாசாரியர் தமது மனந்தெனியும் பொருட்டுக் கொடுத்த நூலின் கருத்தை அக்காலங்களில் தெரியாதிருந்து மற்றோர் நூலில் உணர்ந்துகொள்வார்கள்; அன்றியும், தாம் கற்றநூலின் கருத்தைத் தம்மைப்போலும் கற்றவர்களோடு பழகியுந் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள் (அஃதாவது தம்மைப் போலும் சாதனசதுட்டபத்தைப் பெற்ற புண்ணியர்களோடு பழகித் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள்).

(5) மேலும், அன்னப்பக்தியானது பாலைநிலத்த ரீரை நீக்கிப் பாலைப்புகிக்கும் முறைமையைப்போல, மாணுக்களை எவ்விதத்திலும் தன்மயமாக்கவேண்டி ஆசாரியர் நாளாநித வுபாயங்களினாலும் பலவிதத் திருஷ்டார்த்தங்களினாலும் உபதேசிக்கும் பொழுது, அவர்கள் அவற்றுள் அபரமாயுள்ளவைகளை நீக்கிப் பரமாயுள்ளவைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவார்கள்.

(6) அன்றியும், கொக்கானது மடைத்தலையில் (வாய்க்கால் நுழையின்னன்) அசைவற்றிருந்து மீன்வருந்தோறும் அதனைக் கவர்ந்து கொள்வதைப்போல, ஆசாரியர் திருவாக்கிற மெதிரவாக்குப் பேசவறியாதவர்களாய்ச் சித்திரப் பாவையைப்போல அசைவற்றிருந்து, தமக்குப் பயன்றரு மொழி வருந்தோறும் அதனை உட்கொண்டு பயன்படுத்திக் கொள்ளுவார்கள்.

(7) அல்லாமலும், சமுத்திரத்தினுள் சூடக்கும் முத்துச் செப்பியானது மின்னல் மழைகளுக்குக் காத்திருந்து ஒரு ஊளி விழுந்தமாத் திரத்தில் அதனை யுட்கொண்டு வாயைமுடிக்கொண்டு

மவுனமா யிருத்தல்போல, ஆசாரியர் எப்போது திருவாய்மலர்ந்து உறுவாரோ என்று மனதைப் பரிசு முதத்தில் செல்லவிடாது அசமுக்காய் தின்று காத்துக்கொண்டிருந்து அம்மொழி வந்தவுடன் அதனை யுட்கொண்டு மீட்டும் வெளிவிடாது பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள்.

(8) அன்றியும், பழக்கக்காய்ச்சினை இரும்பானது தான் குளிர்வேண்டித் தனக்குவேண்டிய கிரைமாதிரும் ஏற்றுக் கொண்டு மீட்டும் தனை வெளிவிடாமையேபோல, மனம் மவுனப் பிரகாசமாய் விபாதிக்கும்பொழுட்டு ஆசாரியர் திருவாக்கினின்று வெளிவருந் சொற்களுள் தனக்கு வேண்டியவைகளை ஏற்றுக் கொண்டு மீட்டும் மறைந் வெளிவிடாது பயன்படுத்திக் கொள்ளுவார்கள்.

(9) இஃதன்றியும், கட்குடும்பமுண்டியார் மின்னலொன்றிற் பணம் பார்ப்பதுபோல, அறித்கிரத்தில் ஆசாரியர் உபதேசமொழிகளின் அந்தமெல்லா முணர்ந்துகொள்ளுவார்கள்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

ஒழிவி லோடுக்கம்.

“காலமறை தேசமறை கன்மறைபோற் காண்பாரும்
பி ழுண் ணும் புள்ளிப்பி பக்கித்திக்—காது
மிகுபபிரீர் மின்னலிலே யேற்றபணம் பார்ப்பார்
தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.”

(10) ஞானாசாரியர் மாணுக்கனது பக்குவமொன்றின்று உறுப்போது அதனைக் கேட்கவேண்டுமே யன்றி மாணுக்கன் வலியக் கேட்கலாகாது.

அன்றியும், உயிரானது உடம்பைத் தானாக அபிமானித்துக் கொண்டு அதற்குத் துன்பந்துடைத்தல் ஒப்பனைசெய்தல் முதலிய வுபசரங்களைச் செய்வதுபோல, ஆசாரியர் திருமேனியைத் தம்மேனியாகப் பாரிந்து அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய உபசரமெல்லாம் செய்யவேண்டும் எனச் சென்றவிடத்தோடும் காட்டுநின் செல்லுதல்போலும், மாக்கட சிபாயம்போலும் (அஃதாவது குரவகுக்குடியானது தம் தாய்க் குரவ்துளங்கே தாகிலும் தானும் அதனை விடாதுபற்றி நீற்றல்போலும்) ஆசாரியரைக் கணப்

பொழுதாயினும் விட்டு நீங்காது நின்று, அவர் கிருவுள்ளக்குறிப்
சென்படியே சென்று வழிபாடு செய்தல் வேண்டும் அவ்வாறு
வழிபாடுசெய்யும் புண்ணியர்களுக்கே சிவஞான சொருபநகரம்
கிடைக்கும்; (அஃதாவது ஆத்மாவாகிய தன்னை யறிந்து ஆரந்தமா
யிருப்பார்கள்).

(11) அங்கனம் ஞானசாரியை வழிபாடு செய்ப மாட்டா
தார்க்கு எங்ஙனம் சிவஞானனுபோகம் கிடைக்கும்; ஒருபோதும்
கிடைக்காது.

(12) மேலும், குருவருளாற் சாதனத்தைப் பெற்றனுபவித்
தும் புண்ணியர்கள் ஞானசாரியர் உபதேசப் பொருளை யுட்கொ
ண்ட மாத்நிரத்தில் தனதுராயகன் இறந்துபோய்விட்டானென்று
சொல்லக்கூட வக்கணமே அவன்யிது வைத்திருந்த அதி
மோகத்தினால் காணாமலன் கூட யிறக்க அக்கினிப் பிரவேசம்
செய்யும் கற்புடையானைப்போல, தற்போதமொழிந்து (அஃதா
வது தன்னை யொழியாதொழிந்துச்) சிவமாய் விளங்குலார்கள்.

(13) அங்கனமுள்ள பதம் கிருபாகிதியாகிய ஞான சாரிய
ரின் கிருபாவசனத்திற் குவமை சொல்லுமிடத்து, அவர்கள்

ஆவேசமேறினாற் தஞ்செயலின்றிக் கூறுவதைப்போல,
மாணக்கனது மனம் வாக்குக் காயமென்னும் முப்பொறிகளையு
முள்ளடக்கிக்கொண்டு கூறுவாரென்றும்,

சத்தவீரர்கள் தம்மிடத்து எதிர்த்தவர்களைக் கொல்லுவதே
கருத்தாய்க் கூறுவதுபோலத் தமதறிவுக்கு எதிரிடாய்த் தோன்
றுவனவற்றை யெல்லாம் ஞானவானால் தாக்கி வெற்றிபெறுவதே
கருத்தாய்க் கூறுவரென்றும்,

உலகமெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழானு மாசர்சொற்படி நடப்ப
வர்க்கு அஃது இம்மையிற் பயன்தருவதுபோல, இவர் மொழிப்
படி வழிபடும் புண்ணியர்களுக்கு அது மறுமைநிற் பயன்தரு
மென்றும்,

அன்றியும், மடலாளர் பிறமாதர்களைக் கூறுது தாம் நச்சிய
மாதிரியே புதழ்த்துபேசுவதுபோல, சரிதயாதிகளைக் கூறுது
தமது ஞானார்த்தத்தையே புதழ்த்துகூறுவாரென்றும்,

அன்றியும், சாவாநந்தர் தாம் சாவதையே யின்பமாய்க் கூறுவதுபோல, தற்போத வெழிதவையே யின்பமாய்க் கூறுவாரென்றும் அறியவேண்டும்.

அன்றியும், அவர்கள் ஆவேசமேறினார், மர்வீரராயினார், உலகை ஒரு குடைக்கீழாளு மரசர், மடலாளர், தாஞ்சாவ தின்பமாய்க் கருதினார் முதலியவர்களுடைய மொழிகளுக்குச் சமமானதாகவும், இன்னுமநேக உபமான உபமேயங்களாகவும், பரமகிருபா நிதியாகிய ஞானாசாரியருடைய அழகந்த சஞ்சீவிபோன்ற கிருபாவசனத்தைப் புகழ்ந்து பேசுவாரென்று வேதாந்த சித்தாந்த நூல்கள் கூறுகின்றன.

மு ன் று வ து அ த் தி ய ர ய ம்

இரண்டாம் அனுவாகம்

முற்றிற்று.

முன்றும் அனுவாகம்.

இனி ஆசாரியர்க்குரிய குலிகுணங்களிலொன்றே னுமில்லாதவாறு தன்மை சொல்லப்படுகின்றது.

(1) மேற்சொல்லிய நிலைமையின்புடைய ஆசாரியனைத் தேடி யடையக் கூடிய பக்குவர்களை நிறைப்பிணியை யொழித்துப் பேரின்ப விட்டைப்பெறுவார்கள்.

அபரஞ்ஞானங்களைக் கற்றுக்கொண்டு (அஃதாவது அனுபவஞான மென்பது சிறிது மின்றி) வாசக ஞானிகளாய்த் திரியும் பகடிக் கூத்தாடிகளின் போதமயக்கத்தில் அகப்பட்டவர் பேரின்ப விட்டைப் பெறுவதில்லையாம்.

ஒருவன் உண்மையில் மனம் ஸ்திரப்பட்டுச் சாதன சதுட்டயங்களைப் பெற்ற உத்தமனாயிருப்பினும், அகாசாரியையடைவாறுவின், அவன் அபக்குளி யென்றே சத்துக்களால் குறிக்கப்படுவான். அவன் அங்குளம் அபக்குளியென்று குறிக்கப்படுவதுமன்றித் தான் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய சாதன சதுட்டயங்களை யு மிழந்து நிறைச் சாகரத்தில் விழ்ந்து அன்பப்படுவான்.

(2) அஃதெவ்வனமெனின், ஓ ரூரில் ஓ ரிடையன் ஓராற்றங் கரையோரத்தில் சில ஆடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு நின்றான். அங்ஙனமிருக்க, அவ்வாற்றில் வெள்ளப் பெருக்குண்டாயிற்று; அவ்வெள்ளப்பெருக்கில் பல குட்டிகளோடு ஒரு கரடி மிதந்து கொண்டு போயிற்று.

இதனை யவ்வாற்றங் கரையில் நின்ற இடையன் கண்டு அவ சரப் புத்தி யுடையவனாய் வெள்ளத்தோடு போகிறது தனது ஆடென்று கருதி, ஆற்றிற்குகிதந்துக் கரடியைப்பற்றினான்; கரடி இது நதி நீர்தும் பூனையென்று இடையனைப்பற்றியது. அத னால் அது வெள்ளத்தில் முழுகி யிறந்தது; இடையனும் அதில் முழுகி யிறந்தானென்று உலகத்தார் கூறுங் கதையைப்போல,

ஒருவன் ஆனவம் காரியம் மாபை பென்னும் முர்மலப் பைத்திபத்தால் முதிர்ந்தவரை (அஃதாவது மனைவி முதலிய குடும்ப வெள்ளத்தில் மிதந்து திரியின்ற கரடிக்கொப்பானவ னை) ஞானசாரியரென்று கருதிக்கொண்டு,

ஞானோபதேசம் பண்ணும்படி கேட்டுக்கொள்ள, பஞான மென்பது சிறிது மின்றி வாசகஞானத் தேர்ச்சியையுடைய அவர் இடம்ப ரிமித்தம் இவனுக்கு உபதேசிக்க, அவ்வுபதேசத்தால் அவ்விருவரும் சந்தோஷமெலிட்டு விடயாநந்தமாகிய பிறவிச் சாகரத்தில் ஆழ்ந்துப் போவார்கள்.

(3) அவ்விடையன் நதிவெள்ளத்தோடு செல்லுவது ஆட ல்ல; நம்மைக் கொன்று தின்னும் கரடியென் னுணர்ந்திருப்பானு யின், நதியிற் குதித்து நாசமடையான்; அதுபோல.

முன் ஐனனங்கனிற் செய்துவந்த சிவபுண்ணியமெலீ டால் இருவினை யொப்புந் மலபரிபாகமும் பிறந்து கிஞ்சித்பவறிவ னாய்த் தேகாதிப் பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யென்று தோன்ற இவற்றைப் பகுத்தறிந்து நீக்கி, தானின்னுனென்றறியவேண்டி இவற்றை யுணர்த்துவதற்குரிய ஞானசாரியரைத் தேடி நிற்கும் பொழுது,

(4) பஞ்சேகந்திரியநதி வெள்ளத்தில் அலைமோதித் திரி யும் அநாசாரியரைக் கண்டு (அஃதாவது ஆற்றின் வெள்ளத்

தோடு போதே காதுவைக் கண்ட இடையணப்போல அவரை புத்தியைப் படைத்து) அபத்துவனாகது இவர் கருமைத் தந்தைத் தொன்னவல்ல ஆசாரியர் அல்லது கம்மை விடயாகத்தத்தில் ஆழ்த்தப்பண்ணி கமது கையில் பொருளைப் பறிக்கும் கரடி போன்றவரென அணர்ந்து கரடிபோன்ற வாகை ஓர்னி களின் போதமயக்கத்தில் விழுந்திடாது, சிங்கம்போன்ற ஞானஞ் சாரியரை யடையக்கடிய புண்ணியர்களை பேரின்ப ஈட்டைப் பெறுவார்கள்.

(5) இங்ஙனம் ஞானஞ்சாரியரைச் சிங்கத்திற்கொப்பிட்டுத் கூறியது வருமாறு:—மதம்பொழியும் பாணியினது சொப்பனவல்லவரின் கண்ணை சிங்கத்தோன்ற, அது தனது மத கர்வத்தன்களெல்லாம் கெட்டு மருட்சிகலையப்பட்டு சிற்கும். அது போல, பாணியான மாணுக்கானது தேகாதிப் பிரபஞ்சமென்னும் சொப்பனவஸ்தவரின் கண்ணை பாம சிறுபாசியொடு ஞானஞ்சாரியர் தோன்றினும், உட்கண் அச்சுடனது பொய்ப்போதங்கள் யாவுகெட்டுப்போம்; அதனால் அவன் மேய்ப்போதமாய்கிற்பான்.

(அதோவது சீடன் உட்புறஞ்சு சிவியா சிற்ற போதப் பதைப்பெல்லங் கேட்டு அருட்சேவலைமாய் சிற்பான்).

அன்றியும், ஞானஞ் சூன்ஞெய்க்களஞ் ஒன்றுக்கொன்று அருள்வடிவாய் சிவத்திலதிதப்பட்டு சிற்பனும் அவனுக்கு வாய்க்கும்.

ஆதல்பற்றி ஞானஞ்சாரியரைச் சிங்கத்திலிந்து ஒழிபட வாரிந்து.

(6) இவ்வன்றியும், வேலை செய்து உலிவாகத்தும் கூறித் தொழிலாளர்கள் போலவும், ஒரு பொருளைக்கொண்டு மற்றொரு பொருளைவிற்கும் வர்த்தகர்கள் போலவும், நிறிக்கு மக் கிரகத்திசையெய்க்கைச் செய்து காட்டியும் உபதேசங்களைக் கூறியும் அவர்கையிலிருந்து அர்த்தப்பரிக்கும் (அதோவது ஆதையா பானாதிக்கை வலிபவாங்கிக் கொள்ளும்) துருவென்னும் பெயர் வைத்துக்கொண்டு தொழிற்செய்யும் பகடிக்கந்தாடிகளை ஒரு வன் மேய்க்குதுவென்று கருகிபடைவனாயின், அவன் மேய் கூறிய இடையணப்போலக் கெடுவான்.

(7) சிஷ்யன், குருவென்று பேர் வைத்துக்கொண்டு தொழிற் செய்யும் பகடிக் கூத்தாடிகளை ஆசாரியரென்று கருதி யடைவதை விட்டு

யாதொரு கைம்மாறுமின்றிக் காலமறிந்து வருஷிக்கும் மழை போலத் தன்னு பக்குவ காலமறிந்து பரமநந்தத்தைக் கொடுக்கும் பரம குருவை யடையவேண்டும்.

பரமகுரு சூக்குமை வாக்கும் தற்போதமுங் கடந்த சிவமாவர். அவர், சுதிர்வலம்வருதலாற் கணம் நாழிகை நான் மாதம் இருது வருடம் யுகம் முதலிய காலபேதங்களும் அக்காலந்தோறும் தோற்றும் பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் தோற்றவும் தனக்கொரு திரிவுமின்றி யவற்றோடுதாக்கற்றிருந்த காலத்தாலும் போல மாயையிற்றேன் றும் கருவிகளும் இக்கருவிகளாற் காசியப் படுகின்ற தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களும் அநந்த பேதமாய்த் திரியவும் தனக்கொரு திரிவுமின்றி அவற்றோடு தாக்கற்றிருந்த கிருவருளே வடிவாக வுடையவர். அருளே வடிவாகக் கிருபானோக்கம் வைத்து மாணக்களைச் சுட்டற் றிருக்கும்படி செய்யக் கூடிய அத்தகைய பரம குருவையே சிஷ்யன் அடையவேண்டு மென்பதாம்.

(8) இங்ஙன மின்றி, சிஷ்யன் அபரஞானியை அஃதாவது வாசகஞானியைப் பரஞானி யென்று (கற்றபடி. சாதித்தறிந்த அனுபவஞானி யென்று) கருதி யடைந்து அவ்விடத்தில் ஆத்ம ஞானோபதேசம் கேட்டுக்கொள்வது ஒருவன் மட்டையைத் தின் கின்றவனைத் தென்னம்பழர் தின்பவனென்று கருதி அவனை யடைந்து நீ யெனக்குத் தென்னம்பழத்தினைக் காட்டி அதனைப் புசிக்குச் செய்யவேண்டு மென்று இரங்கிக் கேட்டுக்கொள்வது போல்வாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

மகாராஜா துறவு.

“ மனைதனி லாசை பொருந்தியே நின்று
மகிதனில் ஞானியா மெனவே
தனைமிக மதிப்போன் றன்னைவர் தொருவன்
நற்றிடு ஞானமென் றிரந்து
வினவன்மட் டையரினைப் பருகுவேன் றன்னே
வேண்டித் தென் னம்பழர் தனையே

வினம்பலித் திரிவோன் புத்தியோன் மென்வே
வியம்புவர் முற்றுணர் பெரியோர்.”

(9) அங்ஙனம் வேதார்த்த சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்தவன் நான் கற்றபடி சாதித்து நிறைவேண்டும்; நிற்காவிட்டால் அவனுக்கு ஆனந்தம் விட்டதா (அஃதாவது ஞானனுபவம் விளங்குகிறது). நான் கற்றபடி சாதிக்க இயலாதவன் பிறர்க்கு எங்ஙனம் அனுபவஞானத்தை உபதேசித்தல் கூடும்?

மகாராஜா இறவு.

“வேதவா கமஞ்சாத் திரபுர ணங்கன்
விளங்கவே கற்றுணர்ந் தவற்றைந்
நிதரவெயர்க்குச் செளவிற வேரதிக்
செப்பிய வற்றெறி யதனிற்
சாதக மில்லாக் குருவினை பொருவன்
நானடைந் தானந்தம் வினவ
லேதமாய் கழுதை தனைக்குங்கு மந்தின்
இயல்புகெட் டிடுதெல்போன் மென்றே.”

(இ - ன்.) வேதகம சாஸ்திர புராணங்களை நன்றாகக் கற்றுணர்ந்து அவைகளின் ஸாதித்யாலங்காரத்தை நோஷமில்லாமல் யாவார்க்கும் தெளிவாய்க் கூறி, நான் சொல்லிய அம்மாதிரித் தில் ஒழுகும் அனுபவமில்லாத அநாசாரியனை துருபக்குலியானவன் அடைந்து நான் பிரஹ்மானந்தத்தை யடைபுடியடி. உபதேசித்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளாதல் குக்குமந்தினை நன் முதுகிற் சுமந்து செல்லுகின்ற தெழிவினை யன்றி, அதன் குணத்தை யென்னவாய் அறிவாத குற்றம் பொருந்திய கழுதைகளைக் குற்றமந்தின் தன்மை பெப்படிப்பட்ட தென்று கேட்கும் தன்மையை யொக்கும். (எ - று.)

ஆகவே, அனுபவஞான மென்பது சிறிதுமின்றி வாசகஞானி களாய்க் குடும்ப சுகிப்பின் கீழ்த்தம் பிறர்க்கு உபதேசங்களைக் கூறியும் மந்திர தந்திரங்களைச் செய்து காட்டியும் அவர்கையில் அத்தாம் பறிக்கும் (அஃதாவது அவர்களை எய்தற்றிப் பொருள் பறிக்கும்) போலியறிவை யுடைய அநாசாரியனையடையும் அபக்கு வனுக்கு முன்சொன்ன இடையன் கவிபே ண்டைக்குமென்பது இன்னமாம்.

(10) இஃதல்லாமலும், பிறவி பந்தகனுக்குக் குபேரனென்று பெயர் உண்டுகொளே?

கருப்பன் காற்றினது சுவையை மோத்தையாடலிந்து கூறுமோ? இவ்விரண்டும் கூடாவன்றோ? அதுபோல, அருள் வடிவமில்லாது மாயாவடிவம் கொண்ட பகடிக் கூத்தாடிகளாகிய அநாசாரியர் தத்துவாநீதமாய் கின்ற பரிபூரண சிவந்தோடு மாணக்கண் இரண்டறக்கலப்பித்து மௌனமாய் வைக்கக்கூடிய அருளே திருமேனியாகக் கொண்டெழுந்தருளிய பாமகிருபாநீதிபாகிய ஆசாரியரைப் போலாவோ? அல்லாமலும் குருட்டரிப்பனுக்குக் கைப்பரிசமே பன்றிக் கட்டபார்வை யின்மையாற் பொற்பொடியே தோன்றுகே; அங்ஙனமிருக்க அவனையும் செல்வத்தான்கேசனென்று கூறுதல்தகுமோ? தகாதன்றோ? அதுபோல அநாசாரியனுக்குக் கிரியைந்தொழில் செய்வதேயன்றி ஞானமென்பது சிறிதுமில்லையே? அங்ஙனமிருக்க, இவனையும் குருவென்று கூறுதல் தகுமோ? தகாது.

(11) இஃதன்றியும், மோத்தையாடானது கொழுந்தாடைபைத் தின்பதே யன்றிக் கரும்பைத் தின்ன அறியாது; ஆகையால் அது கரும்பினதிரதத்தைத் தானுமறிந்து தனது குட்டிகளுக்கும் காட்டக்கூடுமோ? கூடாது; அதுபோல,

பகடிக் கூத்தாடிகளாகிய அநாசாரியர்கள் ஆகமங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்ற மந்திரகலை தந்திரகலை உபதேசகலையெனும் இம்முன்று கலைகளுள் உபதேசகலையையிட்டு மற்ற இருவகைக் கலைகளையும் ஆராய்த்தறிந்து அவற்றுட் கூறும் மந்திரதந்திராநிகளைச் செய்து அவற்றால் வரும் விடபாகத்தத்தை அனுபவிப்போ பன்றிப் பேராந்தாநுபவம் சிறிது மறியார். அங்ஙனமிருக்க அவர் பிறர்க்குப் பேராந்தாநுபவத்தைக் கூறுதல் கூடுமோ? கூடாது.

அன்றியும், மோத்தையாடானது கரும்பையிட்டு அதன் இலையைத் தாறுநீன்று தனது குட்டிகளுக்குக் காட்டும்; அதுபோல அநாசாரியர் மந்திரதந்திர கலைகளைக் கற்றுணர்ந்து தாம் அவற்றின் பயனாகிய விடபாகத்தத்தைப் புரிந்துத் தம்மை யடைந்தவர்களுக்கும் அவற்றை உபதேசிப்பார்.

(12) இஃதன்றியும், யானையானது இலையையிட்டுக் கரும்பைத் தின்று அதனது சுவையைத் தானுமறிந்து தனது குட்டிகளுக்குக் காட்டும்; அதுபோல,

ஞானசாரியர் மந்திரதந்திர கலைகளை விட்டு உபதேச கலையை மாத்திரம் ஆராய்ந்தறிந்து அது கூறிய ஞானாதந்தத்தைத் தாமும் பெற்றுத் தம்மையடைந்த உத்தமர்களுக்கும் உபதேசிப்பார்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

ஒழிவிலோடுக்கம்.

“குருட்டரிப்ப னுக்குள் குமேர னென்று பேரோ
கருப்பிரத மேதந்தையோ காட்டும்—அருட்டரித்த
வாசானைப் போல்வரோ வரானுக் கப்புறத்தே
பேசா திருக்கவல்ல பேர்.”

பிரபுலிங்க லீலை.

புறம்பு காண்குவன் புல்லிய நீசனை
யறித்த ஞானி யகமுறக் காண்பன
ஸெயும்பி காண்குறி வின்கரும் பேகொளுந்
செறிந்த வாடிலை தின்பன வென்பவே.”

(13) இஃதன்றியும், தான் ஒருகாலுந் சென்றிராத ஒரு குருச் செல்லக்கருதிய ஒருவன் அவ்நூரைச் சென்றடையும் வழியெப்படிப் பட்டதென்று தன்னைப்போலச் சென்றறியாத ஒருவனை நோக்கிச், அவ்நூருக்கு வழியெப்படியென்று கேட்க, அவன் அவ்நூருக்குச் சென்றான் போற்காட்டி வழியல்லா வழியைக் கூறினான். அவன் அஃதுண்மையான வழியென்று நம்பி, அவ் வழியைப்பற்றிச் சென்று, தான் முன்னிருந்த ஊரையு மிழந்து பின்னடைய வேண்டிய ஊரையு மிழந்து இடைநடுவில் கஷ்டப் பட்டான்; அதுபோல முத்திவிட்டை யடையக்கருதிய ஒருவன் (அதனை யடையத் தக்க சாதககுணங்களைக் கைப்பற்றி நிற்கும் பொழுது) அம்முத்திவிட்டின் நெறியறிந்த ஞானசாரியரை யடைந்து அவர் திருவுள்ளக்குறிப்பின்படி தொண்டிபுரிந்து அவர் குறிக்கும் நன்மார்க்கத்தின் படியேசென்று தானடைய வேண்டிய முத்திவிட்டை யடையவேண்டுமே யல்லது வழியறியாதவனை வழிகேட்டு அவன்கூறிய வழியல்லா வழியே சென்று இடைநடுவில் கஷ்டமடைதல் கூடாது. சிவஞானாபவ மின்னதென்று சிந்திதும் விளங்காத ஞானசாரியனை யடைந்து அவன் குறிக்கும் வழியல்லா வழியை இஃதுண்மையான வழியென்று கருதி, அவ் வழியே சென்று முத்திவிட்டை யடைவோமென்று கருதுகின்ற வன் தான் முன்னிருந்த சரியையா திரையு மிழந்து பின்னடைய

வேண்டிய முத்திவிட்டையு மிழந்து முடிவில் யமதண்டனைக் குட்பட்டுச் செய்வினைச் சேற்றபடி பிறகிச் சாகாத்தில் விழுந் துழலா நிற்பன். ஒருவனுக்கு முன்னிட்ட குறையால்ஞான பக்கு வங் கிடைத்ததா யிருப்பினும், அவன் சரியையாதிகளை யெல் லாம் போக்கி, தற்போதத்தைக் கெடுத்து, சித்தம் பதையாது மௌனமாகவிருக்கும்படி போதிக்கக்கூடிய ஞானாசாரியரையடை ந்து அவர் கிருபா நோக்கத்தால் முத்தி விட்டைப் பெறவேண்டு மென்பது இவ்வத்தியாயத்தின் முக்கிய தாற்பரியமாம்.

மு ன் று வ து அ த் தி ய ர ய ம்

ஆசாரிய ரநாசாரிய ரியல்புமுற்றிற்று.

நான்காம் அத்தியாயம்

த த் து வ விய ல் பு.

கோச்சகக் கலிப்பா.

சீரார் சிவக்கொழுந்தைத் தெள்ளமுதைச் செந்தீனைப் பாராதி வான்மோருளைப் பஞ்சவுரு வானவொன்றைப் பேரான விண்ணொளியைப் பேரின்ப வாரிதியை நோக வெந்நாளு நெஞ்சிருத்தி வாழ்வேனை.

முதல் அநுவாகம்.

தத்துவம் தொண்ணூற்றாறுவன:—

வாயில் (9), பொறி (10), புலன் (10), ஆதாரம் (6), மண்டலம் (3), நாடி (10), வாயு (10), தாது (7), ராகம் (8), கோசம் (5), கரணம் (4), அவத்தை (5), குணம் (3), மலம் (3), வியாதி (3) ஆகத் தத்துவம் (96).

(2) இந்தத் தத்துவம் தொண்ணூற்றாறும் பிருதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களின் காரியங்களாம். அஃதாவது அவை பஞ்சபூதங்களினின்றும் தோன்றியும் விரிந்தும் தத்தம் தொழிலை நடத்தியும் முறையே அடங்கியும் வருவனவாம்,

(3) இவற்றின் விபரம்:—

முதலாவது பிருதிவு - நகாரம்; மண். இதற் பிறக்கும் தத்துவங்களாவன:—மனம், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம், மயிர், ஈலும்பு, தேரல், தசை, நரம்பு, சட்டை, சிங்வு

வை, ஆக்கிராணம், தொக்கு, சுரோத்திரம், பைசந்தி, தைசத
அகங்காரம் என்பனவாம்.

இரண்டாவது—அப்பு-மகாரம்; நீர். இதற் பிறக்கும் தத்துவ
வக்தனாவன:—இடகல், பிங்கல், சுழுமுனை, கார்தாரி, அத்தி,
புத்தி, சிங்ஷவை, அலம்புருடன், சங்கினி, குகு, மச்சை, நீர், உதி
ரம், முடா, சங்கிலம், நாமதம், சூஞ்சுமை, வைகரி என்பனவாம்.

மூன்றாவது தேயு-சிகாரம்; கெருப்பு. இதற் பிறக்கும் தத்துவ
வக்தனாவன—அகங்காரம், வைகரி, சோம்பு, பயம், ஆகாரம், மை
துனம், நித்திரை, சுத்தம், சுசுரம், சந்தி, வெம், சாதாக்கியம்,
ரூபம், பரி என்பனவாம்.

நான்காவது வாபு-வகாரம்; காற்று. இதற் பிறக்கும் தத்துவ
வக்தனாவன:—ஸப்தம், சுப்பரிஸம்; ரூபம், ரசம், கந்தம், வசனம்,
கமனம், நானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், மத்திமை, பிராணன்,
அபானன், வியானன், கூர்மன், கிருகரன், தனஞ்சயன், நாகன்,
உநானன், சமானன், தேவதத்தன், ஓடல், இருத்தல், நடத்தல்,
பரித்தல், நான்டல் என்பனவாம்.

ஐந்தாவது ஆகாயம்-யகாரம்; வெளி. இதற்பிறக்கும் தத்துவக்
கனாவன:—வித்தை, சியதி, கலை, ராகம், மோகம், புருடன்,
காலம், மானை, சித்தம், லோபம், மதம், காமம், குரோதம், ஆச்ச
ரியம் என்பனவாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

உடலழி விளக்கம்.

“புகலிய கன்வெழுத்துப்பிடுகுதிகியாகும் புதல்வனே யதிற்பிற
க்கும் தத்துவங்க, எகலைவ மனவாக்குப் பாதம் பாணி யறித்த
வெழிற் பாயுருவென் றுபத்த மேழா, மிஷ்லுடைய மயிரெனுப்பு
தோண்டிப் போ டியாதிசட்ட சிஷ்ஷவையாக் கிராணந்தொக்கு, சகல
வெளிற் கோத்திரம்மை சந்தி ராகக் கைசதவாங் தாரியிவை
பிடுபநாமே.”

“போதமெனு மன்வெழுத்து வப்பநாகும்

புத்திசுழி முனையுமிரு கல்கார்தாரி

சாதமெனு மத்திசிம்மை பலம்புருடன்

சங்கினியன் குகும்ச்சை கிருதிரம்

சூதமெனும் மூலோசக்கிலந் தாமதஞ்
சூக்குமைவை காரியோ டிருபதர்கும்
தீதமெனுஞ் சிவ்வெழுத்துத் தேய்வான் காரம்
மீடும்பிழ்தாதி யாங்கார மென்றே.”

“வைகரியென் பதுசோம்பு பயமாங்காரம் மைதுனம்சித் திரை
சுந்த மீசார்தான், மெய்கருது சத்திசிவஞ் சாதாக்கியம் விரும்பு
கின்ற சாத்துவித மிவைமு வைந்தும், பைபவறி ஸ்வெழுத்து
வாயு சத்தம் பரிசுமுடன் ரூபரச சுந்தமாகுந், ஹய்வச னைகள்
மனந் தானத்தோடு சொல்லிசர்க்க மானந்த மத்திமைபு மாமே.”

“ஓடுமுயிர் பிராணனுட னபானன் வியான ஹற்றகிரு கா
லுடன் சமானன் கூர்மன், நீடுதனஞ் சயனுதவு தேவதத்தன்
நின்றவுதா னன்சிடத்த விருத்தலோடு, நாடுபுவிதனிவிருத்தனடத்
தலோடு நலிபு, மிருபத்தெழு தத்துவங்க, டேடுமினி யகாரமா
காசுத்தன்னிம் சிறந்தவித்தை நியதிகலை ராகமென்புருடன்.”

“காலமெனு மரையசுத்தி லோப மோகங்
காமமெனும் குரோதமதம் பகிலாமை
பாலகனே நாமுலாத்த சிவாய வைந்திற்
பகுத்தவிட மிப்படிபீ பர்த்துக்கொள்வாய்.”

(4) ஆகவே, மேற்சொல்லிய தத்துவம் தெண்ணுற்றா
னுள் உள் நிலைக்கருவி முப்பத்தாறும்; புறநிலைக்கருவி அறுப
தாம். இவற்றுள்

உள்நிலைக்கருவி முப்பத்தாறுவன:—

(5) புதுங்கள் தீர்தும், அவற்றின் கூறுகிய ஞானேந்திரி
யங்கள் (சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிஷ்யவை, ஆக்ஷிரணம்)
தீர்தும், தன் மாத்திரைகள் (சுப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம்,
கந்தம்) தீர்தும், கன்மேந்திரியங்கள் (வாக்கு, பாதம், பாணி,
பாயுரு, உபத்தம்) தீர்தும், அந்தக் கரணங்கள் (மனம், புத்தி,
சித்தம், ஆங்காரம்) நான்கும் ஆக இத்தத்துவம் இருபத்து நான்கும்
ஆத்துமதத்துவமென்றும் போக்கியகாண்டமென்றும்
சொல்லப்படும்.

வித்தியாதத்துவங்கள் (காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இரா
கம், புருடன், மாயை) ஏழாம். இவை அசுத்தா சுந்த தத்துவ
மென்றும் போக்ககாண்டமென்றும் சொல்லப்படும்.

சிவதத்துவங்கள் (சுத்தவித்தை, சுஸ்வரம், சதாக்கியம், சத்தி, சிவம்) நீந்தாம். இவை பிரேரகாண்டமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இம்முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் உள் நிலைக் கருவிகளெனப்படும்.

புறநிலைக்கருவி அறுபதாவன:—

பிருதிவிபின் கூறு: மயிர், எலும்பு, தேரல், நரம்பு; தசை, ஆக 5; அப்புவின்கூறு: ஓடு, நீர், உரிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை ஆக 5; தேயுவின்கூறு: ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பு, ஆக 5; வாயுவின்கூறு: ஓடல், நடத்தல், நின்றல், இருத்தல், டைத்தல், ஆக 5; ஆகாசத்தின் கூறு: காமம், குரோதம், மோகம், உலோபம், மதம், ஆக 5. ஆகப்பூதகாரியம் 25.

வாயுக்கள்:—பிராணன், அபாணன், உதாணன், வியாணன் சமாணன், நாகன், கூர்மன், கிருகான், தனஞ்சயன், தேவதத்தன், ஆக 10.

தசநாடிகள்:—இடைகலை பிங்கலை, சுமுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்ஹை, புருடன், அலம்புடை, குரு, சங்கினி, ஆக 10.

வசனாடிகள்:—வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், ஆக 5.

வாக்குகள்:—சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி, ஆக 4.

குணங்கள்:—சத்துவம், ராசதம், தாமதம், ஆக 3.

ஆகங்காசங்கள்:—தைசநாகங்காரம், வைகரியகங்காரம், பெளதாபிகங்காரம், ஆக 3.

இவை அறுபதும் புறநிலைக் கருவிகளெனப்படும்.

முதலாவாகம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அனுவாகம்.

(1) மேற்சொல்லிய தத்துவம் தொண்ணூற்றாறையுமுடையது சரீரமாம். அது ஞானசரீரம், சூக்குமசரீரம், காரணசரீரம் என்று மூன்றுவிதமாம்.

(2) இவற்றுள் தூலசரீரம் பிருதிகி பூதத்தினுற் சமைந்த உடல்; சூக்குமசரீரம் சுரோத்திரம், தெரக்கு, சட்டக,

சிங்குலை, ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியம் 5 ; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுந், உபத்தம் என்னும் கர்ம மெந்திரியம் 5 ; மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் 4, பிராணவாயு 5, ஆக 19 தத்துவங்களோடும் கூடியது சூட்சும உடலாம். காரணசரீரமானது இவ்விரண்டு சரீரங்களுக்கும் காரணமா யிருப்பதாம்.

(3) இம் மூன்று தேகங்களும் பஞ்சகோசங்களி லடங்கும்.

இதற்குப்பிரமாணம் வருமாறு.

பரமானந்தீபம்.

“காரணசூக் குமதூல தேகமூன்றுங் கண்டறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே, காரணசூக் குமதூல தேகமூன்றுங் கண்டறியி லைக்கோச பாச மாகும், காரணசூக் குமதூல தேகமூன்றுங் கண்டறியில் கீயறிவா பவைநீ யல்ல, காரணசூக் குமதூல தேகமூன்றுங் கண்டறியி லுயர்சாட்சி கீயாக் கானே”.

(4) மேற்கொல்லிய பஞ்சகோசங்கள்:—அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் எனபன்னாம்.

(5) இவற்றுள், அன்னமயக்கினாலேயே பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்னு மிற்கானது முற்பத்தி யாம்; அஃதாவது அன்னாசத்தினால் பிராணமயமும், பிராணமய பலத்தினால் மனோமயமும், அம்மனோமய பலத்தால் விஞ்ஞானமயமும், அவ்விஞ்ஞானமய பலத்தால் வித்தையால் அல்லது கல்வியால் தோற்றும் ஞானத்தால் ஆனந்தமயகோசமு முற்பத்தி யாம்.

(6) மூன்று தேகங்களும் பஞ்சகோசத்தில் அடங்கி யிருக்கும் முறையாவது:—அன்னமயத்தில் தூலதேகமும், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயமென்னு மூன்றனுள் சூக்ஞமசரீரமும், காரணசரீரம் ஆனந்த மயகோசத்திலும் அடங்கி யிருக்கின்றன.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

பரமானந்தீபம்.

“அன்னமய மென்பதுவே தூலதேசமாகுமினிப் பிராணமய மனோமயத்தோ, மென்மியவிஞ்ஞானமயத் துடனும் மூன்று

முற்றதொரு சூக்குமச ரீரமாதும், பின்னுமொரு ஆனந்தமய
கோசமென்றும் பெறுகிக்கா றனதேத மென்பர் மேலோர், பன்
னரிப வுடல்முன்றுங் கோசமைந்தும் பகுத்தறியு முயர்ச்சாட்சி
ரீபாக் காணே.”

(7) பஞ்சகோசங்களும் பஞ்சபூதங்களி லடங்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

பரமானந்த தீபம்.

“கோசமைந்து மொவ்வொன்றும் பிரித்து வேறாய்க்
சூறித்தறியி லன்னியமா யிருக்கை யாலே
கோசமைந்து மொவ்வொன்றும்ப் பிரித்து வேறாய்க்
சூறித்தறியில் பூதமைந்தின் கூற தாகும்
கோசமைந்து மொவ்வொன்றும்ப் பிரித்து வேறாய்க்
சூறித்தறியில் நீயறிவாய் யவைரீ யல்ல
கோசமைந்து மொவ்வொன்றும்ப் பிரித்து வேறாய்க்
சூறித்தறியி னுயர்ச்சாட்சி ரீபாக் காணே.”

(8) அன்றியும், மேற்சொல்லிய மூன்று தேதமும், பதினான்கு
லோகங்களும், கால்வகையோனி னாமுவகைத்தோற்றம் என்ப
த்துளான்கு லகஷம் சிவபேதங்களும், இவைகட்குரிய நாமரூப
பேதங்களும், மற்று முண்டாகிய மண் மலை கடல் முதலிய பதார்த்
தங்களும் பஞ்சபூதங்களி லடங்கும்.

அஃகாவது அவை பஞ்சபூதங்களாலேயே அமையப்பட்டு
யிருக்கின்றன.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

பரமானந்த தீபம்.

“தேகாதி பிரபஞ்ச நாமரூபத் தேர்த்தறியி லன்னியமா
யிருக்கை யாலே, தேகாதி பிரபஞ்ச நாமரூபத் தேர்த்தறியில் பூத
மைந்தின் கூற தாகும், தேகாதி பிரபஞ்ச நாமரூபத் தேர்த்தறியில்
நீயறிவாய் யவைரீ யல்ல, தேகாதி பிரபஞ்ச நாமரூபத் தேர்ந்
தறியி னுயர்ச்சாட்சி ரீபாக் காணே.”

அனுதிரண காஷ்டமுத லண்டபிண்ட மகண்டமெங்கு
மன்னியமா யிருக்கை யாலே, அனுதிரண காஷ்டமுத லண்ட
பிண்ட மகண்டமெங்கும் பூதமைந்தின் கூற தாகும், அனு

திரண காஷ்டமுத லண்டபிண்ட மகண்டமெங்கும் நீயறிவா யவை யல்ல, அஹுதிரண காஷ்டமுத லண்டபிண்ட மகண்ட மெங்கு முயர்ச்சாட்சி நீயாய் கரணே.

(9) மேற்சொல்லிய பஞ்சபூதங்களும் மோதவடிவமாயை பையே வினையாட்டாயுடைய சசுவரனது சிருபைபிணஸ் ஜீவர்க ளனைவருக்கும் தனுக்காணபுலனபோக முண்டாகும் பொருட்டுத் தோன்றிய தமோகுணப் பங்கிலொன்றாகிய விசேஷப் சத்தியின் கூறாகும்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

பரமானந்த தீபம்.

“பிருதிலியப் புடன்தேயு வாய்வாகாயம் பிரிவைந்து மண்ணி யமா யிருக்கை யாலே, பிருதிலியப்புடன்தேயு வாய்வாகாயம் பிரி வைந்தும் விசேஷப் சத்தி யாகும், பிருதிலியப் புடன்தேயு வாய் வாகாயம் பிரிவைந்தும் நீ யறிவா யவை யல்ல, பிருதிலியப் புடன் தேயு வாய் வாகாயம் பிரிவைந்துக் குயர்ச்சாட்சி நீயாய் கரணே.”

“ஆறுறு தத்துவமும் பெருக்கிப் பார்க்கி லவையனைத்தும் பிரமாண்ட மாகி ிற்தும், பூரண பிரமாண்ட மதனைப் பார்க்கில் பூதமைந்துக் குள்ளாகி யொடுங்கிப் போகும், வரண பூதமைந் துஞ் சுருக்கிப்பார்க்கில் வலிதானளி கேஷப்பத்தி லொடுங்கிப் போகும், வேறான விசேஷப் சத்திதானும் விபுவான பிரமத்தோ டொன்றிப் போகே.”

கைவல்ய நவீதம்.

“எமமா பாவினோத விசனா ரநுனிஞ்ஜை பூமலி யுயிர்கட்கெல்லாம் போகசா தனமுண்டாகத் தாமத குணமிரண்டு சத்தியாயப் பிரிந்துதோ ன்நும் ஹிமமா மூடமென்றும் விபுதமாம் தோற்றமென்றும்.”

“தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய வின்னும் வின்னறி காற்றதாற் காற்றிற் நீயாய் கணஸரீ நீரின் மண்ணும் போற்றுந் தில் வைந்து நொய்ப் பூதங்க ளென்று போகம் காற்றமற் றிவற்றிற் போக சாதன தனுவுண் டாகும்.”

நான்காவது அத்தியாயம் தத்துவவியல்பு

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

பஞ்சாட்சர வியல்பு.

முதல் அநுவாகம்.

காப்பு.

அஞ்சொழ்த்து னுருவாகி யறிவு மாகி
பாடுகதி விடிகி யாகி பாகிச்
செஞ்சுடைபிற் கொன்றைதும்பை யணிந்தோ னுதித்
தேனாகிப் பாலாகிச் செகலே யாகி
மஞ்சலவுங் குழலுமையோர் பாக னுசி
மகிழ்ச்சிபுட னெனையாண்ட குருவு மாகி
வஞ்சமறத் தொழுமடிபா ருளத்தின் மேவுந்
வன்னல்தனைப் புகழ்த்தேத்தி வணங்கு வாமே.

(1) பூநீபஞ்சாட்சரமானது ஸுலபஞ்சாட்சரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம், காரண பஞ்சாட்சரமென மூன்று வகையாம்.

அவற்றுள், உகர முதலாயுள்ளது ஸுலபஞ்சாட்சரமாம்; சிகர முதலாயுள்ளது சூக்குமபஞ்சாட்சரமாம், ஓகராமாதியாயுள்ளது காரணபஞ்சாட்சரமாம்.

இவற்றுள், சந்தனர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது (அலங்காவது சாதுக்களுக்குரியது) காரண பஞ்சாட்சரமாம்.

(2) தீக் காரண பஞ்சாட்சரம் தன்னை ஒரு உறவாடி வருபவர்களுடைய அறிபாமையை நசிப்பித்து அவரைச் சிவசொருபமாகச் செய்வதாம் அதனைப் பரிந்து வருகிற மெய்யன்பர்களன்றி மற்றையவர் அதன்பெருமையை பரிதல் முடியாது.

(3) அன்றியும், பூநீகாரண பஞ்சாட்சரத்தை கம்பி அதனைப் பரிந்து வருபவர் பஞ்சேசத்திரியப் பகையைவென்று முந்தி வீட்டைப் பெறுவார்; மற்ற எந்தெவிரினுளும் வீட்டை வது எளிதல்லவாம். சிவாகமங்களிதனும் இவ்வாறு கூறுகின்றன.

(4) ஆனதுபற்றி பூநீகாரண பஞ்சாட்சரத்தி னிலைமையை உத்தம குரு முன்னிலைபாகப் பெற்று அதனைப் பழகவருதல் ஞானசாதகர்களுக்கு அவசியமாம்.

(5) இஃதன்றியும், ஓங்காரத்தைப் பரப்பிரஹ்மமாகப் பாவித்து உபாதிக்கவேண்டும், அஃது ஓம் என்ற சப்தமரத்திரமாயிருந்தாலும், பராபரப் பிரஹ்மத்தை யடைவதற்குச் சாதனமாயிருக்கிறது; அது பிரஹ்மத்தின் கவர்ச்சியாய், அஃதாவது பிரஹ்மத்தின் இருப்பிடமாய் இருக்கிறது.

அன்றியும், ஓம் என்ற சப்தரூபத்தைப் பிரஹ்மமாகத் தியானிக்க வேண்டும்; அதற்குக் காரணம் ஜகத்தெல்லாம் ஓங்கார சொரூபமாக இருப்பதே யாம்; அஃதாவது ஓம் என்ற சப்தத்தால் உலகு வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(6) மேலும், அஃது அங்கேகாரமொழியாம். ஒருவனை மற்றொருவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி ஏவினால், அதற்கு அவன் பிரதி யுத்தரமாக, ஒவென்று பகருவானாயின், அங்கனமே செய்வேனென்று ஒப்புக்கொண்டதாம்.

அன்றியும், ஒருவனால் விழித்துக்கொண்டவன் ஓம் என்று கேட்கிறான்; ஓம் என்று தொடக்கத்தில் ஸாமத்தைக் காரணம் செய்கிறான்.

அன்றியும், ஓம் என்று ருக்குவேத ஸாஸ்திரங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்.

(7) அன்றியும், பாகத்தின் அத்வர்பு ஓம் என்றுச்சரிக்கிறது.

(8) மேலும், ஆறியில் பிரமா ரிதவிக் ஓம் என்றுச்சரித்துக் கர்மாவைச் செய்கின்றார்கள்.

(9) அன்றியும் ஓம் என்றுச்சரித்து அக்கினி வேதாத்தியாவஞ் செய்கின்றான்.

(10) அன்றியும், பிராமணன் தொடக்கத்தில் ஓம் என்றுச்சரித்துக்கொண்டு வேதாத்தியாவனஞ் செய்கின்றான்.

(11) ஓம் என்ற காரணத்தால் பிரஹ்மத்தை யடைவோமென்று கருதுகிறவன் அங்கனமே பிரஹ்மத்தை யடைகின்றான்.

முதல் அநுவாகம்

முற்றிற்று.

இரண்டாம் அநுவாகம்.

(1) ஒங்கார பூர்வகமாயத் தொடங்கிய கிரியை யாவும் பல சித்தியைத் தருதலால், ஒங்காரத்தைப் பிரஹ்மமாகப் பாவித்து உபாசிக்கவேண்டும்.

(2) இஃதன்றியும், ஓம் என்ற காரணத்தோடு பாரின்று வருகிறவர் பிரஹ்மசொருபமாகி விடுகிறார்கள்; அஃதாவது துன்பமும் பலக்கடலைத்தாண்டி அக்கரை பென்ற மேகாஷ்வீட்டைப் பெறுகிறவர்களுக்கு ஓம் என்ற காரணமே இன்றியமையாத ஞான ஓடமாக வருகிறது.

(3) மேலும், பிரஹ்மத்தினின்றுத் தோன்றிய சர்வத்திரயங்களும் ஓம் என்றே தோன்றி, ஓம் என்றே அடங்குகின்றன.

(4) எத்தனைய கல்சுவல் மமாத்ரியன இருப்பினும், எத்தனை யுட்டிறவு புறத்தறவு இருப்பினும், முன் ஜீனனங்களில் செய்த பாவங்களை பொழித்தற்கும் ஜனன மரண வாத்னகளை பொழித் தற்கும், இங்ான மிகைகளை பொழித்துச் சிவானுபோகத்தைப் பெறுதற்கும், சிவமாய் விளங்குதற்கும் ஓம்என்ற காரணமே இன்றியமையாத சாதனமா மென்று சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன.

(5) ககாரம் திரோதான சுத்தி; இஃது ஆத்மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சத்தில் இச்சையை வருவித்து மகாரத்தோடு கூடி, சிற்ப தாம்.

மகாரம் - மலம், கிரியாத் தி; இஃது ஆத்மாக்களைப் பிரபஞ் சத்தை மெப்பென்று கருகச் செய்து சிவத்தில் ஆசையை வரு வித்துச் சிவாத் தோடு கூடி சிற்பதாம்; சிவரம் சிவம்; இது பிரபஞ் சத்திலே மறைப்பாய் கின்று ஆத்மாக்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு கிரியைக்கும் தான் முன்னின்று அவ்வாக்மர்களை அக்கிரியை யின் பலத்தை அனுபவிக்கச் செய்வதாம்.

வகாரம் அருள்; இது பிரஹ்மத்தினின்றும் உண்டாகிய சர்வத்திரயங்களுக்கும் ஆதாரமாய் கின்று, பகாரத்தோடு கூடி, சிற்பதாம்.

யகாரம் சீவன். இது இந்தச் சீவன் ஒங்காரத்தை ஆதாரமா கக்கொண்டி மேற்கொல்லிய கான்கு பூதங்களோடுகூடி அனல் கட்டுரிய தொழிலகட்டுச் சாட்சியாய் சிற்பான்.

இரண்டாம் அநுவாகம்

முற்றிற்று.

முன்றும் அநுவாகம்.

(1) சர்வத்திரயங்களுக்கும் சர்வசித்திகளுக்கும் ஒம் என்ற காரணமே காரியப்பட்டு நிற்கின்றது.

பூதகாரண பஞ்சாட்சரத்தை ஞானாசாரியரிடத்தில் நன்குணரப் பெற்று அதிஷ்டி பயின்று வருபவர் சர்வபவங்களும் தீய்ந்து பரிவெக்தைச் சார்வார்கள்; அஃதாவது பராபரப் பிசுஹ் மத்தினிடத்தில் லயப்பட்டிருப்பார்கள்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

சிவ வாத்தியம்.

“சிவாயமைந் தெழுத்துளே தெளிந்துமுத்தி சேரலாம்
சிவாயமைந் தெழுத்துளே தெளிந்துவான மானலாம்
சிவாயமைந் தெழுத்துளே தெளிந்துஞானம் சேரலாம்
சிவாயமைந் தெழுத்துளே தெளிந்துபாரு மும்முளே.”

“சிவாயமைந் தெழுத்துளே தெளிந்துதேவ ராகலாம்
சிவாயமைந் தெழுத்துளே தெளிந்துவான மானலாம்
சிவாயமைந் தெழுத்துளே தெளிந்துகொண்ட வரன்பொருள்
சிவாயமைந் தெழுத்துளே தெளிந்துகொள்ளு முண்மையே.”

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

நமச்சிலாயப் பதிகம்.

“விண்ணுற வடுக்கிய விறகின் வெவ்வழ
லுண்ணிய புலினை யொன்று மில்லைபார்
பண்ணிய வுலகினிற் பயின்ற பாவத்தை
கண்ணிசின் றறுப்பது நமச்சி வாயவே.”

ஒழிவினொடுக்கம்

நிலையிப்பு.

“தாமருந்தல் போலத் தமைச்சிவனுக் கூணுக்கித்
தாமருளா லுண்டுபரை தாமாகித்—தாமரை
அஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தடியரர்க் கடிமைசெயில்
பஞ்சமலக் கொத்தறுப் பா.”

ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தி நிலையை ஞானஞ்சாரியசிடத்தில் பத்தி செய்தறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இந்தாவது அத்தியாயம் ஸ்ரீபஞ்சாட்சரவியல்

முற்றிற்று.

ஆளுவது அத்தியாயம்.

வேதாகமப் பொதுவிளக்கம்.

கோச்சகக் கலிப்பா.

கண்ணுண் மணியைக் கருதரிய பேரொளியைப்
பெண்ணுந்நிற்பாதிசூனப் பேசரிய முப்பொருளை
விண்ணுண் மணியை விளக்கொளியை வெங்கிதரைத்
தண்ணுளியை யுள்ளில்வைத்துச் சாயுச்சுயஞ் சாருவனை.

முதல் அநுவாகம்.

(1) இவ்வனுவாகத்தில் வேதாகமசாஸ்திர புராணங்களி
லுள்ள விதிவிலக்குகள் சொல்லப்படுகின்றன.

சித்திபமாயும், திர்க்குணமாயும், சர்வசாட்சியாய் மிருத்தும்,
சர்வத்தினும் உளநம்புறம்புமாயிருத்தும், சர்வ அவஸ்தாத்
திரபங்களுக்கும் இடமாயிருத்தும், இவற்றோடு தாக்கற்றிருக்
கின்ற பரமேஸ்வரனிடத்தினின்றும் விளர்ந்த சிருஷ்டி, திதி,
லப, காரிய காரணம் என்ற பஞ்சகிருத்தியங்களால் வெளி
யாய சீவர்களைவரும் மாயாசம்பந்தத்தை வகித்தவர்களான
பரமபரம், இவர்களை யிம்மாயா சம்பந்தத்தினின்றும் விடுதலை
யாக்கவும், சுவர்க்கலோகாநுபத முத்திகளையடையச் செய்யவும்,
சிறகு முத்திசாதனைமென்னும் சத்தங்கவிதரணத்தால், தன்னை
யும், தனக்காதாமாயுள்ள பதியையு மறிந்துகொள்ளும் பொரு
ட்டும் (அலோவது ஆத்மாவாகிய தன்னை யறிவினால் ஆராய்த்தறி
ந்து முத்திரீட்டைப்பெறும் பொருட்டும்), இவர்கட்கு ஆதார
மாய்ச் சுயம்புவாய் ஆதியில் விளர்ந்த நான்கு வேதங்களும் இப்
பூமியின்கண்ணேதான்.

(2) அவை அவ்வனம்தோன்றிய காலத்தி, அப்போதிருந்த
பெரியோர்க ளவற்றை பெருத்துப் பார்த்தனர்; பார்த்தபோது,
அவை சுயம்புவாய் விளர்ந்த வேதங்களானபடியால், அவற்றின்

பொருளின்னதென்று அறியமுடியாது தத்தம் கருத்திற்குப் பட்டதையே பொருளாகக் கொண்டு கடவுள் நிச்சயஞ் செய்து கொண்டு வெவ்வேறு நாமரூபவடையாளங்களையும், ஆகமசாஸ்திர புராணங்களையும், ஏற்படுத்திக் கடவுளை வணங்குவதாயினும்,

(3) அஞ்ஞானமாயினும், வேதம் பலவகைப்பட்டதாயினும், அதில் விளங்கும் பராபரவஸ்து ஒன்றே தவிர வேறல்ல. பெரிமேர் கருத்து வெவ்வேறாய்த் தோன்றியபடியால், கிரிக்குணமாயுள்ள பரமேஸ்வரனிடத்தினின்று விளைந்த பஞ்சகருத்தியங்களே அவரவர் கருத்தின்படி வெவ்வேறு நாமரூபவடையாளங்களாய் வெவ்வேறு தெய்வங்களாய்த் தோன்றி அவர்க்குக் கதி யளித்தன; இவை தவிர வேறில்லை.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

தாயுமானவர்

கல்லாலின்,

“வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளேனின் விளையாட்டல்லான்
மாறுபடுங் கருத்தில்குடி முடிவில் மோன
வாரிதியினை தித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா”

கைவல்ல நவரீதம்.

“சன்றழித் தளிக்குஞ் செங்கைக் கேதுவா யயனாப் மாலாய்
ஆன்றவி சனுமாய்த் தானே யனந்தழர்த் தியுமாய் கிற்கும்
பூன்றழத் தனுமாயின்பப் புணரிபா நவனாப் நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிசின் றேனே”

நெஞ்சறி விளக்கம்.

“பசும்பென்னி னும மொன்றிப் பணிதிவே றுனாப் போல
விசும்பெல்லாங் கலந்த சோதி வெவ்வேறு தெய்வ மாகி
பசும்புசீ வாத்து மாக்க னுடல்பல வான தன்னைக்
கசின்னுனை நெருந் நாக கிங்கரைப் பணிவாய் நெஞ்சே”

(4) மேற்கூறியபடி சுயம்புவாய் விளைந்த வேதங்களான இருக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்பனவாம்.

(5) இவ்வேதங்களினின்று முண்டாகிய ஆகமங்கள் இரு பத்தெட்டாம். அவை காமியம், யோகஜயம், சித்தியம், காரணம், அசிதம், தீபகம், சூதாயம், சுகசிரம், அஞ்சமான், அப்ரபேதகம், விஜயம், சிசுவாசம், கவாயம்புவம், அகலம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், ஸீமலம், சந்திரசந்தியானம், லிம்பம், புரோர்க்கீதம், லனிதம், சித்தம், சந்தான சர்வேரந்தமம், பரமேசுரம், கிரணம், பேதம், வாறுளம் என்பனவாம்.

(6) இவற்றினின்றும் ஆறு சாஸ்திரங்களுண்டாயின:— அவை வேதாத்தம், வைசேஷிகம், பாட்டம், பிரபாகாசர், பூர்வ மீமாஞ்சை, உத்தரமீமாஞ்சை என்பனவாம்.

(7) இனிப்புரணங்கள் பதினெட்டாம். அவை மார்ச் சியம், தெளர்மம், வராகம், வாமகம், பிராமம், வைஷ்ணவம், பாகவதம், சைவம், லிங்கியம், பெளஷியம், நாகநியம், காருடம், பிரமகைவர்த்தம், ஸ்காந்தம், மார்ச்சண்டேயம், ஆக்கிரேயம், பிரமாண்டம், பத்மம் என்பனவாம்.

இரண்டாம் அணுவாகம்

முற்றிற்று.

மூன்றாம் அணுவாகம்.

(1) மேற்சொல்லப்பட்ட வேதாசும சாஸ்திர புரணங்கள் கூறும் பதார்த்தங்கள் வருமாறு:—

அவை பதி, பசு, பாசமென்னும் முன்றுவித பதார்த்தமும், சாலோக, சாரீப, சாநுப, சாயுச்சிபமென்னும் நான்குவித பதவி களும், சரிணை, சிரிணை, யோகம், நூனமென்னும் நான்குவித சாதனங்களும் ஆம்.

(2) இவற்றுள், பதியாவது சிர்க்குணமாயும், சித்தியமாயும், சர்வ சாஸ்திரியு முள்ள பரமேசுரனும்.

பசுவாவது பரிவிவ சன்னிதானத்தில் விளைந்த பஞ்சகிருத்தி யங்களைப் பெற்கும் சிவர்களாம்.

பாசமாவது பாமசுவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களுக்குத் தருகியாயிருக்கும் மும்மலங்களாம்.

(3, சாலோகபதமாவது கடவுளுடைமையில் வாழ்ந்தலாம்.

சாமீப பதமாவது கடவுளருகி விருப்பதாம்.

சாரூபபதமாவது கடவுளுருவம்போன்றிருந்து வாழ்தலாம். சாருச்சிபதமாவது அதித சுத்தப் பிரஹ்மமாகிய பரிபூரண சிவத் தோடு இரண்டறக் கலந்திருப்பதாம்.

(4) சரியையாவது ஒருவன் பதினாறு வயதிற்குமேல் ஒரு கன்னிகையை வேத விதிப்படி ஸீவாகம் செய்துகொண்டு அவளைக் கூடுங்காலமறிந்து கூடி, தருமத்தினின்றும் பொருளைச் சம்பாதித்து, பிரமசாரி, வானப்பிரஸ்தன், சன்யாசி யென இம் முவர்களும், நோய் பசி பிணி முதலிய இடையூறுகளுரறிந்து கந்தகுந்த முயற்சிபிவிருந்து, அநாதையை யாதரித்து, ஆஹஸ்க் களித்து, தன்னிடத்தில் வந்திறந்தவர்களுக்கு நீர்க்கடன் முதலியவற்றை நடத்தி, தேவாலயத்திருப்பணிவிடை, நித்தியபூசை, திருவிழா முதலியவற்றைச் செய்வித்து, தேவதைகளை யாகாதி கருமங்களாலும், பிதுர்க்களை நீர்க்கடன் முதலியவற்றாலும் திருப்தி செய்வித்து, வந்த விருந்தினரைப் பாதுகாத்து, இனிவரும் விருந்தினர்க்கு எதிர்பார்த்து நின்று, துறவிகளைப் பணிந்து, அம்மெய்யடியார்களுக்கு உள்ள மகிழ் வேண்டியவற்றை உதவி, தானுந் தன் மனைவியும் ஒருவழிப்பட்டு, நடுகிலைமையை யனுசரித்து, அன்புடைமை, அடக்கமுடைமையிவற்றையுற்று, பிறர் பொருளைக்கவர்தலையும், புறங்கூறலையும், பயனில்லாதவற்றை யனுசரித்தலையும் நீக்கி, உலகநடை யறிந்து உதவி, புகழுடம்பினனாய், யாவரிடத்தும் அன்புடையவனாய் இனிய வசனங்களை வசனித்துப் புத்திரபாக்கிய முதலியவற்றைப் பெற்று இம்மையிற்றானே அதிக இன்பத்தை யனுபவித்திருப்பதாம்.

(5) மேற்சொல்லிய நெறிதவறாது இந்தச் சரியை நிலைமையை யனுஷ்டிக்கிறவர் சாலோகபதத்தைப் பெறுவார்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

திருவாதலூர் புராணம்.

“ஆவ லாலெமக் காமலர் மாங்க ளாக்க லம்மலர் பறித்தலம் மலராத், ருவி லாவவை தார்பல சமைத்த றணப்பி லெம்புகழ் சாற் றலன் புடனா, மேவு மாலய மலகடன் மெழுகல் விளங்குநல்

விளக் கிடுதலெம் மடியார்க், தேவ லானவை செய்தவிச் சரியை
யியற்ற வல்லவர்க் கெம்முல களிப்போம்.

(6) மேற்சொல்லிய சரியை நிலையை பனுஷ்டிக்கவேண்டிய
வன் வேத விதிப்படி ஒரு கன்னிகையை மணந்து அவளுடன்
கூடுங்காலமறித்து கூடவேண்டுமென்பதன் கருத்துவருமாறு:—

போகத்தைப் புதிக்கின்ற சேவர்களுக்கு நேர்ந்த பதார்த்தங்
களை அருந்துதலும், நேரிட்டபெண்களைப் பொருத்தவதும் சபா
வமேயாம். அங்கனமாயினும் ஒருவன் நேரிட்டபெண்களைப்
புணருவானாயின், அவனுக்கு இம்மைபிற பாவமும் பழியும், மறு
மைபில் நாசமும் துக்கமும் உண்டாகும். ஆதலால் அவன் வேத
விதிப்படி ஒரு கன்னிகையை மணந்து அவளுடன் கூடுங்கால்
மறித்து கூடவேண்டும்; அஃதாவது விதித்த தினத்திற் கூட
வேண்டும்.

(7) விதியாத தினத்திற் கூடுவானாகில், தூர்ப்புத்திரனுண்
டாவன்; அவனால் இம்மைபிற பாவமும் பழியும், மறுமைபில் நா
சமும் துக்கமும் உண்டாகும்.

(8) அதல்பற்றி இருவரும் கூடுங்காலமறித்து கூடினால் சத்
புத்திரனுண்டாவன்; அவனால் குலத்திற்கு இம்மைபிற புகழும்
மறுமைபிற சுவர்க்கமும் உண்டாகும் என்று சாஸ்திரங்களில்
விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(9) அங்கனம் இவ்வாழ்வான் மனைவியோடு கூடுதற்கு விதி
த்த தினமாவது:—

மாதையை புணருங்காலம் வழக்கமாய்ப் பதினாறு நாட்க
ளாம். அவற்றின், அவர்கள் மாதவிடாயானது முதல் கான்கு
தினம் பெரியோர்களால் கித்திக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால்
அக்கான்குதினமும், ஏகாதசி, திரயோதசி, அமாவாசை, பூரண
பெண்ணம் இக்கான்களும் ஒழிய ஏனைய எட்டுத் தினங்களில் அவர்
களைக் கூடுவது முறைமையாம்.

மாதர்கள் மாதவிடாயான நாள் தொடங்கி, ஆறு, எட்டு,
பத்து, பன்னிரண்டு, பதினாறு, பதினாறு இத்தத் தினங்களில்
அவர்களைப் புணர்தால், பிள்ளைகளும், ஏனைய கித்தி முதல் ஒற்
தொப்படை நாட்களில் புணர்தால் பெண்களும் பிறக்கும்.

ஆதலால், புத்திரவழிபதைதயவுள்ளவன் விதித்த தினத்தில்
தன் மனைவியோடு கூடவேண்டும்.

(10) எவன் நீக்கவேண்டிய எட்டுத் தினங்களையும் நீக்கி, மற் றைய தினங்களி னிரவிற றன்மனைவியோடு கூடுகின்றானே அவன் கிருகஸ்தனாக விருப்பினும் பிரமசாரியென்றே சொல்லப் படுகின்றனென்று தர்மசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

(11) ஆதலால், அத்தினங்களே கிருகஸ்தன் மனைவியோடு கூடுதற்கு விதித்த தினமாம்.

(12) இனிக்கிரியையாவது கிருகஸ்தன் மனைவியோடா வது அல்லது மனைவியை மைந்தர்பால் ஒப்புவித்தாவது வனத்திற்சென்று, மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி வழியாக வரும் சத்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தமென்பவற்றின் நீந்தாசைகளையும் நாளுக்குநாளடக்கி, விரதம், தேவதாபூஜை, மந்திசுபந்திர ஜபம், யாகாதி கிருத்தியங்களை யனுசரித்து, ஒருயிர்க்கும் இடையூறு செய்யாமல் தவத்தில் கின்று, மனதை மிகவும் வருத்தாமற் சிறு பிள்ளைகளை விடோத முன்னிலையில் சமாதானஞ் செய்தனைப்பதுபோல நாளுக்குநா ளடக்கி, அறி வோடு கலந்து தற்பரத்தை யுணருகிற பரியந்தம் ஆசாரியன் கட டிரையையும் சாஸ்திர விதியையும் கைப்பிடித்துப் கோப முதலிய வற்றை படக்கியிருத்தலாம்.

(13) இந்தக் கிரியையைத் தவறாது யனுஷ்டிக்கிறவர்கள் சாமி பதத்தைப் பெறுவார்கள்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

திருவாத்நூரர் புராணம்.

“கந்த வர்க்க முங் கிளர்மணப் புனையுங் கவின்கொ டபமும் புனிதமஞ் சனமுங், கொந்த கிழந்தகன் மலரும் அளவுங் கொண்டு மாயையின் குணங்கலென் றிலை. பையந்து சத்தி செய் தகம்புற மிறைந்து யங்கி யின்கடன்முடித் தருள் வழிதின், நிர்த நற்பெருங் கிரியைபன் புடனே யியற்ற வல்லவ ரெம்மருங் கிருப்பார்.”

யோகம்.

(14) யோகம்: இயமம், நியமம், ஆதனம், பிரானாயாமம், சாதனபாசாரம், தாபனம், தியானம், சமாதி யென அஷ்டாங்க முடையதாகும்.

(15) இவற்றுள், இயமம்: அதுநிச்சை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரமச்சரியம், தபை, ஆக்ஷேபம், சமை, திருப்தி, மிதாசாரம், சௌசம் எனப் பத்துவகையாம்.

(16) நியமம்: தபசு, சந்தோஷம், ஆத்திரம், தானம், சுய்வர பூஜை, சித்தார்த்த சிரவணம், இலகக்ஷி, மதி, ஜபம், வீரதம் எனப் பத்துவகையாம்.

(17) ஆதனம்: சுவஸ்திகம், கோமுகம், பனும், வீரம், சிங்கம், பத்திரம், முத்தம், தண்டம், மழும், சுகம் எனப் பத்துவகையாம்.

(18) பிராணபாமம்: இரேசகம், பூசகம், கும்பகம், சர்ப்பீஜம், கிர்ப்பீஜம் என ஐந்து வகையாம்.

(19) பிரத்தியாகாரம்: சரீரம், சர்வகன்மம், இந்திரியம், பிராணம், அந்தக்கரணம், இயம் என ஆறுவிதமாம்.

(20) தூரணை: பூதம், பிராணம், கன்மம், பிரமம், தத்துவம், தேவம் என ஆறுவிதமாம்.

(21) நியானம்: அஷ்டதாரம், தேகம், பிரமம், மண்டலத்திரயம், பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன், தேவதாரம், விஸ்வரூபம், பிராணம் எனப் பத்துவிதமாம்.

(22) சமாதி: தத்துவாலயம், சனிகற்பம், நிர்விசுற்பம், சந்தாரம், ஆருடம் என ஐந்துவிதமாம்.

இவற்றின் விளக்கம் வருமாறு:—

(a) இயமலக்ஷணம் கொல்லாமை, மெய்ம்மைகூறல், கள்ளாமை, பிரற்பொருளிச்சிபாமை, இந்திரிய மடக்கல் முதலியன வாம்.

(b) நியமலக்ஷணம் தவம், தூய்மை, தத்துவநூல் ஓர்தல், மனமுலத்திருத்தல், தெய்வம் வழிபடல் முதலியனவாம்.

ஆதனபேதம்.

(c) i. சுவஸ்திகம்—நோடைக்கும் முழங்காலுக்கும் நடுவே இரண்டுள்ளங்காலையும் செலுத்தி யிறுமாத்திருத்தலாம்.

ii. கோமுகம்—சுகனபக்கத்தில் இருகால் பாட்டையும் மாறி வைத்து அவ்விருகால் பெருவிரலையும் கையாற் பிடித்திருத்தலாம்.

iii. பதுமம்—இருதொடை மேலும் இரண்டுள்ளங்காலையு மாறித்தோன்ற வைத்தலாம்.

iv. வீரம்—வலத்தொடையி லிடக்கால் பாட்டைச் சேர்த்து இறுமாப்புற்றிருத்தலாம்.

v. சிங்கம்—பீஜத்தின்கீழ் சேவனிடத்துப் பாட்டை வைத்து இடதுமுழங்கையை முழந்தாளில் வைத்து அங்குலியை விரித்து நாகியைப் பார்த்திருத்தலாம்.

vi. பந்திரம்—பீஜத்தின்கீழ் சேவனிடத்தில் இருகால் பாட்டையும் வைத்திரண்டுபாட்டையும் இரண்டு கையாலு மிறுகப் பிடித் தசையாதிருத்தலாம்.

vii. முத்தம்—இடக்கால் பாட்டால் சேவனிலையை வழுத்தி வலக்கால்பாட்டின்கீழ் திருத்தலாம்.

viii. மயூரம்—முழங்கையிரண்டும் உந்திப்புறத்தி லுமுர்தப் புலியிற் கையையுன்றிக் காலை நீட்டித் தலை நிமிர்ந்திருத்தலாம்.

ix. சுகம்—சுகமும் திடமும் எவ்வாறிருக்கின்றனவோ அவ் வாறிருத்தலாம்.

(d) பிராணாயாமம்—பிரணவாயுவை ரேசக பூசக கும்பகஞ் செய்தலாம். ரேசகம் இழுத்தலாம்; பூசகம் விடுதலாம்; கும்பகம் அடைத்தலாம்.

(e) பிரத்தியாகாசம்—உபாதிபை நீக்கி புண்ணுக்கலாம்.

(f) தாரணை—கண்டம் இருதயம் நெற்றி கபாலம் நாபி இவற்றிலொன்றில் சுந்ததம் சிந்தையை வைத்தலாம்.

(g) நியாநம்—ஐம்புலனையுமடக்கிக்கடவுளைச்சிந்தத்தலாம்.

(h) சமாதி—இந்திரிய முதலிய தத்துவசேட்டைகட் கேளு வாய யாக்கையுனின்று, அவற்றொடு கூடினும் அவற்றிற் பற்றி ன்றி யிருக்குமானமாவாகியதன்னைத் தான் கண்டிருத்தலாம். இவற்றுள், இயமம் நியமம் ஆதனம் பிராணாயாமம் என்பன யோ கத்தில் சரியையாம்; பிரத்தியாகாசம் தாரணையென்ன மிரண்டும்

யோகத்திற்கிரிபையாம்; திபானம் யோகத்தில் யோகமாம்; சமாதி யோகத்தில் ஞானமாம்.

(23) இந்த யோகத்தை யனுஷ்டிக்கிறவர்கள் சாரூப பதத் தைப் பெறுவார்கள்,

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு.

திருவாதவூரர் புராணம்.

“முக்கு னம்புல னேந்துட னடக்கி மூல வாயுவை பெழும் பிரு வழியைச், சிக்கெ னும்படி யடைத்தோரு வழியைத் திற ந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த், தக்க வஞ்செழுத் தோரோழுத் துருளார் தன்மை கண்டரு டரும்பெரு வெளி க்கே, புக்க முற்றின ரெமதருப் பெறுவார் புனிதில் வேட்டுவ னெடுத்தமென் புழும்போல்.”

(24) இனி ஞானமென்பதிபாதெளிற் கூறுதும்:—தத்துவ ஸாஸ்திரங்கள் கூறும் பேதாபேதப் பொருள்களை யறிந்து, இம் புலன்களையும் அடக்கி, நானொன்று விசுற்பித்து வருவதையும், அறித்து வருகின்ற ஆழையும், உற்ற வறவினரையும், இரு கிணைகளையும், மும்மலன்களையும் இப்பரத்தின நிச்சயமையும், சாக் கிரமுதரீய இந்தவத்தைகளையும் ஒழித்து, ஒன்றையுஞ் சுற்றிப் பாராமல் யதார்த்தகத்தமே தானாக விளங்குவது ஞானமாம்.

(25) இந்த ஞான நிலையை யனுஷ்டிக்கிறவர்கள் சாயுச்சிய பதவிையைப் பெறுவார்கள்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

திருவாதவூரர் புராணம்.

“பரந்த வான்கலை முழுதுமா கமநூற் பகுதி யும்பல சமப சாத் திரமூர், தெரிந்து தேர்த்ததில் வாய்த்தழப் பொருளின் செய்தி பேபொரு னெனமனந் தெளிந்து, புரிந்து போந்துள சித் தறி வனைத்தும் போக்கி யவ்வறி வெனச்சிவ போதம், விரிந்து தோன்றுகெஞ் சடையனித் தகரே மேன்மை யானநம் மெய்ப்பதம் பெறுவார்.”

சிவானந்தபோதம்.

“ஞான மேதெனக் கேட்டடிந் தத்துவ நானென வுணர்ந்திருந் தனை நானென வுரைத்ததை யகன்றுபின் னொளிர்வத னைக்கண்டு மான வெட்கமுந் துக்கமுந் கவலைபும் வஞ்சனை தான்போக்கி யின மற்றுநான் சிவமெனத் துணிந்தது மிழந்தது முடிவாமே”

முன்னும் கூறுவாகும்

முற்பிறந்து.

—

நான்காம் அநுவாகம்.

(1) மேற்சொல்லிய சரியை முதலியவற்றை யனுஷ்டித்து, சாலோகசாமீபசாரூப பதவிகளைப் பெறுவதைக் காட்டிலும் இந்த மூன்று நிலைமையிலும் மேலானதும் அவற்றாலுழம்பதவிக்கட்டுமேலான பதவியைத் தரத்தக்கதுமான ஞான நிலைமையை யனுசரித்துச் சரயுச்சியத்தைப் பெறுவதே சிறந்ததாம்.

(2) அங்ஙனம் சர்வத்தினும் உயர்ந்ததும், சர்வபதவிகளிலும் உயர்ந்த பதவியைத் தரத்தக்கதுமான ஞான நிலையே மேலானதாயிருக்க, மற்றைய மூன்று நிலைமையையும் அனுசரிக்க வேண்டுமென்று வேதாசுமங்கள் விதிக்கின்ற காரணம் என்னெனின், கூறுதும்.

(3) திருக்குணமாயும், சர்வசாஸ்தியாயுமிருக்கின்ற பரிசுத்தின் சன்னிகரணத்தில் வினோந்த பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கேதுவான சிவசுவரக ளைவரும் மாயாசம்பத்தை வசித்தவர்கள் அவர்களுள் ஈசன் தன்னிலைமையை மறவாதவனுடன்; ஜீவர்களுத் தன்மையான்ரு. அவர்களின் மனம் பஞ்சேசந்திரிய வழிபினின்று சுமுத்திரத்தின் அலைபைப்போலவும், சுழற்காற்றைப்போலவும், சூரங்கின் சேட்டையைப்போலவும் அலைபுந் தன்மையுடைய தாம்.

சுழற்சையொன்று தனக்குத் தகாத வஸ்துவின்மீது இச்சைவைத் தழுமாயின், அக்குழற்சையின் தாய் தன் குழற்சை அறியாமையால் தகாத வஸ்துவின்மீது இச்சைவைத் தழுதிற தென்றறிந்து, நாகாவித அருட்பு, மலர், காப், கனிகளைக் கான்பித்து அக்குழற்சைக்குத் தருந்த வஸ்துவைக் கொடுப்பது போல, ஜீவர்களின்மனதை ஹாலம்ப நிராலம்பத்தில் நிறுத்தும் பொருட்டு அவர்களுக்குச் சாஸ்திரங்கள் சரியை கிரியா யோகங்களை அனுஷ்டிக்கக் கூறி, பின் ஞானத்தைப் போதிக்கின்றன.

(4) அன்றியும், சரியை கிரியையோக மிம்ஸூன்றையு மனுசரித்துச் சாலோக சாமீப சாரூப பதவிகளைப் பெற்ற போதிலும், அவற்றால் ஜனனமாண வாதனை வந்தெய்துமே யல்லது இவைகளொழிதற் கேதுவாகிய ஆத்மாவாகிய தன்னை யறிவது சிட்டாதாம். ஆனால்,

சரியை கிரியை யோகமும்முன்னும், ஞானநிலையை யடைவதற்குச் சாதனமாம்; ஆதலால் மேற்சொல்லிய ஜனன மரணவாதனைகளொழிதற்கெனவாய ஆத்மாவாகிய தன்னை யறிவது உண்டாம். ஆனபடியினால் ஞானநிலையே மேலானதாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

தாபுமானவர்

சின்மயநந்த குரு.

“தாக்கும்வவை யேதுகாட் சரியாகிரி யாயோக சாதனம் விடுத்த தெல்லாந், சன்மார்க்க மல்லவவை நிற்கவென் மார்க்கம் என்ப சாசனத பேரறிவுதாய்”

பராபரக் கண்ணி.

“நிரும்புந் சரியைமுகன் மெய்ஞ்ஞான வான்கு மரும்புமலர் காய்கணிபோ லன்றோ பாரபரமே.”

நீண்டானுபூதி விளக்கம்.

“சரியையின் றொழிநி னானுந் சற்கிரி யையினும் யோகம் புரிதரு முயற்சி யாலும் பொருந்தொன தென்பர் மேலேவர் உரியதே சிகழை சைக்கு மொருமொழி யுண்மை யாலே அரிய மெய்ஞ் ஞான விடிக் கடைவது திண்ண மாமே.”

சிவானந்தபோதம்.

“சரியை வென்பது குறைவறச் செய்துமே தன்கடம் விழுந் திட்டால், கிரியை செய்யவே வெடுத்திடுங் கடமது கிரியையு முடிந்தேகில், உரிசை யாகிய யோகமே செய்யவு முடடுவெந் துறைக்குந்காண், பரிசொன் யோகமு முற்றவு முடிந்துடற் பாகினி னுருவாமே.”

“ஞான மேபெற வெடுத்திடு மங்வுட னமுனிடர் துறைத் திட்டா, லீன மாகிய சன்னமும் போக்கிடு ம்சனே தானாகி, வான முற்றதோர் சச்சிதா னந்தமாய் வரக்குரைக் கெட்டாதே, மோன முற்றதா னெக்குமாய் நிறைந்தது முத்தியென் றுணர் வாயே.”

நான்காம் அநுவாகம்.

முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அங்கமாகம்.

(1) இஃதன்றியும், வேதமானது இம்மைக்கணுள்ள அனித்யவீன்பத்தை நீக்கற்பொருட்டு மறுமையின்பத்தைக் கூறியது; அம்மறுமை இன்பத்தையும் நீக்கிப் பரமசுகமாகும் பொருட்டுச் சரியை கிரியை யோகங்களை யனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கூறியது.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

கைவல்லிய நவரீதம்

சந்தேகந் தெளிதற் படலம்.

“கள்ளு முணுநீ விரும்பினான் மகங்கள்செய் காமத்தின் கீருப்பானால், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெல்லாந் தொடாநென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதம் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்விதி பென்னென்ற பூருவ நியமமாம் விதிபன்றே.”

(இதன்பொருள்.) மதுவையும் மாமிசத்தையும் நீடிண்ண இச்சித்தால் யாகங்களைச் செய்து புசிப்பாய்; காமவேட்கையுண்டானால் விவாகஞ் செய்யும் மனைவியோடு புணர்ச்சி செய்வாயென்றால், இக்காமிய புருஷன் மற்றவையெல்லாந் தீண்டாது நீக்குவானென்பதே வேதத்தினுடைய சம்மதம்; அப்படி அனைத்தும்நீங்கி நிற்பதே அதன் அபிப்பிராயமாகும்; சொல்லாநின்ற இக் கன்ம காண்டவிது என்னவென்றால் பூர்வபக்ஷமாக நியமித்ததாம்; சித்தாந்தமாக நியமித்ததன்றும், என்றவாறு.

இவ்விதிபூர்வ பக்ஷமென்பதை வற்புறுத்துதல்.

“மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதியின் மணந்துபா ரென்பாராய், மதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இதையும் விட்டொழி யதிரயிட் டிசுவன் னிக் கெழுச்சியற் றதும்பாராய், அதையறிந்துகன் மங்களா சைக ளொழிந் தானந்த மடைவாயே.”

(இதன் பொருள்.) மதுமாமிசங்களைப் புசியென்ற வேதமானது பின்பு ஆக்கிராணஞ் செய்தாற் போதுமென்பதைப்பார்க்க; மனைவியோடு புணர்ச்சித்தலையும் மகப்பேறுண்டாகும் பொருட்டு இச்சிப்பாயென்ற விதியைப்பார்க்க; இவ்விதியையும் விட்டொழிந்த சன்னியாசிக்கும் நயிட்டிக பிரமசாரிக்கும் நிந்தையில்லாத

தும்பார்; அக்கருத்தை புணர்ந்து கன்மங்களின் மேல் வைத்த இச்சைகள் நீங்கி ஞானத்தினால் பிரஹ்மநந்தத்தை யடைவாய் என்றவாறு.

(1) இல்லற தருமஞ் செய்யாமை துறவிக்கும் பிரமசாரிக்கும் இழிவின்மை பாரென்பார், 'அதிரயிட் டிகவன்னிக் கிகழ்ச்சி யற்றதும்பாராய்' என்றார்.

(5) வேதம் கன்மகாண்டத்திற் கடும்வருணைச்சிரம கன்மங்கள் அவற்றினாலுண்டாகும் போகவின்பங்கள் அனைத்தும் பின்பு துன்பங்களாக வருத்தத்தைக்கண்டு, அவற்றை விடுத்துப் பாம சுகத்தைத் தேடவேண்டுமென்பது அதன் அபிப்பிராயமாதலால், இவற்றை யொழித்துச் சுகத்தைத் தேடவேண்டும் என்பதாம், அஃதாவது பரமாத்மாவை ஞானத்தாலன்றிக் கன்மத்தால் அடைதல் கூடாது என்பதாம்.

(6) மேற்சொல்லிய சரியை கிரியை யோக மிம்முன்றி என்னும் ஞானநிலையை மனவழித்து, குருபாவனை, சொரூபபாவனை, பூரணபாவனை, அநிதபாவனை யென்னும் நான்குவிதபாவனையைய மனவழித்து வந்தால், மேற்கூறிய சன்னமர்ன வாதனைக ளொழிதற் கேதுவாகிய ஆத்மாவாகிய தன்னை யறிவது உண்டாம்.

(7) மேற்சொல்லிய பாவனை நான்களுள் குருபாவனை யாவது மனதில் தனது ஆசாரியரைப்போலப் பாவனை செய்து கொண்டு, அதற்குச் சோடசவுபசாரமுஞ் செய்து அதன்கண் மனத்தை அவசரின்மீ நிறுத்துவதாம்.

(8) இரண்டாவது சொரூப பாவனையாவது

ஆலயங்களிற் புகித்து வருகின்ற சொரூபங்களைப்போல மனதில் பாவனை பண்ணிக்கொண்டு, அதற்குச் சங்கற்பத்தால் அபிஷேக முதலியவைகளைச் செய்து அதன்கண் மனதை அகை வின்றி நிறுத்துவதாம்.

(9) மூன்றாவது பூரணபாவனை யாவது.

ஆசாரியன் சொல்லிய குறியைப்போலித்து மனதைப் பஞ் சேதிகிரிய வழியிற் செலுத்தாமல் அதன்கண் அகையின்றி நிறுத்துவதாம்.

(10) நான்காவது அநீதபாவனையாவது

ஒன்றையுஞ் சுற்றிப்பாராது .மனதைத் தற்சொருபத்தி (சுத்தசுவத்தி)ல் சேர்த்து அசைவின்றி நிறுத்துவதாம்.

(11) மேற்சொல்லிய பாவனை நான்கனுள் அநீதபாவனையை யுணர்ந்து அதில் மனதை அசைவின்றி நிறுத்துவதே மேலான நிலையாம்.

(12) அநீதபாவனையில் மனம் பொருந்துவதே மேலானதாயிருக்க மற்ற மூன்று பாவனைபையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற தென்னியெனின், அவ்வநீத பாவனையில் மனம் நிலைபெறும் பொருட்டு அம்மூன்று பாவனைபையும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

வைராக்கிய சூகம்.

“நெஞ்சு மேயினிப் பாவனா தீதமாய் நின்றியுன் மெனி கிற்பா, யெஞ்சு ருதகல் பூரண பாவனை யோர்ந்திலை யெனினுல கெல்லா, மஞ்சு னக்களான் மேனிபென் றோர்ந்திலை யெனினருள் சார்தெம்பால், வஞ்சு மற்றிடும் படிக்கவ ணடைந்ததோர் வடிவை யோர்ந் னுவாயே.”

இந்நான்குவித பாவனைகளின் நிலைகளையும் ஞானசாரியரிடத் தில் பக்தி செய்துணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஐந்தாவது அநுவாகம் வேதாகமப்பொது விளக்கம்

முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

விசாரவிருத்தி யிப்படி.

கோச்சகக் கலிப்பா.

ஆகி முதலை யகண்டப் பெருவேளியைச் சோதியதாய் நின்றிலங்குந் தூவேளியை மாமணியை வரதி முதற்சமய வழிகடந்த பாசிவத்தை நீதியதாய் நெஞ்சிவத்தி நிர்தையற்று வாழ்வேனே.

முதல் அனுவாகம்.

(1) இவ்வத்தியாயத்தில் இடையறாத ஆத்மவிசார விருத்தியால் பேரின்ப நிலையைப் பெறலாமென்பதும், பகிர்முகமாகச் செய்யும் கன்மங்களால்தனைப் பெறுவது முடியாதென்பதும், அகமுகமின்றிப் பகிர்முகமாய்ச் செல்லுதற்குக் காரணம் அஞ்ஞானமென்பதும் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) காலத்தியாயத்திலும் கெடாத பேரின்ப நிலையை அகமுகமுடையவரே பெறுவார்களென்றிப் பகிர்முகமே தமக்குப் பயனாகக்கொண்டு இச்சைக்கேதுவாகிய விடயப் பயிற்சிபிறகுழலுகின்ற காமிகள் பிறவிச் சாகரத்தில் விழுகுழலுவார்களேயல்லாமல் முத்தியைப் பெறமாட்டார்கள்.

(3) அல்தெங்ஙனமெனின், மார்க்கத்தில் செல்லுகின்றவர்கள் பராமுகமாகச் செல்லுவார்களானால் கண்களுடையவராயிருக்கையோதிலும் எந்நிரையுள்ள பள்ளத்தில் வீழ்வார்கள்; அங்ஙனம் பராமுகமாகாது செல்லுவார்களானால் தடையின்றித் தாம் கருதிய ஊரைச் சென்றடைவார்கள்.

பகிர்முகமான மனத்தால் பாவிக்குந் தொழிலும், வாக் கால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுந் தொழிலும், காயத்தால் அர்ச்சனை செய்யுந் தொழிலும் ஆகிய இக்கிரியாமார்க்கமாகச் சென்று பரமசுகத்தைப் பெற விரும்புவோர்கள், கண்ணிருந்துங் குழியில் விழுவார்களைப்போலாவர்.

(4) அல்தாவது அந்தர்முகமாயுள்ள விருத்திஞானத்தினால் மன முதலிய இந்தத் தேகத்திலிருக்கின்ற நான் யாவன்? நித்தென்பது யாது? சடமென்பது யாது? நித்துஞ்சடமும் ஒன்றாய்க் கூடப்பெற்ற பந்தம்யாது? அதனைவிடப் பெற்ற முத்தியாது? என்று இடையறாத ஆத்ம விசாரணையால் நெர்சட வேறுபாடுகளைப் பகுத்துணர்ந்தவர்களை தற்சொருபாநந்தத்தைப் பெறுவார்கள்.

(5) இதைன்றிப் பகிர்முகமாகச் செய்யும் கிரியைகள் (கொழிங்கள்) பிறவித் துன்பத்திற் கேதுவாம்; அவற்றால் ஆன்மலாபமாயி தற்சொருபாநந்தம் கிட்டாநாம்.

(6) ஆன்மலாபமாகிய பேராநந்தத்தைப் பெற ஆத்மாவாகிய தன்னைப்பற்றி விரும்புவோன் மேற்சொல்லிய விசாரணையாற் சிற்சட வேறுபாடுகளைப் பகுத்தறிதல் வேண்டும்; அதனாலவனுக்கு ஆன்மலாபமாகிய தற்சொருபாநந்தம் கிடைக்கும்.

இதற்குப் பிசமாணம் வருமாறு:—

கைவல்லிய நவநீதம்

சந்தேகந்நேளிதற் படலம்.

“இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனினிடைவிடாவிசாரத்தால், வந்த டைத்திடும் விசாரந்தா னேதெனின் மாணாது பாஞ்சரீரத்தில், இந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது இரண்டு மொன்றாய்க் கூடும், பந்த மேதுவீ டேதென வசாவுதல் பகர் விசாரமதாமே.”

“ஆசத்தி லெம்மட்டுன் டம்மட்டும் பராமுக மாகினு யம்மட்டும் சிசத்தி னுன்னிழிப் பார்வையா விப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால் வசத்தி னுன்மனம் நின்னுசின் மாத்திர வடிவமா கடினமைந்தா கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக் கடல்வடி வாவாயே.”

(7) சிற்சட வேறுபாடுகளைப் பகுத்தறியும் விசாரமே ஞானம் உதிப்பதற்கு மூலமாம்.

(8) ஆத்மவிசாரஞ் செய்து சகல சந்தேகங்களும் நீங்கி, தற்பரமான் அத்துவித சொருபந் தானாய் விளங்குவதே முத்தியாம்.

(9) அஃதாவது உடம்பையுள்ளபடி யறிந்து நீங்கவே, பஞ்ச பூதகாரியமாகிய கருவிகளும் ஈடணுத்திரயங்களும் தச நாடிகளும் ஆத்மாவல்லவென நீங்கும்.

(10) ஞானேந்திரியங்களை யுள்ளபடி யறிந்து நீங்கவே, அவற்றாலபகரிக்கப்பட்ட சத்தாதிகளைந்தும், அவ்விந்திரியங்களால் விடையங்களை யபகரித்தபோது தொழிற்படும் கன்மேந்திரியங்களைந்தும், விடயீகரிக்கப்பட்ட வசனாதிகளைந்தும், இவ்விருவகையிந்திரியங்கட்கும் இடமாய் நின்ற பூதங்களைந்தும் ஆத்மாவல்லவென நீங்கும்.

(11) அந்தக்கரணங்களை யுள்ளபடி யறிந்து நீங்கவே, இம் முக்குணகாரமான மூலப் பிரகிருதி நீங்கும்; அஃதாவது சூக்

குமையாதி வாக்கு ஆத்மாவல்லவென நீங்கும். முக்குணங்களை யுள்ளபடி யறிந்து நீங்கவே, இம்முக்குணகார மூலப்பிரகிருதி நீங்கும்.

(12) மூலப் பிரகிருதி நீங்கவே, இதாதிதமாய் வருங் கன்மஞ் சீனிபாது நிற்கும்.

(13) அதனால் அக்கன்மத்தைக் கூட்டாநின்ற காலமும் அதனை வரைந்து நிற்கின்ற நியதியும் நீங்கும்; இவை நீங்கவே, ஆன்மாவிற்கும் புசிப்பின்மையா னிச்சுஞானக் கிரியை சீனிபா வாம்; அதனால் கிரியையையெழுப்புங்கலையும், அறிவை யெழுப்பும் வித்தையும், ஆசையை யெழுப்பும் இராகமும், ஆசைப்பட்ட பதார்த்தத்தில் மயங்கும் புருடனும் நீங்கும்.

(14) இங்ஙனம் காலநிகள் நீங்கவே, காலத்தையும் நியதி யையும் கலையையும் பிரேரித்த சத்தித்தத்துவமும், வித்தையைப் பிரேரித்த சத்த வித்தையும், இராகத்தைப் பிரேரித்த ஸஸ்வர தத்துவமும், புருடனைப்பிரேரித்த விவ தத்துவமும், மூலப்பிர கிருதியைப் பிரேரித்த சதாக்கியத்தத்துவமும் நீங்கும்.

(15) இங்ஙனம் சத்த தத்துவங்கள் நீங்கவே, பிராணவாயு மாத்திரமியங்கும்; பிராணவாயு மாத்திர மியங்குவிதை யுள்ளபடி யறிந்து நீங்கவே, தசவாயுக்களும் அசுபைநாதமும் நீங்கும். இம் முறையே தத்துவம் தொன் னாற்றாறும் நீங்கும்.

(16) இங்ஙனம் கருளி காணுதிகளையுள்ளபடி விசார விருத் தியாவலிந்து நீங்கவே, முன் சடமாயுள்ளதான் இங்ஙனம் பருத் தறிந்த அறிவேமயமாய் நிற்கும்படி வரும்.

(17) அஃதாவது முன்பு தானல்லாத தனுக்ரணங்களை யானெ ன்றும் தனதல்லாத புலனபேகங்களை யெனநென்றும் கருதி நின்ற போதல் கேட்டு இப்பொழுது அறிவு நானாயும் ஆகத்தம் காணும் நிற்கும்படி வரும்.

(18) மேலும், தேகத்தில் நிகழும் போகத்தையும் கருளி களையும் பூரண விசார விருத்தி ஞானமானது விழுங்கிக் கொண்டு எல்லாத்தானும் பிரகாசிக்கும் என்பது கருத்தாம்.

இரண்டாம் அனுவாகம்.

(1) அங்ஙனம் தானல்லாத தனுக்ரணங்களை யானென்றும் தனக்கன்னியமான் புவனபோகங்களை யெனதென்றும் கருதச் செய்வது பரிபூரணமாய் தீர்விகாரியாய் நித்தியமாய் இருந்துள்ள சிவசத்தியாம். சிவம் அங்ஙனம் தனது சத்தியால் கருதச் செய்து தனது திருவருளாற் காரியப்படுத்தி நிற்குமென் றுணர்வேண்டும்.

(2) அஃதெங்ஙனமெனின், நிமித்தகாரணமாகிய குலாலன் முதற்காரணமாயுள்ள மண்ணைத் துணைக்காரணமாகிய தண்டுச் சுக்ரங்களைக்கொண்டு கடகலசா திகாரியங்களை யுண்டாக்குவான்.

(3) குலாலன்போலும் நிமித்தகாரணமாகிய சிவன், மண்ணைப்போலும் முதற்காரணமாகிய மரையிலிருந்து தண்டுச் சுக்ரம் போலும் துணைக்காரணமாகிய கிரியாசத்தியால், தனுக்ரண புவன போகங்களாகிய காரியங்களை யுண்டாக்குவான்.

கடகலசா திகாரியங்களைக் கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்தும் குலாலன் ஒருவனுக்குள்ளென் றறிவதுபோல, தனுக்ரண புவன போகங்களைக் கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்தித் தனக்கத்தா ஒருவனுக்குள்ளு னென்று அறியவேண்டும்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு.—

சிவஞான சித்தியார்.

“காரியங் காரணங்கள் முதற் றுணை நிமித்தங் கண்டாம் பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன் முதற் றுணை நிமித்தங் தேரின்மண் மாயைபாகத் திரிகைதன் சத்தியாக வாரியன் குலால னாயின் றுக்குவ னகில மெல்லாம்”.

(1) மேற்சொல்லிய கத்தாவே தனுக்ரண புவனபோகங்களைத் தனது திருவருளா ளுண்டாக்கி அதனைத் தனது உயிர்க் குடியாய் இருந்து பெத்த முத்திகளிலும் ஊட்டி புறக்குகிற தென்றறிய வேண்டும்.

(5) இத்தகையநிமித்த காரணமாகியசிவன் ஆன்மாத்மீ முதற் தியிலே அடைவிக்க வேண்டுமென்று கருதித் தனது திருவருளால் அவைகட்கு இருவினை யொப்பு மலபரிபாகத்தை வருணித்து

விசார விருத்தியைக் கொடுத்தல் சடசித்துக்களைப் பகுத்தறிந்து கொள்ளும்பிடி. செய்வனென்று அறிபலேண்டியதே தவிரத் தற் கத்தரமா யொன்றையும் பகுத்துணருவது முடியாது; அல்லா வது மேற்கண்ட கத்தரவின் திருவருளைக்கொண்டு சடசித்துக் களைப் பகுத்துணரலா மென்பதாம்.

(6) அங்கனமுள்ள கத்தர ஆன்மாக்களைக் கண்மத்திற் கோய் இங்னனம் கடத்திக் கரணங்களைடு கூடி யித்திரிய வழி சென்று விடயங்களைப் புசிக்குமாறு செய்வனென்பது கூறப்படுகின்றது.

(7) கடம்போலும் விவரம்; அதனுள் பிரிபடாததுவா யிருக்கும் பிரிபோலும் ஆன்மாவாம்; அக்கீரில் பிரிபடாதிருக்கும் உப் புப்போலும் ஆன்மாவாம்; அக்கீர் மேல் வீசும் காற்றுப்போலும் கண்மாவாம்; அக்காற்றுலெழும் அலைபோலும் போதமாம்.

(8) இவற்றுள் காற்றைப்போன்ற கண்மத்திற்கோக இச்சா னானக்கிரியைகள் பஞ்சமூர்த்தங்களைச் செலுத்தும். இந்தப் பஞ்ச மூர்த்தங்கள் அக்கா முதலிய வக்கரங்களைச் செலுத்தும்; இந்த வக்கரங்கள் மன முதலிய வுட்கரணங்களைச் செலுத்தும்; இந்த வுட்கரணங்கள் பொய்களை இடைவிடாது பம்பரம்போலும் சுழல் விசரிபோலும் சுழற்றித் தீரும்.

இங்னனம் மேற்சொல்லிய பதியானது எல்லாவற்றிற்கும் இடக்கொடுத்துயவுந் தானாகவே விருக்கும்.

(9) அங்னனம் பதி தானே யெல்லாமயிருந்து தன்னு திரு வருளால் தீர்வது காரியப்படுத்தி தீரும்பொழுது எங்னனம் ஆன்மாவிற்கும் கத்தரமாவத் தன்னினைவாய் தீர்க்கலாம்?

(10) ஆகவே, எவத்திரபத்தினுக்கோடாது தன்னுள்ளும் புற மயராய் வந்ருமாய் தீதறந்துள்ளதும், அனத்தையும் காரியப்படு துவதுவாய் படுவதுகொண்டே ஆன்மா தன்னை வரிபலேண்டு பதாயிற்று; அத்தவது திருவருளறிவிக்க அறிபலேண்டுமே என்னது மயக்கத்தமா யறிப முடியாதென்பது கருத்து.

(11) இதென்றியும், பிருவிதி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சத் திவிதிபயங்களும், வாக்விதி கண்மேத்திரியங்களும், மனமாதி அத்தக்கரணங்களும், காவமதி வித்திரா தத்துவங்களும், சுத்த

வித்தை முதல் நாதமீறுப்த் சொல்லப்பட்ட சிவதத்துவங்களும் ஆகிய இம்முப்பத்தாறையும் அடிதொடங்கி வேறு வேறாய் ரூப தரிசனஞ் செய்து இவைகளெல்லாம் தானன்றென்றும் கண்டு நீங்கி, அவற்றின் முடிவில் நின்ற சைதன்னியத்தை மெய்ப்பொரு ளென்றுணர்தற்குத் திருவரு னுதவி வேண்டும்; திருவருளில்லா தவர் அவற்றை யறிதல் முடியாதென்பது இதன் தாற்பரியம்.

அஃதாவது திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு தானாகிய ஆத்மாவை யறியவேண்டுமேயன்றித் தற்போதத்தை முன்னிட டறியத்தொடங்கின் அனுபவம் நிலைபெறுதென்பதாம்.

— — —

முன்றும் அனுபவம்.

(1) இங்ஙனம் இடையறாத ஆத்ம, விசாரணையில்லாமையால் மெய்யாகத் தோன்றும் பொய்யாகிய கருணிக்கட்டங்களி னுண் மையை நின்மலாவத்தையி னின்றும் விசாரித்தறிந்தால் அவை கவரி லெழுதிய பாம்பைப்போலப் பொய்யாகத் தோற்றும்.

அஃதாவது அவரிலெழுதிய பாம்பிற்குத் தோற்றவு மாத் திராயிற்றிச் சேட்டையின்றியனுபோல, சுத்தாவத்தையினின்று கருணிகளை யெதிரிட்டறித்தபோது அக்கருவிக் கூட்டங்களாகிய தேகாதிப் பிரபஞ்சங்கள் தோற்றவு மாத் திரமாகநிறுப்பதன்றி முன்போல வரவிவாரம்.

(2) கருவிக் கூட்டங்களை பெல்லாம் விசாரித்தறிந்து நீக்கா மல் வைத்துக்கொண்டு அக்கருவிகள் நீங்கற்பொருட்டுக் கிரிப்ப யாதி தவத் தொழில்களைச் செய்பில் அவை எங்ஙனம் நீங்கும்?

(3) அன்றியும் கட்டையிற் கள்ளன் தீயற்கொண்டு வந்தா லன்றி நீக்கான். அக்கட்டையிற் கள்ளனைப்போலுள்ள தே காதிப் பிரபஞ்சங்கள் விசார ஞானத்தாலன்றி கிண்கா. பொய்யா கிய தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களைச் சுத்தாவத்தையினின்று ஆராய்ந் தறிந்து அவை தானன்றென்றும் தனக்கன்னிய பென்றுக் கண்டு நீங்கி அங்ஙனம் அறிவித்து நீக்கியது தன துயிர்க்குரிய பிறந் துள்ள திருவருளென்றும் அறிந்து, அவ்வுருளை வடிவாய் இருந் தாமல், தனது கரண புலன போகங்களை நீக்கற்பொருட்டுக் கிரியையாதி தவத்தொழில்களை செய்புத் தொடங்குவது, கட் டையிற் கள்ளனை நீக்கற் பொருட்டுப் பழையறைவாரோடொக்கும்.

அஃதாவது கீன்மலாவதத்தைநின்றும் அருட்கண்ணிலெதி
ரிட்டுப் பார்த்த பொழுது சடமாய் நீங்கும் கருவிகளை மெய்
யாகக்கருதிக்கொண்டு அவை நீங்கற்பொருட்டுக் கிரியையாதி
தவத் தொழில்களைச் செய்வோர்க்குத் தற்சொருபா நந்தம் கிட்டா
தென்பதின் நாற்பரியம்.

(4) இங்ஙனம் கருவிக்கட்டங்களை அஃதாவது தனுநாண்
புவன போகங்களை விசாரவிருத்தியால் ஆராய்ந்தறிந்து நீக்கின்
ஞானத்தோற்றுமோ வெனின், கருவிக் கட்டங்களெல்லாவற்றை
யும் பொய்யென்றும் அவைநானன்றென்றும் தனக்கன்னியமென்
றும் உள்ளபடி இருவருளால் ஆறித்து நீக்கித் தன்னையறிவதே
ஞானமாம். இஃதென்றி வேறுஞான முண்டென்று தேடத்தொடங்
குவது அஞ்ஞானமாம். ஞானத்திற்கு தடையாயுள்ளது அஞ்
ஞானமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம் வருமாறு:—

கைவல்ய ஈவரீதம்.

“எல்லாங்கன் டறிவு மென்னை யேதுகொண் டறிவே மென்று
சொல்லாதே சுயமரீஞ் சோதி சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ
பல்லார்புன் தசமன் றன்னப் பார்ப்பதுந் தன்னைக் கொண்டே
அல்லாது பறிஞென் றுனு மவனிடத் துண்டோ பாராய்”.

“ஆறிவுத்து மறிவு செய்யு மறிவே றுண்டென் றெண்ணு
மறிவற்ற ருதர்க் குடர்க் கனவத்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடிக் பொருளை யல்ல யறிபடாப் பொருளை யல்லே
அறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய் ரீயே”.

(5) அன்றியும், கருவிகளெல்லாம் பொய்யென் றுள்ளபடி
தன்னறிவிற்குத் தோன்றுமெனின், அங்ஙனம் ஆணத்தையும்
பொய்யென்று தோற்றுவித்ததே ஞானமாகும். அஃதாவது பிர
பஞ்சத்தினையும் உடம்பினையும் பொய்யென் றறிவித்ததே அறி
வன்றி வேறன்று.

(6) அங்ஙனம் மயக்கமாகிய ஆணவகிருளைத் தீர்த்தஞானப்
பிரகாசத்தை இஃதன் றோவாமோ வென்றையுறு ததனில் கியாபித்
திருக்க வேண்டிமென்பதாம்.

(7) இஃதென்றியும், வைராக்கியத்தினால் அவித்திரபாகம் சம்மவானுகிய ஜிவனுக்கு உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்பாகிய இரு வகைச் சார்புகளும் கழலும்; அவை நீங்கியபோது அவற்றின் மேலெழாநின்ற ஆவாவும் நீங்கும்; அவ்வவா நீங்கியபோது கண்ட பொருள்கள் மேல்சென்று பற்று மிக்கிரியங்கள் நீங்கும்; அவ் வித்திரியங்களடங்கியபோது முன்னேறியிருந்த வாகனைபா லெழு மன நினைவு முதலியபாசங்களெல்லாம் கழன்றபோது இவற்றின் கண் நின்ற ஜிவனுக்குத் தனக்கு முதலாயுள்ள பதியே யிடமாகும்.

அஃதெனவனமெனின் அந்தரமாகின்ற ஊசற்கயிற்றிலிருந் தோனுக்கு அல்லுசல் கயிற்றற்றபோது நிலமிடமானது போலு மாம்.

(8) இங்ஙனம் தேகபோகங்களாகிய அன்பசாதனங்களை பின்பமாகக்கருதச் செய்வது ஆணவமலமாம்; இவ்வாணவமலம் தற்போத மழியுமளவும் இருக்கும்; ஆதலின் அதன்காரியமாகிய ஆசை கெடவே காரணமாகிய ஆணவவாசனையும் கெட்டுத் தன் மயமாகும்படிவரும்; அஃதெனவனமெனின், முன்னர்ப் பிஞ்சா யிருந்தபோது ஓடும் வித்தும் பிரிபடாதிருந்த புனியானது நன் றாய்ப் பழுத்தபிறகு அவ்வோடும் வித்தும் பிரிபட்டுத் தான் தனி யானது போல முன்னர் அறிவு முகிராமையான் ஆணவவிருளற் பொய்பிது மெய்பிதுவென்று தோன்றாதிருந்து அறிவு முதிர்ந்த பின்னர் விசாரவிருத்தியா லாராய்ந்தறிந்த யதார்த்த சொருபர் தானாய் விளங்கும். அஃதாவது பிஞ்சாயிருந்த புனிபோல, கருவி காணாதிகள் தானாய்ப் பிரிபடாதிருந்த ஆன்மா அது பழுத்த பிறகு தான் தனியானதுபோல விசார விருத்தி ஞானத்தினால் கிற்சடபேதங்களைப் பகுத்துணர்ந்து கீக்கித் தானன்றிவேறென்று மில்லாதிருக்கும்; அஃதாவது யாவர் நன்மயமாய் விளங்கும்.

(9) மேலும் கருவிகளின் குணங்களை யெதிரிட்டறியாத போது அவை தனக்கன்னியமாய் நீங்கா; அங்ஙனம் கண்டறி ந்தபோது நீங்கும்; அவை நீங்கவே ஆன்மா அருள்வடிவாகும்; அவ்வருட் பூரணமெல்லாக் தானாய்த் தோன்றுமென்பதாம்.

நான்காம் அனுவாகம்.

(1) அங்ஙனம் ஆன்மா அருள் வடிவாயபோது கிருஷ்டி யாகி கீக்தொழில்களிலும் தோயாது அவ்வருளையும் மறவாது அவ்வருளில் இரண்டற நிற்பதுவே நடுவிகையாம்.

(2) அநீதாவது சிருஷ்டியாதி பஞ்ச விடயங்களையும் ஞானேந்திரியங்களா லறிந்து, கன்மேந்திரியங்களால் பற்றி, அந்தகாணங்களால் அவற்றுள் அழுக்தும் தற்போதத்தை ஆன்மாவின்னு இயற்கைக் குணமன்றென்றும் மதுபானங் கொண்டு னுக்கு வகிரிமேலிட்டுத் தோன்றுவதுபோல், இருவகை இந்திரியங்களோடும் காணங்களோடும் கூடிய விடத்துத் தோன்றும் விடயபோத மீதென்றறிந்து அங்விந்திரிய காணங்களோடு அவ்விடயபோதத்தை நீத்து தன்னை யுள்ளபடி அருளாலறிந்து அங்ஙனம் தன்னை யறிந்தபோது தனக்கிந்திரிய காணங்களை வேறுக்கி, தன்னை யறிவித்த தருளென்று கண்டு அவ்வருளே வடிவாயிருந்து தான் மலமுமாகாமற் சிவமுமாகாமற் சிவானுபோகத்தில் இரண்டறவழுத்தி நிற்பது ஆன்மசத்தியம்; இவ்வான்ம சத்தியே சிவத்தில் வியாபகமாகிய பேற்றிவாம்.

அங்ஙனம் வியாபகமாகிய தனக்கு வியாப்த்தியா யிருந்துள்ள சிவம் எல்லாவற்றோடும் பரியூரணமாய் நிறைந்திருந்தும் ஒன்றோடும் தோயாது அவற்றுள் கின்றற்போலத் தானும் சிருஷ்டியாது கீர்த்தொழில்களோடும் தோயாது நிற்பதுவே பரிசுத்த சிவமாம்.

(3) அங்ஙனம் சிருஷ்டியாதி கீர்த்தொழில்களோடும் தோயாது நிற்கவேண்டு மென்பதாவது

ஒரிந்திரியத்தில் ஆன்மா பிரவேசித்தல் சிருஷ்டியாம்; அவ்விந்திரியத்தினின்று விடயத்தைப் பற்றுதல் திதியாம். அங்ஙனம் பற்றிய விடயத்தி லிரண்டற வழுத்துதல் சங்கரமாம். அதில் இடம் பிறத்தல் திரோர்ப்பவமாம்; அதனைத் தெளிந்து கோடல் அனுக்கிரகமாம்.

(4) அன்றியும் ஒரிந்திரியத்தில் ஆன்மா பிரவேசித்தல் சிருஷ்டியாம். அதனாலறியும் விடயத்தை யனுபவித்தல் திதியாம். அங்கிடயம் விடயமயமா யழுத்துதல் சங்கரமாம். அதனை ருசிப்பித்தல் திரோர்ப்பவமாம். அதனைத் தெளிந்து கோடல் அனுக்கிரகமாம்.

(5) இவ்வன்றியும் மனதால் ஒருபொருளை நினைத்தல் சிருஷ்டியாம். அப்பொருளில் பிரியப்பெற்றத்தல் திதியாம். அலிதப்போது

வருமென்று திகைத்து நின்றல் சங்கரமாம். அப்போருளில் மய ந்ருவது திரோர்ப்பவமாம்; அதனைத் தெளிந்துகோடல் அனுகிரகமாம்.

(6) இங்ஙனம் பஞ்சவிடயங்களையும் ஞானேந்திரியங்களால் வறிந்து கன்மேந்திரியங்களாற்பற்றி அந்தகாணங்களால் அவற்றுள் அழிந்தும் சிற்றறிவைமாற்றி தனக்கனுபவமாய்த் தோன்றும் அருளில் மேற்குறித்த சிருஷ்டியாகி ஐந்தொழில்களோடும் தோய்ந்து சிற்றகவேண்டுமென்பது இதன்தாற்பரியமாம்.

ஐந்தாம் அனுவாகம்.

(1) அங்ஙனம் சிருஷ்டியாகி யைந்தொழில்களோடுங் கூடாது திருவருளோடுங் கூடி நிற்கும் நெறியின்னுமுண்டு.

அஃதாவது கருவிகளை யுள்ளபடி பொய்பென்று கண்டறியில் திருவருள் நிலை காணவரும். அஃதெங்ஙனமெனின்,

சாக்கிராவத்தையிற் றேற்றும் போதச்சேட்டையுமற்று உண்டாகிய தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் மாயையிற் றேன்றியழிவதென்றும் இவற்றிற்கெல்லாம் தாக்கமா யுட்புறம்பாய்ப் பரிபூரணமாய் சிற்பது அருளென்றும் கண்டு, பின்னர் அப் பரிபூரணவருளே மெய்யென் ததனை நாடிநின்று விடய போதத்தையும் பிரபஞ்சத்தினையும் சொப்பனம்போலப் பொய்யாகக்கண்டு இவற்றையுள்ளபடி நீக்கி அவ்வருள் மயமாகுதலே தற்பரநிலையாம்.

(2) இங்ஙனம் விடயபோதத்தையும் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களையும் பொய்பென்றும் அஃதாவது சொப்பனம் போன்றதென்றும் அவை தனக்கன்னியமென்றும் கண்டு, அவற்றிற்குள்ளும் புறம்புமாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணமாகிய வருளை நாடிநிற்போர் இப்பொய்களைத்தையும் உள்ளபடி நீக்கி அம்மெய்யாகிய திருவருளே வடிவாயிருப்பார் என்பதாம்.

(3) அங்ஙனம் அருளைப்பெற்று அவ்வருளென்றும் தானென்றும் பிரித்துக் காணாது அவ்வருளையும் மற்றவாது அத்திருவருளில் இரண்டறக்கலந்து நின்றலே அஃதாவது அவ்வருளே வடிவாய் இருத்தலே நித்தியசுகமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம் வருமாறு:—

சிவஞான சித்தியார்.

“வாடாதே குழைந்திருப்பா யாகிற் பிறியாதசிவந்தானே
பிரிந்துதோன்றும், பிரபஞ்சமெல்லாம் தானுபத்தோன்றி, நெறி
யாலே யிவையெல்லா மல்லவாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுகை,
பிராதார னாயே”.

திருவாசகம்.

“இனாதேர் கொக்கொத் திருவுபக லேசற் திருந்தே வேசற்
நேன், கரைசேரடிபார் களிதிறப்பக் காட்சி கொடுத்துன் னடி
யேன்பாற், பிரைசேர் பாலி நெய்ப்போலச் பேசா திருந்தா
லேசாரோ”.

ஆறும் அணுவாகம்.

(1) இஃதன்றியும் போதமாகியவரசன்புருடனாகிய புரவியின்
மேலேறிக்கொண்டு பஞ்சேந்திரிய விதிசூனில் விடயங்களைக்கொ
காட்சிக்கொக்கண்டு கொண்டு வருவான். அஃதாவது சுழல் விசிறி
போலப் பவுணிசெல்லுவன்.

(2) இங்ஙனமாகாது போதமாகிய புரவியின்மேல் அருளா
கிய வரசன் ஏறினாலப்போது போக்குவரவற்றமெனனாந்தமுண்
டாகும். இதனைத் தனதுபவத்திற்கான்க.

(3) அங்ஙனம் போதம் புருடனாகுகடி பஞ்சேந்திரிய விதி
சென்று பற்றுவிடயங்களைப் பற்றும், அங்ஙனம்பற்றாது அவற்றை
நீக்கியப்போதத்தை புள்ளடக்கித் திருவருளை நாடவே அத்திரு
வருள் அப்போதத்தைக் கீழ்படுத்தித் தான் மேலிடாய்ப் பிர
காசிக்கும்; அப்போது ஆகந்தோதபமுண்டாகும்.

போதம் விடயானந்தம் பெறுதற் கேடுவாய் கின்றது புருட
னாகவின், புருடன் புரவியாம்; அப்போதம் சொருபானந்தம்
பெறுதற் கேடுவாய் அருளைப் போத முன்விட்டுக்கொண்டு
சேறவின், போதம் புரவியாம். இந்த நாட்டம்வைத்தால் அந்த
நாட்டம் மறந்து சுழல்வதையும் அந்த நாட்டம் வைத்தால் இந்த
நாட்டம் மறந்து அசைவற்றிருப்பதையும் தனதுபவத்திற்
கான்க.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

ஒழிவிலோக்கம்.

போதப் புரவி புருட னதிலேந்து
விதிப் புவனி விரிசாகும்—போதப்
புரவியரு னேறினாற் போக்குவர வற்ற
பரம சுதங்காணப் பா”.

கைவல்யநவரீதம்.

“வாதன வசத்தி னாலே வருகின்ற விருத்தி யெல்லாம்
வதினா லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்பின்
போதமாம் ராசன் தானாய்ப் புத்தியைப் புலன்க ளெல்லாம்
தாதரா யிருக்கப் பெற்றால் சுகலமு மடங்குந் தானே”.

ஏழாம் அனுவாகம்.

(1) இஃதன்றியும் தமக் கனுகூலமாயிருந்த அன்னபானுஜி
களைத் தாமருந்துதல் போலத் தற்போதஞ் சீனியான நின்று தம்
மைச் சிவத்திற்கு ஊனாக உண்ணக்கொடுத்து, விடயங்கள் வந்
தடுப்பினும் அவற்றைத் தற்போதத்தாற் சென்றுபற்றி அவற்று
ளமுந்தான, அருளை முன்னிட்டிக்கொண்டு அவ்வருள் தர வாங்கி
புண்கிறே மென்னும் தூபகம் மறவாமல், அவ்வருள் தரவாங்கி
புண்கிறே மென்னும் போதமும் சுகங்கப் பரையேதாமாகி, தற்
சுதந்தர வறிவுகெட்டிப் பின்ன ரானந்தா னுபவத்திலழுத்தி யிருப்
பவர்க்கு ஆணவம் மாயை காமியந் திரோதை மாமாயை என்னும்
பஞ்சமலங்களு மறும்.

(2) இஃதெக்வன மெனின், தமதுடல் அருந்துக்கடிய
ஊனை அவ்வுடலுக்கு உண்ணக்கொடுத்து நிற்கவே அவ்வுடல்
அதனைச் சிறுக்கிறது உண்டு தான் மிகவும் பருத்தல்போல, தற்
போத சேட்டையற்றுத் தம்மைச் சிவத்திற்கு ஊனாக உண்ணக்
கொடுத்து நிற்கவே அச்சிவந் தன்னைச் சிறுக்கிறதுஉண்டு தான்
பரிபூரணமாய் கிளங்குமென்பதாம்.

(3) அன்றியும், வலிப விடயங்கள் வந்தடுப்பினும் தற்போ
தத்தைப் பின்னிட்டு அருளை முன்னிட்டி அவ்வருளால் அவ்விட
யங்களை யறிந்துபற்றி அதனை யனுபவிக்கும்போதும், அவ்வரு
ளை முன்னிட்டி சின்று அனுபவித்து அவற்றாலான்மையுக்குச் சந்
தோடம் பிறக்கும்பொழுதும், இச்சந்தோடம் அவ்வருளால் உண்

டாயதென்று அவ்வருளுக்காகி சிந்தவேண்டும். இங்ஙனம் நின்று எல்லாம் தன்மயமாய் விளங்கும்.

(1) அன்றியும், சகல கைவலங்களை நீக்கிச் சுத்தாவத்தையி னின்று தம்மைச் சிவத்திற்கு ஊனுஞ்சி நிற்சேபாருக்கு முன்னரித மாய்த் தோன்றிய விடயபோக மசிதமாய்த் தோன்றுமாகவின் அதனை ரூபிப்பெற்று சிவம் கிரோதை சத்தி நீங்கும். அத்திரோ தை சத்தி நீங்கவே, இருவினைப் பயன்களுஞ் சமமாய்த்தோன் றும். இவை சமமாய்த்தோன்றவே, இவ்விருவினைக்கிடாய்ச் சிவம் சுத்த மாயையினின்று செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும் அசுத்த மாயையும் நீங்கும்.

(2) அன்றியும், அவனவ னது வென்னும் முன்னிலைச் சா டொழிந்து அவ்விருவினைப் பயன்களையும் தருவதருவென்ற ரி க்கு அவ்வருளில் மறைத்து சிந்தவேண்டும். அங்ஙனம் நின்று அவ்விருவினைப் பயன்களையும் அவ்வருளால் தாமுண்டால் தன்ம மலம் நீங்கும். இது நீங்கவே பவரபோக முண்டாம்; அப்பவா யோகத்தில் இவ்வுடர்பு தானன்றென்று நீங்கவரும். அவ்வுடம்பு நீங்கவே மாயை நீங்கும்; ஆனந்தானுபவத்திற் தற்போதங் கெடும்; இத்தற்போதங்கெடீவ தானல்லாதவுடம்பைத் தாமென் னும் தனதல்லாத போதத்தைத் தனதென்றும் மாறுபாடாய்க் கருதப் பண்ணி சிவ ஆனவமலம் கெடும்.

எட்டாம் அறுவகம்.

மேற்சொல்லிய விரா சிருத்தியாவன்றிமற்றொன்றால், சா டித்துக்களைப் பகுத்தறித்து நீக்கி ஆதாரவாகிப் தன்னை யறிதல் வாராதென்பதற்குப் பிரபலம் கைவலவியம் சகீதகக் தெளிதற் படவாயம்.

சன்மம் முக்கியமென்றுங் பொன்மை நீங்கற்பொருட்டு ஞானம் உதயதற்குச் சந்தருமம் இருக்க விராயம் வதினுக்கு என்ற விருகிற் றுத்தாம் வருவாயு:—

“பெருவ செம்பங்க டயிலுந் தித்தகல் புண்ணிய பரிபாகம் ஞான மாக்குமே விராசிய மென்றிடி. அமுறைத் திடக்கேளாய் ஆன புண்ணிய நீசார்பு பனஞ்செயி வகசிபொம் சசியாகும் மான தம்பினை விராசித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறவாயே.”

(இதன் பொருள்) முற்சென்னக்கனி லப்பியாசஞ் செய்த சற்கரும பரிபாகமஞானத்தைபுண்டாக்குமே; ஆன்மா அனுன்மா வென்கின்ற விசாரணை யாதினுக்கு என்று கேட்பாயாகில், யாம் சொல்லுகிற உத்தரத்தைக்கேட்பாய். தத்தம் வருணச்சிரமங்கட் குரிய சற்கருமத்தைப் பலாபேட்சையின்றி விசுவாப்பிரீத்செயில் அந்தக்காணத்திலுள்ள அசுத்தம் நீங்கும், சித்தசத்திவரும், அம் மனம் பின்பு சிற்சுட விசாரஞ்செய்து ஞானத்தைப் பொருந்தா சிற்றும் மென்றறிந்து கொள்வாயாக.

நிஷ்காமியமாகச் செய்யும் சற்கருமம் சித்த சத்தியையும் விசார ஞானத்தையுங் கொடுக்கும். ஆதலால் விசாரமே வேண்டு மென்பதாம்.

பலபேற்றையுந் தரத்தக்க வலியுள்ள கன்மம் ஞானத்தை யுந் கொடுக்காதே? விசாரம் யாதினுக்கு என்று வினாவுதல்.

“பத்தி யும்வலி யாக்கிய மும்பா லோகமு மணிமா தி சித்தி யுந்தவ நிட்டையு ம் போக முந் தியான முந் சாரூப முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கன்மங்கண் மோகமாந் திரந்தன்னும் புத்தியுந்தர லருமைபோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமுத்தி.”

(இ - ள்) தருமஸ்வரூபமான ஆசாரியமே! சகலா பத்தியை யும் திராசையையும் சுவர்க்காதி லோகங்களையும் அணிமா முத லிய அட்டமா சித்திக்களையும் தவமும் சமாதிபையும் இயமமாதி அஷ்டாங்க போகங்களையும் முர்த்திபாதி தியானங்களையும் சாரூப பதவி முத்திகளையும் ஆகிய இவற்றை பெல்லாங்கொடுத்தின்ற பல சித்தியையுடைய கன்மங்களுளவை அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக் கின்ற அறிவையுங் கொடுக்கின்றது அரிமே! விசாரணை யாதி னக்கு?

மேல் வினாவிற்கு உத்தரங்கூறவான் தொடங்கித் திருஷ்டாந்தங் கூறல்.

“வேட மாறிய பீபர்களை யறிபவே வேண்டி னான் மகனேகேன் கூட மாவவர் சபாவங்கள் சிலங்கள் குறிதளாய்த் திறியாமல் ஓடி யுக்குதித் துந்தலை மேற்கின்று முயர்த்தகம் பத்தேறி ஆடி யும்பல கன்மங்கண் செய்யினு மனநுண்ணிம தெரியாதே.”

(இ - ள்) மாணக்கே கேட்பாயாக! மாறுவேடங் கொண்டவர்களை யறிய விரும்பினால் மறைத்திருப்பவைகளான அவர்க ளுடைய குணங்களையும் நடைகளையும் அடையாளங்களையும் ஆராய்ந்து அவர் இன்னயென்றறியாமல், ஒடியும் குதித்தும் தலைகீழாக நின்றும் உன்னதமான ஸ்தம்பத்திலேறி ஆடியும் இவ்வாறான பல கன்மங்கள் செய்யினும் அவர்களினது எதார்த்த வடிவம் தெரிய மாட்டாது.

தூஷ்டார்த்தங் கூறல்.

“இன்னவாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால்வே தம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும், அன்னதானங்க டவங்கண்மற் திரங்கரா சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யினும் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால் வாராதே.”

(இ - ள்) இத்தன்மையைப்போல, பிரஹ்ம சொருபத்தைத் தெரிவிக்கும் லக்ஷணத்தால் சுருதி சொல்லிய ஞானமும் விசாரணையினால் வருமே யல்லாமல் வேதார்த சாஸ்திரங்களை வாசித்தாலும் அன்னதானங்களும் தவங்களும் மந்திரங்களும் ஆசாரங்களும் வேள்விகளுமாயிய இவைகளில் எந்தக் காரியங்களைச் செய்தாலும் ஆத்மாவாகிய தன்னைத்தெரிந்து கொள்வது இக்கன்மங்களால் வராது.

ஒருவன் உண்மையைத் தெரிவிக்குஞ் சத்தி யுணர்வினுக் கேயன்றித் தொழிற்கு இன்மைபோல, ஞானத்தை யறிவிக்குஞ் சத்தி விசாரத்திற்கேயன்றிக் கன்மத்திற்கென்றென்பதாம்.

—==—

ஒன்பதாம் அநுவாகம்.

(1) மேற்சொல்லிய விதிப்படி விசார ஞானத்தால் திருவருள் நிலையப்பெற்று ஆத்மாவாகிய தன்னை யுணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் போகூத்தையும் அட்டமா நித்திகளையும் பெறுவார்கள். முன்புள்ள ஞானவான்களும் அவ்விதமே போகூத்தையும் அட்டமாநித்திகளையும் அடைந்திருந்தார்கள் என்று ஆகமப்பிரமாணத்தால் கண்டிருக்கின்றமே; அவ்விதப்பிரகார, இக்காலத்தில் விசார ஞானத்தால் திருவருள் நிலையப் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்கு

அச்சித்துக்கள் சிறிதுங் காணோமே; அஃ ன்ன காரணம் என் பதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு.—

(முன்புள்ள ஞானிகளாப்போல இவர்கட்கு அணிமாதி சித்திகள் ஏன் இல்லையென வினவுதல்)

கைவல்லிய நவரீதம்.

“சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்தி முத்திக ளிரண்டும் தவமு ளோரடை சுவரோனி லவர்களடோற் சகலது மடையாரோ அவர்கள் பூருவ சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே இவர்கண் ஞானிக ளென்றியு. சித்திக ளிவர்க்கிலாவகைபேதோ”

(இ - ள்) சிவாகாரசாய பூருமூர்த்தியே! அணிமாதி சித்தி யும் மோக்ஷமும் ஆகிய இவ்விரண்டினையும் தவத்தையுடைய வர்கள் அடைவார்களென்றால், விபாசர் முதலான தவத்தாராப் போல இக்காலத்துள்ள ஞானவான்க ளனைவரும் அடைவார்களா? அத்தவமுடையவர்கள் முன்புள்ள அணிமாதி சித்தியைய யும் முத்தியையும் பெற்றது ஆகமப்பிரமானத்தால் பார்த்தோம். இவர்களை ஞானவான்களென்று சொன்னால், அணிமாதிசுள் இவர் சுட்கு இல்லாத விதம் யாது?

மேல் வினாவிற்கு உத்தரம் வருமாறு.—

“காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையும் கருதிடாத் தவமென்றும் பூமி யிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுற் தருமைந்தா லுமி வற்றிலென் யிபற்றினு ளொன்றையே படைசுவ ரி கிறீர்வை யாமு ரைத்தவம் விசண்டையு மிபற்றினு ளென்று பெரியோரே”

(இ - ள்) மாணுக்கனே! இச்சிக்கப்படும் பொருளை யடையக் கருதுவதான காமியத்தவமெனவும் அப்படி இச்சிக்கப்படும் பொ ருளொன்றையும் அடையக் கருதாகான நிஷ்காமியத் தவமென வும் உலகத்தில் தவம் இரண்டு விதமாகும். அவற்றுள் காமியத்தவம் சித்தியையும் நிஷ்காமியத் தவம் முத்தியையும் கொடுக்கும். ஆகிய இவ்விரண்டில் ஒன்றை யப்பிரயாசஞ் செய்தவர்கள் அவ்வொன் றையே அடைவார்கள்; இது சிச்சயமாகும். பூர்வத்திலுள்ள விபாசர் முதலான மகான்கள் யாம் சொன்ன அக்காமியத்தவம் நிஷ்காமி யத்தவம் இவ்விசண்டையும் செய்தார்கள்.

இதன் தாற்பரியம் முன்புள்ள ஞானவான்களிற் சிலர் இரண்டு தவத்தினையும் அனுசரித்ததினால் சித்தி முத்திகள் இவ்விரண்டினையும் பெற்றார்கள் என்பதாம்.

“அனக மைத்தனை முத்தினு; எந்தையே யடைந்தன லல்லமற் சனகன் மாவலி பரேதன் முதலியோர் சித்திகள் படித்தாரா இனிப் சித்தியை விரும்பினார் சிலர்சிலர் நீர்ன்டைய முயன்றார்கள் முனிவர் சித்திகள் வினோகமா த் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே”

(ஸ் - ன்) களங்கமற்ற மகனே ! சனகராஜன் மகாபலிச் சகர வர்த்தி பரேத ராஜன முதலானவர்கள் ஞானத்தை யப்பியாசித்து மோக்ஷத்துகப் பெற்றார்களேயன்றி அனிமாத் சித்தியை யப்பியாசஞ் செய்கார்களா? சிலமுனிவர்கள் இனிமையான அனிமாத் சித்தியை யாத்திரம் விரும்பினார்கள்; சில முனிவர்கள் சித்தி முத்திகள் இரண்டினையும் அப்பியாசித்தார்கள். முனிவர்கள் அப்பியாசித்த அனிமாத் சித்தினானவை காலம் போக்கும் வினோகமடல் மாத்திரம் கொடுத்தும்; மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க மாட்டா.

இதன் தாற்பரியம் போகத்தினால் அனிமாதிகளைப் பெறும் அவை மெய்ப்பயனுக்கைமால் பின்னர் ஞானப்பெற்றினால் முத்தியைப் பெற்றார்கள்; ஆகலால் அச்சித்திகளை மெய்ஞ்ஞானிகள் விரும்பவில்லை என்பதாம்.

மேற்சொல்லிய அஷ்டமாசித்தகளாவன :—

அனிமா, மனமா, இன்சுமா, கரிமா, பிராப்தி, பிரகாமியம், சசத்துவம், லகித்துவம் என்பனவாம்.

இவற்றுள், அனிமா—விசுவரூப சூரிய வயித்தோடும் தான் விசுவம் தன்னியதாய்ச் சென்றிருக்கும் அநிமான்மை.

மனமா—பெருநிலு முதல் சிவமீறான முப்பத்தாறு தத்துவம் உள்ளும் புறம்புமாய் வியாபித்து நீண்டிருக்கும் பெருந்தகைமை.

இன்சுமா—மேருமலை போலக் கனமாக விருப்பினும் பரமானுக்கள் போல எடுத்தற் கேளிகாய் இருப்பது.

கரிமா—பரமானுப் போன்ற ஐயுடையதாய் விரும்பினும் மேருமலை போல எடுத்தற்கு அரிதாய் இருப்பது.

பிராகாரியம்—பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்தலும், வின்னுல சுத்திற் சஞ்சரித்தலும், விரும்பிய போகமனைத்தையும் நினைத் தபடி யெல்லா மிருந்தவிடத்திலேயே வருவித் தனுபவித்தலு முதலியனவாம்.

பிராப்தி—எண்ணி விரும்பிய போகங்களைத்தையும் விரும் பியபடி யனுபவிப்பது.

சுசத்துவம்—சிருஷ்டியாகி முத்தொழில்களை நடாத்துந னும் சூரியன் முதலிய சிசுக்களைத் தன்னேவற்படி நடக்கச் செய் தலுமாகம்.

வசித்துவம்—அசுரர், புகழி, மிருகம், பூதம், மனிதர், இந்தி ரன் முதலிய அஷ்டவித்கூடப் பாலர் இவர்களைல்லாரையும் தன் னசமாக்கிக் கொள்ளுதலாகம்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

விசார விருத்தி வியல்பு முற்றிற்று

—==—

எட்டாவது அத்தியாயம்

அருள்நிலை பெற்றோர் மகிமை.

முதல் அனுவாகம்.

இவ்வத்தியாயத்தில் தனுரான புவனபோகங்களைக் கடந்து, திருவருள் ஞானம் பெற்றவனானந்த முடையராய் நின்மல நிலை யில் திற்போர்களைத் தன்மை கூறப்படுகின்றது.

தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களைக் கடந்து பரிபூரண ஞானசாதகர் களுக்குண்டாகும் குணங்கள் வருமாறு:—

அவர்கள் மரகத தாமத காரியங்களை யெல்லாம் நீக்கிச் சாந் துவித காரியமாகப் பிராண முதலிய வேன் குணங்களையுடைய வராகியும், அருகிய கோக்க முதலிய பத்தவத்தையுமுடையவராகி யும், இந்தச் சத்துணங்களால் தத்தவ முப்பத்தாறையும் கடந்து தன்னை (ஆத்மாவை) யறிந்து அருளைத் தரிசித்துத் தற்போத மடங்கனவராயும், பின்னர் பகையே தாராகினவராயும், பின்னர் நேயத்தழந்தினராயுமிருப்பர். இக்குணங்களெல்லா முடைமை யே சுத்தத்திருப்போர்களது அனுபவங்களாகம்.

(3) மேற்கூறிய சாத்தனிக மெட்டாவன்:—

நிராசை, தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோடம், வாய்மை, அறிவுடைமை, அடக்கமுடைமை பென்பனவாம்.

(3) தச அலகத்தைகளாவன்:—

பிரபஞ்சத்தை மாபாவடிவமாகக் காணுது, அருள் வடிவமாகக் காணும் அருகிய லோக்கமும், கருவிகளை நியதிகளையுஞ் சிந்தனையும், முற்றிப்பிற்பட்ட அன்புக்களை நினைத்து நெட்டுபிர்ப்பெறிதலும், ஒருவினோடும், வார்த்தையாடாது மவுனமா பிருத்தலும், பிராணவாயு நிறத்து முர்ச்சித்தலும், போதமிறந்து நின்றலுமாம்.

(4) இராசத காரியமாவன்:—லோக வாசனை, தேகவாசனை, சாத்திரவாசனை முதலியவைகளாம்.

சாமத காரியமாவன்:—அசுரச் செல்வங்களாம்.

இரண்டாம் அநுவாகம்.

(1) மேற்சொல்லிய கிருவருனால் ஞானிகட்குக் கருவிகளெல்லாம் தமக்கள் வியமாய் நீங்கும்; கீங்கவே மலைமேலேறி நின்றோர் கீழே நோக்குமபொழுது அவர்கட்கு நிலத்தின்கண் உள்ள வஸ்துக்கள் அருகற் றேற்றுவதுபோலப் பிரபஞ்சமெல்லம்பொப்பாய்த் தோற்றுவதாம். பின்னர் அவர்கள் அருட்டரிசன முண்டாய்ப் பின்னரவ்வுருளே தமக்கு வடிவாகி பரிமாயாவுடலம் வெறும்பெருகி வெறுப்பார்கள்;

(2) பின்னர் ஆனந்தமுண்டாகி அன்வானந்தப் பயித்திய மே லீடாகிய வுச்சந்தந் தலைகீத்கொண்டு மவுனமாயும் இருப்பார்கள். இஃதன்றியும் அவர்கட்குப் பிரபஞ்சத்திற்கு நாணுவதாய நானாமும் நீங்கும்.

(3) இஃதன்றியும், அம்மெய்ஞ்ஞானிகள் பொய்யாகிய கருவிகளை அழிதவது கருவிக் கூட்டங்களாகிய தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களை யுண்டாபடி பொய்பென்று அறிவர்; அறியவே, அவர்கட்கு மெய்யில் வேர்வைவரும்பும், விழி கீர்தலும்பும்; எல்லாம் பொய்

யென்று கண்டு கொண்டோமென்று உடம்பில் இளஞ்சூழ் உண்டாகும்; அஃதாவது ஆரவாரிப்பாம்.

பின்னர் அவர்கள் தம்மையுள்ளபடி கண்டுகொண்டு ஒன்றையும் நாடாது உடம்பு அசைவற விருப்பார்கள்.

பின்னர் அருள்தோற்றுமிடத்து அவர்கட்கு வாக்கு மனங்களில் அவ்வருள் பூரணமாய்த் தோற்றும்; பின்னரவர்கள் இதற்கு முதலாயுள்ள நேயத்தை யென்றைக் கடைவோமென்று அந்நேயத்தை நாடி மேகம்போ லுளங்குமிரி யுளம் வெதும்புவர்; அவருடலத்தில் ரோமாஞ்சலியாம்.

அங்கனம் வாக்குமனங்களி லருள்பூரணமாய்த் தோன்றுவதாவது மனத்தால் நினைத்த நினைவு நினைந்ததில்லையாம்;

வாக்காற் சொன்ன சொற்கள் சொன்னதில்லையாம்; இவை அவர்க்கனுபவமாய்த் தோன்றுவனவாம்.

முன்றும் அனுவாகம்.

(1) திருவருள் மேலீட்டைப் பெற்ற காலத்து நடக்கும் குணங்களாவன:—

திருவருள் மேலீட்டைப் பெற்றவர் பெண்களைப் பேய்கள் பிடிப்பதுபோலப் பிடித்து வாழிப்பதாயும், பித்தனுக்குப் பித்தனை பொன்போலத் தோன்றுவதாயு முள்ள உதரவெறியால் தோன்றும் மயக்கத்திற்கு அஃதாவது பரிநோய்க்குத் தமக்குக் கிடைத்த காடி கூழ் முதலிய ஊன்களுள் யாது கிடைப்பினும் அதனை வாங்கி யுண்டு அதன்மேல் வைத்த மையலும் நீக்கி, அவற்றை மெய்ப்பொருளாகக் காணும் மனமுமிறந்து, அப்பொருள்த லருந்தல் முதலியவற்றிற் கேலுவாகிய பெண்ணையே தேடி நெடுநாட் பிறவித்துன்பத்தால் வருந்தினோமே யென்னும் திடுக்கம் விடாது அறிவுப் பயித்தியங் கொண்டோமே யென்று நனைத்திருப்பர்.

(2) பேய்ப் பிடியுண்டு விடப்பட்டவனுக்குத் தற் காலத்து அதனைக் கண்டபோது பயந்தோற்றுவதுபோல, முன் பெண்களால் வருந்திய வருத்தத்தை நோக்கி அவர்களைக் காணுந்தோறும் சாதக புருஷர்கட்குப் பயந்தோற்றும்.

(3) அஃதன்றியும், மெய்ஞ்ஞானிகள் அருள் எங்கும் பரிபூரணமாய் இருந்தலால் போன், பெண்; மண், உடலென்னும் இவைகளைத் தையும் வெறுத்து உலகத்தாசோடு மாறுபட்டிருப்பார்கள்.

(4) இஃதன்றியும், கெடுநாள் பிள்ளையில்லா திருந்து பின்னரரிதாய்ப்பெற்ற தன் புதல்வன் தன் பண்பையிட்டு நீங்கி அயல் மனையில் சென்று கெடுநேரம் வராதிருந்து பின்பு வாக்கண்ட தாய் அவனை எதிர்த்தென்று ஒடி பெடுத்து மார்போடணைத்து முன்னரவனைப் பெறுகிருந்த காலத்தையும் பின்னரவனைப் பெற்ற காலத்தையும் கினைந்து தாலாட்டுகலோடமுது அவ்வழுகை யோடும் சிரிப்பாளாம்; அதுபோலத் திருவருள் நிலைமையைப் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகள் அத்திருவருளைப் பெறுது அளவிறந்த காலம் பிறனியில் வீணாகழித்ததையும், அக்காலங்களில் ஓர் காலத்திலும் காணாத அத்திருவருளை யிப்போது கண்ட களிப்பாலும் அவ்வருளைத் தோத்திரப்பண்ணி அத்திருவருளை ஸ்தோத்தரித்தலோடமுது அவ்வழுகையோடு சிரிப்பார்கள்.

காண்காம் அனுவாகம்.

அருளானந்தம் பெற்ற காலத்து நடக்கும்

அனுவாக குணங்களாவன:—

தாம் அறிந்த பாட்டுக்களுள் சில பாட்டால் அருளைத் தோத்திரம் பண்ணுவதற்கரிய குறும்பாட்டும், ஆனந்த மசிழ்ச்சியாற் றோன்றும் புன்கிரிப்பும், உட்புறனும் அவ்வானந்த பூணத்தை துண்ணியதாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாய் இமையாநாட்டமும், தாமோன்றையும் கிணையா திருப்பினும் தமது சன்னதியிற் போய்ப்போகங்கள் மிகவும் சாய்ந்து வந்து கிடப்பினும் இத்துன்பங்க ளின்றி ஏன் வந்தனவென்றவற்றைச் சிற்றும் கிணையாத திகைப்பும், அவற்றைக் கண்டபோதுதல் நடுக்குறுதலும், பஞ்சேசுந்திரியங்கட்குரிய கிடப்பங்க ளோற்படிள் அவ்விடயச்சுவை தோன்றாத திரிப்பும், பூதமபேய் காடி முதலியன வந்தகாலத்தும் கற்றான்போல் தேகமனைவற விடுக்கும் விரைப்பும், ஆனந்த மிருந்து வந்து தாமாதலால் எழுந்து கூத்தாடுதலுமாகிய உகப்

பும் அங்ஙன ஆடியவானந்த மேலீட்டாற் றோன்றுது அவ்வான
ந்த மேலீடு சிறிது நீங்கிப்போது இப்போது நாமென்ன செய்
தோமென்று தெளிந்து கோடலும், அறிந்து கோடலுமாகிய
இக்குணங்களெல்லாம் அருளானந்தம் பெற்ற நாதாக்களுக்குத்
தோன்றுவனவாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

ஒழிவி லோகேக்கம்.

“குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்புங் கூர்த்திமைபா நோக்கும்
வெறும்போகஞ் சாய்த்து விழி னும்—மறந்த
நிகைப்பும் விதிர்ப்பும் திரிப்பும் விரைப்பும்
முனைப்பும் தெளிந்தறித லும்.”

தாயுமானவர்

பராபரக்கண்ணி.

“ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆனந்தமாக கின்னைத்
தேடுவதும் கின்னடியார் செய்கை பராபரமே.”

ஐந்தாம் அநுவாகம்.

(1) இங்ஙனம் பரிபூரணானந்தம் பெற்றோர்க்கு ஆடலும்
பாடலு முண்டாவது என்னையெனின், செவஞானிகள் பரிபூரண
வடிவம் பெற்றமையால், அவர்கட்கு ஆடலும், அருளானந்தம்
பெற்றமையாற் பாடலுமுண்டாகும்.

(2) அலெதெங்ஙனமெனின், நிறவிழுமடவராயிருந்து, இடை
யில் சுற்றவாகடாக்கித்தால் கால்நடக்க வந்தவர்களுக்கு ஆட்ட
முண்டாவதுபோலும், கைவராயிருந்து இடையில் தெய்வ கதி
யால் கைவந்தவர்களுக்கு ஆட்டமுண்டாவதுபோலவும், தாம்
கடியனுபவித்த பெண்ணின்மே. லாசைதலைமீக்கொண்டு வந்தவர்
வாய்விட்டுப் பாடுவதுபோலும், தம்மைமறைத்து மேற்கொண்
டெழுந்த வானந்தவதிகைய வுல்லாசத்தால் அவர்க்காடலும் பாடலு
முண்டாகும் அவ்வானந்த வதிகையத்தை அதனைப்பெற்ற மெய்கு
ஞானிகளறிவதன்றி மற்றையர் அறிவரோ? அலெதன்றி அவரது
ஆடல்பாடல்களை அவர்க்கிருக்கும் பயித்தியமிருக்கபா லுண்டா
யினவாமென்றுகாண்பார் உலகத்தார்.

(3) இஃதன்றியும், நெடுநாள் காலுங்கையும் வாராதிருந்து இடையில் அவை வந்தவர்க் காட்ட முண்டாவதுபோல், அளவிறந்தகாலம் மலச்சிறையிற் கிடந்தோர் இப்போதச்சிறை விடுதலையாய்ப் பரிபூரணவடிவம் பெற்றமையால் அவர்க் காடலும், தாமதுபவித்தபெண்ணினின்ப வாசனையுள்ளத் திருப்பவர்க்குப் பாடலுண்டாவதுபோலப் துன்பப்போகத்தையே யளவிறந்த காலம் புசித்தோர் இப்போது நிசநிசயானந்தம் கிடைத்தமையால், அவர்க்குப் பாடலு முண்டாகுமென்பதாயிற்று.

(4) ஆயின், ஆனந்தமெனனத்தைப்பெற்ற மேயஞ்ஞானிகள் தற்போதயிறந்தோராகலின், நிர்விகாரிகளாவான்றோ? அங்ஙனம் நிர்விகாரிகளாயிருப்போர்க்கு மற்றவிகாரிகள்போல எங்ஙனம் ஆடல்பாடல் உண்டாகுமெனின், அவர்கள் நிர்விகாரிகளாயிருந்தே ஆடுவார்கள் பாடுவார்கள் என்பது கூறப்படுகின்றது.

(5) அஃதெந்நனமெனின், முன்னர் விடயானந்தத்திற்குத் தமதறிவைப்பறிகொடுத்ததுபோல இப்போது சொருபானந்தத்திற்குப் பறிகொடுத்து, முன்னர் கூடியிருந்த இம்மாயா உடல் வடிவம் மற்றதுபோக இப்போது அருள்வடிவம் பெற்று அவ்வருளே வடிவாயிருப்போர்க்கு ஒரு பொருளைப்பெற்றோமென்னும் பெறுதலும் தரு பொருளையிழந்தோ மென்னும் இழப்பும் இவற்றுள்வரும் இதாகதங்களும் தோன்று. அவ்வருளானந்தப் பயித் திபயிக்கொண்டு இருப்போர்க்கோ ரிடத்தும் சிறிதும் விகாசம் தோன்றுது. இதன்மையறிவிறச்சென்று பார்க்கின் அனுபவமாய்த் தோன்றும்.

ஆறாம் அணுவாகம்.

இஃதன்றியும், பரிபூரணானந்தம் பெற்றோர்க் காடல் பாடல் உண்டாயினும் அவர்களினிற்குச் சிறிதும் விகாசம் உண்டாகாது. அஃதெந்நனமெனின், உலகநடைதெரியாத பேயரென்று சுகத்தோர் தம்மைப்பார்த்துச் சிரிப்ப, ஞானரெய்தெரியாத மலப்பேயரென்று தாமும் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்து, புறந்திண்ணை போதுச் சாவடிகளிலே ஏகாந்தவநிவோடுங் கூடியிருப்பர் மேயஞ்ஞானிகள். அவர்கள் தாமிருந்த விடந்திற் சுகத்தோர் வந்து சேர்பேயரோ பேயமென் றோட்டிஞராயின், யாதொன்றங் கூறுது அவ்

விடம் விட்டு நீங்கிப் புறங்காட்டை நன்மனைப்போற்கண்டு, இஃது அகத்தமென்றும் அருவருப் புடையதென்றுஞ் சிறிதுங்கருதாது இகம்பரிகளாய், அவ்விடத்திருந்து தமது அருள்ஞானப் பாடலைப் பாடி, சிதாகாச வெளியிற்பொருத்தி நின்று, ஆரந்த நடனமாடி, அவ்வருட் பூரணராயிருப்பர்.

ஏழாம் அணுவாகம்.

(1) மேற்கூறியவாறே எல்லாந்துறந்து, சிவவேடம் பூண்டு, தவங்களைச்செய்து, சிவாலயந்தோறும் சென்று ஆடிப்பாடியழுது சிரிக்கின்றோர்களைல்லாரும் நிர்விசாரிகளாவரோவெனின், அவர்களுள் மெய்ஞ்ஞானிகள் போல நடிப்பவர் பொய்ஞ்ஞானிகளாவ ரென்று கூறப்படுகின்றது.

(2) அஃதெங்கன மெனின், பார்த்தவர்க்கு விபரீதமாய்த் தோற்றம்படி சிரஞ் செவி களங் கா மார்புகளில் உருத்திராக்கப் பூண்களும், மேனி முழுவதும் விபூதி உத்துளானமும், மொட்டு வேட்டியுடையும், வார்த்தையினால் யாம் சிவமதமென்று பிடித் தது பேசும் அபிமானமும், ஆடல்பாடல்களும், தபசுபோற் செய யும் ஞானசாரங்களு முடையவர் அகத்திற் பூரண ஞானஞ்சிறிது மின்றித் திகைத்திருத்தல் சிதாகாசத்திற் புஞ்சுகிருத்திய நடனம் பண்ணு நின்ற பரமசிவத்தின் திருவுள்ளத்திற்கே தெரியுமன்றி மற்ற்வருக்குத் தெரியாது.

(3) அஃதாவது ஒருவர் வேடத்தால் மிகவுஞ்சிறப்புள்ளவராயிருப்பினும், அகத்திற் பரிபூரண ஞானமில்லாவிடின், அவர்க் குப் பயனென்று மின்றும்; அகத்திற் பரிபூரண ஞானம்பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகள் சிறிதும் வேடமில்லாராயினும், அவர்கட்குத் தேவர்களும் வணங்கிப் பணியிடை செய்வார்கள்.

(4) அன்றியும், அகத்தில் ஞானமின்றிப் புறத்தில் வேடநா ரிகளாயிருப்பவர்கள் காலி வேட்டியும், உருத்திராக்கத் தாழ் வடமும், மெய் முழுவதும் பூசும் வெண்ணீறும், அடைக்காய் தின் னாத வெண்பல்லும் இவை முதலிய சிவவேடத்தை மெய்யிற் காட்டுவர். இஃது பூரண ஞானத்திற்குத் திருட்டேயல்லது உண்

மையல்ல. ஒரு பொருளிலும் கிருப்பற்ற சிவன் பூரணன்; சிவன் சிற்றறிவன்; பாசம்பொய் என்றறிந்த மெய்ஞ்ஞானிகட்கு ஒரு சமயவேடமும் அபிமானமும் இல்லைபாம்.

(5) அகத்து ஞானமின்றிப் புறத்து வேடத்தாலும் வசனத் தாலும் ஞானிகள்போல் கடிக்கின்றவர்கள் ஒருவகைக் கள்வரே யாவர்.

(6) அகத்துப் பரிபூரண ஞானமும் புறத்துச் சிவவேடமும் இருப்பவரது பெருமைபை அளவிட்டுச் சொல்வது முடியாது.

(7) மேலும், சிற்றறிவனாகிய சிவன் பொய்யாகிய பாசத்தை கிட்டி கீங்கிப் பரிபூரண வறிவோடுக் கூடிக் கலந்தபோது, அப் பரிபூரண வறியாய் சிற்பனன்றி, அது கிறுவென்று பகுத்துக் காணன்.

எட்டாம் அனுவாகம்.

(1) பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றோர் மௌனமாயிருப்ப தன்றி ஆடல் பாடல் முதலியவற்றைச் செய்வதென்றை யென்று சரியை முதலியவற்றில் சிற்போர் சொல்லாரோ வெனின், மெய்ஞ் ஞானிகளது செயல்களைக் கண்டு கருவிகள் பழிப்பினும், அது கொண்டு அவர்க்கோ நிகழ்ச்சியுமின்றும்.

அஃதேக்கவமெனின், காரின்மீது சவாரி செய்வான் அந் தினின்றும் விழுந்தாலும் விழாது அதனை நடத்தினாலும் அதனு லைவனக்கு இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியு மில்லைபாம். அதுபோலப் பேய்க்கூத்துப் போற்றோற்று நின்ற இச்சுகத்திலுள்ளார் மெய்ஞ் ஞானிகளை இகழ்த்தாலென்ன? புகழ்த்தாலென்ன? அந்நொண்டு அவர்கட்கொரு கஷ்டமும் இலாபமுமில்லைபாம். அவர்கள் ஒன் றோடும் தொடர்பார்கள்.

(2) மேலும், அவர்கள் உயர்க்கி வந்ததென்று பெருமையும் இகழ்ச்சி வந்ததென்று கிறுமையு மடைபார்கள்.

(3) அன்றியும், அவ்வருள் ஞானம் பெற்றோர்க்கு முன்னு கிய கேவலமும் பின்னாகிய சகலமும் இல்லைபாகனின், அவர் சுத்த மாகிய அருளை வடிவாரிந்து அளவின்றித் தாம் வேண்டிய வரீத நிகுவிளையாட்டல் செய்வார்.

(1) இஃகன்றியும், ஏற்கெனவே சிறப்புப் பொருந்திய யானை யானது மதமேறித் தடை கடந்து செல்லினும் முன்னிலுமதிகச் சிறப்பைப் பெறும்; அதுபோல, சகல கேவலங்களைக் கடந்து எங்குத் தமது பிரியத்தடிப்பே வடிவாய் அஃதாவது திருவருளே தமக்கு வடிவாய் அவ்வருள் நிலைகொடாநிருப்போர் அவ்வருள் மேலிட்டால் கிரகிதன்போலக் காணப்படினும் (மதமேறு முன்னும் பின்னும் சிறப்புப்பொருந்திய யானையைப்போல அருள்நிலை கொடாதிருந்த போதும் அவ்வருள் மேலிட்டப்பெற்றபோதும்), சிறப்பையே பெறுவார்கள்.

(5) நாயானது ஏற்கெனவே பிழிவையுடையதாம்; அந்த நாய் அந்த யானையைப்போல மதப்பட்டு விட்டால் அஃதாவது பித்துக்கொண்டு விட்டால் முன்னிலுமதிக இழிவைப் பெறும்; அதுபோல, ஏற்கெனவே பிழிவையுடைய குழிப்ப சாகரத்தில் அழக்திக் கிடக்கும் கருமிகள் தமக்கு மட்டிட்டு வைத்த நன் னெறிமார்த்தந்தவறி கடப்பாராயின் அஃதாவது இவறை தருமத் தைக்கடத்து கடப்பாராயின், முன்னிலும் அதிக இழிவைப்பெறு வார்கள்.

(6) இவ்வளங் குழிப்பசாகரத்தில் தலைதெறிக்கிடக்குங் கருமிகளுள் சிலர் அருள்வெளிக்குள் தற்போதமான்ட சுதமேறி வடியங் கடாதிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகளைப் புதழுவர்; சிலர் இகழுவர்; அவற்றால் அவர்க்கொரு இகழ்சியும் புதழ்சியு முண்டாவதில் லையாம்.

(7) அன்றியும், ஆனை மதமேறினால் மிகவுஞ் சிறப்புறும்; நாய் பித்தேறினால் மிகவும் இழிவுறும். அதுபோல, மெய்ஞ்ஞானிகள் தடைமீறினால் மிகவுஞ் சிறப்புறும்; கருமிகள் தடைமீறினால் மிகவும் இழிவுறும்.

ஒன்பதாம் அனுவாகம்.

(1) இங்ஙனமுள்ள மெய்ஞ்ஞானிகளின் பகிமைபை உலக வாழ்க்கை யுடையாரும் சரிப்பாதிபில் சிறப்போதும் அறியா திருப்ப தென்கை யெனின், அவர்கள் மெய்புணர்ச்சிநின்றமையால் அதனை அறியாதிருக்கின்றனர்.

(2) அஃதெவ்வுனமெனின், பித்தமேறிய ஆமர்கள் நல்லதி
வாளர் கூடும் அதெறியை யுட்கொண்டறியவல்லரோ? அதுபோ
ல, அஞ்ஞானிகள் மெய்ஞ்ஞானிகள் கூறுமுபதேசப் பொருளை
யறிய வல்லவராகா திருக்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் அவர்களை
ஞானிகளென்றறிபா திருக்கின்றனர் அஃதன்றியும், அவர்கள்
காங்கற்ற நூலறியும் சரியையாதிகஞ்ஞானிய மாயானிருளேயே
ஞானப் பிரகாசமாகக் கருதிக்கொண் டிருக்கின்றனர்.

(3) மேலும், மும்மலங்களையும் தற்போதத்தையும் கோபித்
துத் திருவருளாகிய பூரணப் பேய் பிடித்த பேயரைப் பிறர்
பேயரென்று சொல்லுவதும் ஓர் விந்தையே. அவரைப் பிறரிகழ்
வதெனெனின், மஹாமாயை பால் பித்தமேறிய நர்விற்குப் பகை
யாவதுபோல, ஆனந்தமும் திருவருளும் மலமேலீட்டால் அவர்
கருங்குப்பகையாம். அதனாவர் திருவருளையும் ஆனந்தத்தையும்
பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகளைப் பேயரென்று கூறுகின்றனர். இதுவே
அவர்கள் மெய்ஞ்ஞானிகளை மிகழ்வதற்குக் காரணமாம்.

(4) மெய்ஞ்ஞானிகளது மகிமையைப் பூவுலகத்தார் அறியா
ரெனின், மற்றை யாவர் அறிவாரெனின், மெய்ஞ்ஞானிகளது
மகிமையைப் பூவுலகத்தா ரறியாராயினும், இந்திரன் முதலிய
தேவர்களிற்று அவர்களுக்குப் பணிகளை செய்வார்களென்று
லேதாமக்கண் கூறுகின்றனர்.

இதற்குப் பிரமாணம் பின்வருமாறு:—

ஒழிவிலோகேகம்.

“அடைப்புள்ளர யாளடர்த்த வாமையாத் திக்கே
யுட்பயதா யோர்ந்துழல்வர்த் கூரார்—நடைப்பினமே
பூமைப்பே யாசெனினும் மோலமிடிக் தேவர்குழாஞ்
சேமக்கோ லானிற் திரர்”.

—

பத்தாம் அறுவாகம்.

(1) இங்ஙனமுள்ள, மெய்ஞ்ஞானிகளடைந்த பேரின்பத்தி
ற்கு உவமைசொல்லுமிடத்து, அரிசோமரித்திரர் முதலிய தேவர்க
ளுடைய சின்பமெல்லாம் ஒன்றுய்க்குண்டி இவர்கள்பெற்ற பேரின்
பத்திற்கு உவமைசொல்லின், அவை அதற்கு, ஒருவகையால்
ஒப்பாகும்.

(2) அஃதன்றியும், பாமசிவனது பரிபூரணனந்தத்திற்குத் தானே ஒப்பாம்; பின்னுஞ்சொல்லுமிடத்து, தன்னின்பத்திற்குத் தானே ஒப்பாம். எப்பொருட்களுக்கும் வேறாய் நின்றின்பத்தையடைந் தோர்களது இன்பத்திற்கதுவே ஒப்பாம். அதனை வேதங்களு மிவ்வளவென் றளவிட்டரியாவாம்.

(3) பாமசிவனது பரிபூரணனந்த மெல்லாம் தாமாய்நின்றனுபவிப்பதாலும், மற்ற வின்பங்களே யெல்லாம் தன்னின்பமாக அனுபவிப்பதாலும், மெய்ஞ்ஞானிக ளாரந்தத்தை வேறு யெவ்வாறு அளவிட்டுக் கூறுதல் கூடும்?

பதினொன்றாம் அநுவாகம்.

(1) இங்கனமிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகளின் திருநாமம் அத்து விதி, ஏகாந்தி, ஆரந்தி, சுத்தன், துரியன், அவதூதன், துறவி, சிவபோகி, நிர்வாணி, வீரத்த னென்பனவாம்.

(2) பரிபூரணசிவத்தோடு அத்துவிதமாய் இருத்தலின் அத்துவிதியென்றும், அன்னியமில்லா திருத்தலின் ஏகாந்தி யென்றும், பரிபூரணரந்தத்தைத் தாமாய் நின்றனுபவித்தலின் ஆரந்தி யென்றும், மலத்திரயங்களை நீக்கி நிற்பலால் சுத்தனென்றும், மேலாயபொருளை யடைந்திருத்தலால் துரிய னென்றும், வருணச்சிவமங்களைக் கடந்து நிற்பலால் அவதூத னென்றும், தேகாதிப்பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் கடந்து நிற்பலால் துறவி யென்றும், மற்றொன்றோடுங் கூட்டுறவின்றிச் சிவத்தோடு கூட்டுறவாயிருத்தலிற் சிவபோகி யென்றும், அத்துலாவாறையுங் கடந்து நிற்பலால் திருவாணி யென்றும், அச்சிவத்தோடு அத்து விதமாயிருக்கிறே னென்னும் வாசனையு மிறந்து நிற்பலால் வீரத்தனென்றும் மெய்ஞ்ஞானிகள் சொல்லப்படுகின்றனர்.

(3) அஃதன்றியும், அவர்கள் பூத கஞ்சகம், பிரகிருதி கஞ்சகம், காலாதி கஞ்சகம், வயிர்நி கஞ்சகம், சத்தி கஞ்சகம் என்னுமிப் பஞ்ச கஞ்சகங்களையும் கடந்திருப்பவென்க.

பன்னிரண்டாம் அறுவாகம்.

(1) இங்ஙனமுடைய மெய்ஞ்ஞானிகள் பெருமைபாதோ வெனின், உள்ள முருகப்பண்ணு சிந்த பாமசிவவுல்லாசத்தோடு கடிய நிருகோக்கமும், அவ்விற்பக் களிப்பாற் றெய்வத் தாபரைமலர்க்தாற்பெரலிளங்காசிந்திருமுகமும், அவ்விற்பம் பொங்கி மென்மே லெழுதல்பொற் றேன்றும் மந்தகாசப்பிர காசமும், மேனிமுழுவதும் பூசுவதாகிய நிருவெண்ணீற்றமுகும், பஞ்சபூத அமோனகுணக்களாகிய தற்பாவமிழந்து நின்றலுமாகிய இவையே மெய்ஞ்ஞானிகளது பெருமைபாம்.

இங்ஙனமுடைய மெய்ஞ்ஞானிகள் வாடற்பூவின் கண் மனம் சிறிது தோன்றுவதுபோலச் சிந்துதோன்றும் பிராமத்த வாசனையோடும், போதத்தால் வருந்திச்செய்யாத பாசவயிராக் கியத்தோடும், தளராசிந்த நிருமேனியுடனே கூடியுங் கூடாரா யிருப்பர். அம்மெய்ஞ்ஞானிகளது ஆகந்தத் திருநோக்கமும் திரு முகமும் எப்போதும் கண்ணுள்ளத்தைவிட்டு கிங்காவாம்; அவர்கள் திருவடிகள் என்முடிமேலிருப்பனவாம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்

அருள்நிலைபெற்றோர் மகிமை

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

(தசிகேதஸ் சரித்திரம்.)

(1) கௌதமர் என்றநாமம்புண்கு ஒரு ரிஷி விசுவாமிதர் என்ற யாகத்தைச்செய்து அதன்பலையுடைய இச்சித்தவராய்த் தமக்குள்ள எல்லாக்கொத்ததையும் தானம் செய்தார். அவர்க்கு தசிகேதஸ் என்றபெயருள்ள ஒரு புத்திரனிருந்தான்.

(2) மேற்படி ரிஷி தனவினைகொடுக்கும்பொழுது அநிபாலியனுக்குறி மேற்படி குமாரனுக்கு ஒரு சித்தையுண்டாபிற்று; அதோவது அவனுக்கு கலவழியில் புத்தியுண்டாபிற்று.

(3) அவன் தனத்தைக்குடித்தும் பண்டித்தின்றும் பால்கறக்கும் துறிகரிக்கத்தக்க இப்பகக்களைத் தானம்பன் னாகிறவன் அசுக

மாயிருக்கிறலோகங்களை யடைகின்றான், என்பிதா நல்லதானம் செய்யவில்லை; அவர் இச்சித்தபலனை யெப்படியடைவார்? என்னை யாவது தானம்செய்து பலனையடையட்டுமென்று நல்லெண்ணங் கொண்டான்.

(4) பிறகவன் என்னையாருக்குக் கொடுக்கப்போகிறீர் என்று பிதாவைக்கேட்டான். பாலன்பிதற்றுக்கொடுக்கின்ற பிதா நினைந்து சும்மாவிருந்துவிட்டார். குமாரன் அந்தப்படியே பிதாவை இரண்டாந்தரம்கேட்டான். அதற்கும் அவர் சும்மாவிருந்தார். அவன் மூன்றாவது தடவையும் கேட்டான். அதற்குப் பிதா கோபங் கொண்டு உன்னை யமனுக்குக்கொடுக்கப் போகிறே னென்றார்.

(5) இங்ஙனம் பிதாசுதறலும், புத்திரன் தனிமையிலுட்கார்ந்து நம்முடைய பிதாவுக்கிருக்கிற அநேகர்களுள் புத்திரர் அல்லது சிஷ்யர்களுள் நான் முந்தினவன்; நான் உத்தமன் அல்லது மத்திமன் ஆகியிருக்கட்டும்; அதமனல்ல; அங்ஙனம் பிடுக்க என்னை அவர்யமனுக்குக்கொடுத்தனரே! யமனுக்கு என்னால் என்ன பிரயோஜனமுண்டு? கோபத்தினால் அவர் அப்படிச்செய்தனரென்று தோன்றுகின்றது; ஆயினும், அவர் வாக்குப் பொய்யாதல் கூடாது என்று ஆலோசித்த, விசனமடைந்து தன்னைப்பற்றிப் பச்சாதாபப் பட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற தன்பிதாவைப் பார்த்து

(6) நமது பூர்வீகர்களுடைய நடையைப்போலித்துப் பாருங்கள்; இப்பொழுதுள்ளவர்களுடைய நடையையும் போலித்துப் பாருங்கள்; மனுஷ்யன் பழிப்போல நசிக்கிறான்; உண்டாகிறான், சத்தியம்பெரிது; விசனப்படவேண்டாம்; என்னை யமனுக்குக் கொடுத்து விடுங்களென்று தைரியம் சொன்னான்.

அவன் இப்படிச்சொன்னவுடனே பிதாசந்தோஷமடைந்து புத்திரனை யமனிடத்திற்கு அனுப்பினார்; அப்படியே புத்திரன் யமாலயத்திற்குவந்து மூன்றுதினம் காத்துக்கொண்டிருந்தான். யாதொருவிசாரணையு மேற்படவில்லை. யமன் துங்கிக்கொண்டிருந்தான்; அவனைமந்திரிகள் எழுப்பி, அதிதியாபிருக்கிற ஒரு வீடு பிரான் அக்கினிபோல விடுகளில் பிரவேசிக்கிறான். அவனுக்குச் சாந்திசமாதானம் அல்லது உபசாரம் பெரியோர்கள் செய்கிறார்கள்; அதுபோல இப்பொழுது உமதுவிட்டுக்கு அதிதியாய் வந்திருக்கிற நசிக்கெனக்கு நீர் உபசாரம் செய்யும் பொருட்டு அங்குபாதத்திரம் கொடுக்க ஜலத்தைக்கொண்டுவருங்கள்.

(8) யாருடைய கிருஹத்தில் ஒரு அகிதி சாப்பிடாமல்வசிக் கிறானோ அந்த அல்பபுத்தியுள்ள புருஷனுடைய ஆசையையும், இஷ்டப்பிராப்தியை எதிர்பார்த்தலையும், ஸத்ஸங்கபலத்தையும், நல்லவாக்கினால் உண்டாகும் பலத்தையும், யாகத்தினால் உண்டாகும் பலத்தையும், மற்றும் ஆசிரமாதிக்ஞரியபலத்தையும், தருமத்தினாலுண்டாகும் பலத்தையும், எல்லாப்புத்திரர் களையும்பசுக்களையும் அந்த அகிதி நசிக்குச் செய்கிறான் என்றவர்கள் சொன்னார்கள்.

(9) இவ்விதம் கூறியவுடன் யமன்எழுந்து, நசிகேதஸுக்கு மரியாதைசெய்து, ஹேபிராமண! நீ அகிதியாகவும் நமஸ்காரத்துக்கு அருகனாகவும் இருந்துகொண்டு, என்ருகத்தின்கண் போசணம் செய்யாமல் மூன்றிரவு வசித்திருப்பதால், என்னுடைய நமஸ்காரம் உமக்கிருக்கட்டும்; எனக்கு மங்களமிருக்கட்டும். ஆகையால் மூன்றுவரங்களை கேட்டுக்கொள்ளும் என்று கூறினான்.

(10) அதற்கு நசிகேதஸ் (என்பிதா) கௌதமர் என்னைப் பற்றி விசாரமற்றவராயும் சந்தோஷமனமுள்ளவராயும் என்மீதி விருந்தகோபத்தை விட்டவராயும் எப்படியிருப்பாரோ உம்மிடத்தினின்றும் விடுபட்டுப்போகிற என்னை அவர் அலக்ஷியம் செய்யாமல் இவன் நம்முடைய குமாரனென்று பூர்வஞாபகத்தையுடைத்தானவராய் என்னைப்பார்த்துப் பேசுவாரோ அப்படியாரும்படியிரீர் செய்பவேண்டுமென்று மூன்று வரங்களில் ஒன்றைக்கேட்கிறேன் என்று கூறினான்.

(11) அதற்கு யமன் உன்பிதா ஓளத்தாலகி என்றும் ஆரணி பென்றும் பெயருள்ளவர்; உன்னிடத்தில் முன்னிருந்த பிரீதியுள்ளவராயும் பூர்வஞாபகத்தையுடையவராயும் இரவில் சுகமாய் நித்திரைசெய்பவராய் மிருப்பார் (அஃநாவது விசாரமற்றுக்கேர்பயில்லாதவராயுமாவார்); மிருத்தியுவிடத்திலிருந்து திரும்பிய உன்னைப்பார்ப்பார் என்று கூறினான்.

(12) பின் நசிகேதஸ் சுவர்க்கலோகத்தில் யாதொரு பயமுமில்லை; அவ்விடத்தில் நீங்களில்லை (அஃநாவது உம்மால் பயமில்லை); கிழத்தனத்தால் ஒருவனுக்கும் பயமில்லை. அவன் பசிதாகம் இவ்விரண்டையும் கடந்தவனாயும் சோகத்தைக் கடந்தவனாயும் சந்தோஷத்தையடைகிறான்.

(13) அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதாயும் எதனால் சுவர்க்கத்திலுள்ளவர்கள் அமிர்தத்துவத்தை அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்டதாய் மிருக்கின்ற அக்கினியை ரீர்ஸ்மரித்து, சுவர்க்கப் பிராப்தியில் சீரத்தையுள்ள எண்ணப்பற்றி அதனிடத்திற்பேசுங்கள் (அல்தாவது சுவர்க்கம் எனக்குக்கிடைக்கும்படி செய்யுங்கள்). இதனை இரண்டாவது வரமாகக் கேட்கிறேன் என்று கூறினான்.

(14) யமன் ஹே நசிகேத! அப்படிப்பட்ட சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதாயிருக்கிற அக்கினியை நான் அந்நிருக்கின்றேன்; உனக்குச் சொல்லுகிறேன், அதைத்தேன். எது உன்னால் பிரார்த்திக்கப்பட்டதோ அது என்வசமென்று அறி (அல்தாவது ரீகேட்டவரம் கொடுத்தேன்). இந்த அக்கினியைச் சுவர்க்கவிஸாகப் பலப்பிராப்தி ஸாதனமாயும், ஜகத்துக்கு ஆசிரயமாயும், வித்துவான்களுடைய புத்தியில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதாயும் நீ அறிந்து கொள் என்று கூறினான்.

(15) மிருத்தியு லோகத்திற்கு ஆதிபாயிருக்கிற அந்த அக்கினியிடத்தில் இவனைக்குறித்து (நசிகேதனைக்குறித்து)ச் சொன்னார்; சிபார்சுசெய்தார்; பிறகு அக்கினி சயனத்துக்கு எப்படிப்பட்ட சற்கள் எவ்வளவுவேண்டியோ அவற்றைப்பற்றியும், எப்படி அந்த யாகம் செய்யவேண்டியதோ அதுபற்றியும், நசிகேதசுக்குச் சொன்னார். அவனும் (நசிகேதசும்) தனக்குத் தெரிந்த தென்பதைத் தெரிவிக்க, மிருத்தியுவால் சொல்லப்பட்டபடி சரியாய்த்திருப்பிச் சொன்னான். அவன் அப்படிச்சொன்னதால், மிருத்தியு சந்தோஷ மடைந்தார்.

(16) 191 தியுள்ளவராயும் மாகாத்மாவாய் மிருத்தி மிருத்தியு மறுபடியும் உனக்கு (நான்காம்) வரம் கொடுக்கிறேன்; அந்த அக்கினி உன்பேராலேயே அழைக்கப்படும்; விசித்திர ரூபமாயிருக்கிற இந்த மாலையைக் கொடுத்துக்கொள்; கர்மமாயிருக்கிற கதிரையைக் கிரகித்துக்கொள் என்று நசிகேதனைக்குச் சொன்னார்.

(17) அவர் மறுபடியும் கர்மத்தை ஸ்துதிசெய்கிறார்:—மூன்று தடவை அக்கினிசயனம் செய்தவனும் (மாதா-பிதா-குரு என்னுமியம்முவர் சொற்படி கேட்கிறவனும்), யாகம் அந்நிபயனம் நானம் என்னும் இம்மூன்று காரியங்களையும் செய்தவனும் ஜன்மத்தையும் மிருத்தியுவையும் தாண்டுகிறான்.

சர்வஞ்ஞராயும் நாயராயு மிருக்கிற (அக்கினி) தேவனை யறிந்து பார்த்துரைத்தவன் இந்தக்கதையை (விராட்சம்பந்தமான கதையை) யடைகிறான்.

(18) எந்தவித ஆவான் முன்சொல்லப்பட்ட முன்னையுமிந் து அக்கினிசயனத்தை மூன்றுதரம் செய்கிறானே அவன் முன் னர் மிருத்தியுபாசங்களை யகற்றிக்கொண்டு சோகத்தைத்தாண்டி ஸ்வர்க்கிலோகத்தையடைந்து சந்தேகாஷ்ப்படுகிறான்.

(19) எந்த அக்கினியை நீ இரண்டாவது வரத்தால்கேட்ட னையோ அந்த இந்த ஸ்வர்க்கியராயிருக்கிற அக்கினிவரம் ஹே நசிகேதஸ்! உனக்குக்கொடுக்கப்பட்டபேயிற்று. இந்த அக்கினி யை உன்பேராலேயே ஜனங்கள் அழைப்பார்கள். மூன்றாவது வரத்தைக்கேள்.

(20) நசிகேதஸ் இறந்துபோன மனுவ்பனுடைய ஆத்மா வேறு தேகத்தை யடைகின்றதென்று சிலரும் அப்படியல்ல வென்றுமில்லாம்சொல்லுகிறார்கள். இந்தச் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்யும், இதுதான் மூன்றாவது வரம் என்று கேட்டான்.

(21) யமன் இந்தவிஷயம் பூர்வம் தேவர்களாலும் சந்தேகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; நன்றாக அறியப்படத் தகுந்ததல்ல; இந்த (ஆத்மவிஷய) தர்மம் மிகவும் சூக்ஷ்மமானது. ஹே நசிகேதஸ்! சிலறுவரத்தைக்கேள்; என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தாதே; எனக் காக இந்த வரத்தைக் கேளாதிருப்பாயாக என்று கூறினான்.

(22) அதற்கு நசிகேதஸ், இதுதேவதைகளாலும் கூடச்சந் தேசிக்கப்பட்டதல்லவா? மிருத்தியுவே! நன்றாக அறியப்படத் தகாததென்று நீயிரும் சொன்னீரே. இதைச்சொல்ல உம்மைத் தவிரவேறொருவரும் கிடைக்கமாட்டார். இந்த வரத்துக்குச் சம மாக வேறேவரமுங் கிடையாது.

(23) மிருத்தியு சதாயுஸ்உள்ள புத்திர பெளத்திரர்களைக் கேள்; வெகுபசுக்களையும், யானைகளையும், அசுவங்களையும், தங்கள் களையும் கேள்; இரஜ்பத்தைக்கேள்; எவ்வளவு வருஷம் நீ இச் சிக்கிரயோ அவ்வளவுகாலம் நீ ஜீவித்திரு.

(24) இன்னும் இதற்குத் துல்லியமான எந்த வரத்தை நினைக்கின்றனியோ அந்த வரத்தைக்கேள். பூமியில் அரசனாக

யிரு; காமமுள்ளவர்களுள் காமத்தை யடைந்தவனாக உன்னைச் செய்விக்கிறேன்.

(25) மனுஷியலோகத்தில் எந்தெந்தக்காமங்கள் துரல்பங்களாயிருக்கின்றனவோ அவைகளையெல்லாம் உன்னிஷ்டப்படி கேட்டுக்கொள். இதோ அப்ஸாஸ்திரீகள் சதங்களுளோடும் வாத்தி பங்களோடும் இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகள் மனுஷி பர்களால் அடையப்படக்கூடாதவர்கள். இவர்களால் உனக்குச் சகல சிச்சுநஷையையும் செய்வித்துக்கொள். நேஹ ரகிகேத! மரண விஷயமான பிரச்சனத்தைமட்டும் கேட்காதே என்று சொன்னார்.

(26) அதற்கு ரகிகேதஸ் நானேக்காலையிலிருந்துப்போகின்றனவோ, இல்லையோ வென்னும் சந்தேகத்துக்குரியனவாயிருக்கின்ற (அதித்தியமாயிருக்கிற) இந்தக் காமங்கள் சர்வேந்திரிபங்களுடைய தேஜஸையும் பழுதுறச்செய்கின்றன. எல்லாஜீவிதமும் அற்பமே; சதாதி வாகனங்களும் நிநத்தாதி தேதங்களும் உமக்கேயிருக்கட்டும். எனக்குவேண்டாம். நான் கேட்ட வசத்தையே கொடுக்கவேண்டும் என்றான்.

(27) எவனும் வித்தத்தினால் திருப்தியடைகின்றானில்லை; உம்மைப்பார்த்தால் பார்த்தமாத்திரத்தில் வித்தத்தையடைவோம். எவ்வளவுகாலம் கொடுக்க நீர் சக்தியுள்ளவராய் இருக்கிறீரோ அவ்வளவுகாலம் ஜீவனோடிருப்போம். அஃதிருக்கட்டும்; எனக்கு வேண்டாம், எனக்கு அந்தவசமே வேண்டும்.

(28) ஜரையற்றவர்களாயிருக்கிற தேவர்கள் முன்சென்று ஆத்மபாவத்தை அறிந்தவனாயும், பூமியினுள்ளவனாயும், ஜரையுள்ளவனாயும், மனுஷியனாயும் வருணத்தினாலேயும், ரதியினாலேயும் சந்தோஷத்தைக்கொடுக்கத்தக்க அப்ஸாஸ முதலானவர்களைத் துச்சமென்று அறிந்தவனாயு மிருக்கிற வன் (எந்தவிவகி) தீர்க்காயுதேயிச்சிப்பான்.

(29) எந்தப் பிரேதவிஷயத்தில் தேவர்கள் இந்தச் சந்தேகத்தையடைகிறார்களோ ஹேமிருத்தியுவே! மாகாப் பிரயோஜன காமாயிருக்கிற எந்தப்பரலோகம் (இந்தஆத்மஞானம்) உண்டோ அதனை எங்களுக்குச்சொல்லும் என்று கேட்டான்.

இந்தவரம் அதிகசியமானது; இதில் பிரவேசித்தவனாகக் கொண்டு ரகிகேதஸ் வேறுவரத்தைக் கேட்கமாட்டேன் என்று உறுதியாகக் கூறினான்.

மிகுத்யு கூறுகின்றார்.

(1) சிரேயஸ் (நிராசை-மோட்சம்) என்பது வேறு, பிரேயஸ் (ஆசை-சம்சாரம்) என்பது வேறு. இவ்விரண்டும் நாரா விதமான பின்னூர்த்தங்களை யுடையவை. இவ்விரண்டும் மனுஷியர் களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. அவைகளில் சிரேயஸைக் கொண் டவனுக்கு மங்களம் கிடைக்கும்; பிரேயஸை வரிக்கின்றவன் பரமார்த்திக அர்த்தத்தினின்றும் நழுவிப்போகிறான்.

(2) சிரேயசும் பிரேயசும் மனுஷ்யனை அடைகின்றன. விவேக இரண்டையும் பகுத்தறிந்து பிரிக்கிறான். மந்தபுத்தியுள் ளவன்யோகசேஷம் ஆசையினால் பிரேயஸை வரிக்கின்றான்.

(3) விவேக நிராசையைக்கொள்ளுகிறான். அல்பபுத்தியை யுடையவன் ஆசையைக்கொள்ளுகிறான். அப்படிப்பட்ட நீபிரிய மூள்ளவர்களையும் (புத்திரபொத்திராணிகளையும்) பிரியருபர்களே யும் (அப்ஸரஸ்திரீகளையும்) மற்றவர்களையும் பகுத்தறிந்துதள்ளி விட்டான். எ.தில் அதிகமணிதர்கள் மூழ்குகின்றார்களோ அத்தகைய வும்வித்தத்ததைக்கொடுக்கத்தகுந்ததுமா யிருக்கிற இந்த மாலைபை யும் நீயடையவில்லை.

(4) வித்தையென்றும் அவித்தையென்றும் அறியப்பட்டன யாவையோ அவை ஒன்றுக்கொன்று மிக்கதூரமாம்; ஒன்றுக் கொன்று விரோதம் உடையனவாம், பின்னபலத்தைக் கொடுக்கத்தக்கன. நீ வித்தையை விச்சித்தவனாக நினைக்கிறேன். ஏனென் றால், உன்னை அதிக இச்சைகள் அணுகவில்லை.

(5) அவித்தையில் அகப்பட்டவர்கள் தங்களைப் புத்திசாலி களாகவும் பண்டிதர்களாகவும் எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். கெட்ட வழியில் செல்லுகின்றவர்கள் மூடர்கள்; குருடனால் வழிகாட் டப்பட்ட குருடர்களைப்போலிருக்கின்றார்கள்.

(6) சம்சார தர்மத்தில் ஆஸக்தியுள்ளவனாயும், வித்தமோ கத்தினாலே மூடனாய் யிருக்கிற அவிவேகியினிடத்தில் பரலோக சாதகமான பிரஹ்மவித்தைவிளங்காது. இதேகாரணப்படுகிற இது தான் உலகம், பரலோகமென்பது இல்லை என்று நினைக்கிறவர் நீண்டும் நீண்டும் மிகுத்தியுவாகிய என்வசத்தில் வந்து அடை கின்றார்கள்.

(7) எந்த ஆத்மா மிகுந்தகேள்விகளினாலும் அடையக் கூடியதன்றோ, இதனைக்கேட்டவர்கள் மிகுதியாக விருந்தாலும்

அவர்களால் எந்த ஆத்மா அடையப்படவில்லையோ அந்த ஆத்மாவைப்பற்றி நன்றாகச் சொல்லுகிறவன் கிடைப்பது அரிது. அதற்கைய குருவால் உபதேசிக்கப்பட்டு அறிந்தவன் கிடைப்பதரிதினு மரிது.

(8) தாழ்ந்தமனிதனால் சொல்லப்படும் ஆத்மா நன்கு அறியப்படத்தக்கதன்று; பற்பலனிதமாக ஆலோசிக்கப்படத்தகுந்தது; பிரஹ்மஞானியால் கூறப்பட்டால்தான் விளங்கும். அஃது அனுவைக்காட்டிலும் அணு; தர்க்கத்திற்குடங்கொடாதது; பிரஹ்மஞானியால் போதிக்கப்பட்டால் அதில் சந்தேகம் நிகழாது.

(9) ஹே சிரேஷ்ட ! நன்கேத ! இந்தப் பிரமஞானபுத்தியானது தர்க்கத்தினுடையவு மியலாது, நீக்கவுமுடியாது; பிரமஞானியால் கூறப்பட்டால்தான் விளங்கும். அப்படிப்பட்ட புத்தியை நீ அடைந்திருக்கின்றாய்; சத்திய தைரியமுற்றவனாக விருக்கிறாய். கேட்கின்றவன் உன்னைப்போல் பாவனுளன்?

(10) நீதியானது அறித்தியமென்று நானறிந்திருக்கின்றேன். அறித்தியவஸ்துக்களால் அறித்தியவஸ்து வித்திக்காது. அறித்தியவஸ்துக்களால் அக்கினி பாகம் செய்யப்பட்டது. அதனால் புண்ணியமிருக்கிறவகையில் நித்தியமான (பம) அதிகாரத்தை (இந்தச்சுவர்க்கபதவியை) அடைந்திருக்கின்றேன்.

(11) கர்மத்தின் முடிவாயும், ஜகத்தின் பிரதிஷ்டையாயும், யாதத்தின் பலமாயும், அபயஸ்தானமாயும், ஸ்துத்தியமாயும், மகத்தாயும், விஸ்தீரணகதியை யுடையதாய் மிருக்கிற ஸ்திதியை (பிரமலோகாதி பதவியை) நோக்கி ஹே நன்கேத ! விவேகியாயுள்ள நீ (மேற்கூறப்பட்ட) யாவற்றையு விலக்கி விட்டனை.

(12) கஷ்டத்துடன் அறியத்தக்காவரும் அதிரகசியமானவரும் (ஒவ்வொன்றிலும்) பிரவேசித்திருக்கின்றவரும் புராணருமாயிருக்கிற அந்தத் தேவனை அத்தியாத்மபோசத்தினால் (விஷயங்களைதள்ளி ஆத்மாவையே தியானிக்கிறதினால்) விவேகி பரியாலோசித்து, சந்தோஷத்தையும் விசனத்தையும் முற்றும் விடுகிறான்.

(13) இதை (நான் சொல்லப்போகின்ற பிரஹ்மவித்தையைக்) கேட்டுக் கிரகித்து, (சரீராதி) தர்மத்தை விலக்கிவிட்டு, இந்த ஆத்மாவைச் சேர்ந்து (சந்தோஷகரமான ஆத்மாவைச் சேர்ந்து) மன

வியன் சந்தேகாஷ்டப்படுகிறான். நசிகேதஸின் பொருட்டு (மோக்ஷ) விடு திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதாக நினைக்கிறேன்.

(14) நசிகேதஸ்—தர்மத்தைக்காட்டிலும் வேறு, அதர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு, காரியத்தைக்காட்டிலும் வேறு, காரணத்தைக் காட்டிலும் வேறு, இருந்ததைக்காட்டிலும் வேறு (இருக்கிறதைக் காட்டிலும் வேறு), இருக்கப்போவதைக்காட்டிலும் வேறு, இவ்வித மிருப்பதாக எதை சேரிக்இருக்கின்றீரோ அதனையெனக்குச் சொல்லல்வேண்டும்.

(15) மிருத்தியு—எதனைப்பற்றிச் சர்வவேதங்களும் கூறுகின்றனவோ, எதனைப்பற்றிச் சர்வதபகங்களும் சொல்லுகின்றனவோ, எதனை யிச்சித்தப பிர்ம்ம சரியத்தை யனுஷ்டிக் கின்றார்களோ, அதனை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன்.

(16) அதுதான் பிரஹ்மம், ஒம் என்ற அக்ஷரம், இந்த அக்ஷரந்தான் பிரஹ்மம், இதுதான் பரவஸ்து. இந்த அக்ஷரத்தையறிந்தவன் எதனைரிச்சிக்கின்றானோ அஃது அவனுக்குக்கிடைக்கும்.

(17) இந்த மோக்ஷத்துக்குப் பிடிப்பு உயர்ந்தது; இந்தப் பிடிப்புப் பரமானது; இந்தப்பிடிப்பை யறிந்தவன் பிரம்மலோகத்தில் மகிமைபயப்படுகிறான்.

(18) இந்தப்புருஷன் (ஆத்மா) இறப்பில்லாதவன், பிறப்பில்லாதவன், சர்வஞ்ஞன்; எதனினாலும் அவன் உண்டாதவில்லை, அஜன், நித்தியன், சாக்ஷதன். புராணன், ஹிம்ஸிக்கப்படத்தகுந்த சீரத்தில ஹிம்ஸிக்கப்படத் தகாதவன்.

(19) கொல்லுகிறவன் கொலைசெய்ய நினைக்கின் (அஃதாவது நான் கொல்லுகிறேனென் தமம்பாவல்கொள்ளுகி)றான், (தான்) கொல்லப்படுகிறவனாக நினைக்கின்றான், கொல்லப்படுகிறவன் (தான்) கொல்லப்பட்டவனாக நினைக்கிறான். இவ்விருவர்களும் தெரியாதவர்கள். அவன்கொல்லுகிறவனுமல்ல; இவன்கொல்லப்படுகிறவனுமல்ல.

(20) ஆத்மா அனுவைக்காட்டிலும் சிறிது, பெரிதான்காட்டிலும் பெரிது, பிராணிகளுடைய இருதயத்திலிருக்கிறது. (காமயில்லாதவன் அதனைப்பார்க்கிறான்). சோகயில்லாதவனாக இருக்கின்றான், (மனஸ்குதலான) கரணங்களுடைய பிரசாதத்தினாலே ஆத்மாவின்னுடைய மகிமைபயப் பார்க்கிறான்.

(21) இந்த ஆத்மா உட்கார்ந்திருந்தே தூஷத்தில்போகிறது; படுத்துக்கொண்டே எங்குஞ் செல்லுகின்றது; அப்படிப்பட்ட விருத்த தருமத்தையுடைய தேவனை யென்னை முதலானவர்களைக் காட்டிலும் அன்னியன் எவ்விதமறிவான்.

(22) சரீரங்களில் சரீரமற்றவனாயும், அசித்திய வஸ்துக்களில் நித்தியவஸ்துவாயும், மகானாயும், விபுவாயும் இருக்கிற ஆத்மாவை விவேகியறிந்து சோகத்தை யடையமாட்டான்.

(23) இந்த ஆத்மாவேதாப்பிராசத்தினாலாவது படித்ததை மறவாமலிருக்கும் புத்தியினாலாவது பெரும்பான்மையும் கேட்ட தினாலாவது அடையத்தக்கதல்ல. இந்தச் சாதகன் எதனைத் தன்னுத்மாவைப் பிரார்த்திக்கின்றான், அதனால் தன்னுத்மாவை யறிகின்றான்; அஃதாவது பரமாத்மாவைத் தன்னுத்மாவைக் கொண்டே யறிபவென்றும்.

(24) துர்மடத்தையைய விடாதவனாவது இந்திரியங்களை யடக்காதவனாவது, ஏகாக்ஷரகசித்த மில்லாதவனாவது ஒழிவடைந்த மனமில்லாதவனாவது இந்த ஆத்மாவை யடையமாட்டான். அது பிரம்ஞானத்தினால் மாதிரி அடையத்தக்கது.

(25) எந்த ஆத்மாவுக்குப் புண்ணியபாவங்கள் பூஜிக்கிற அன்னமாயிருக்கின்றன, மிருத்தியு (கரணம்) ஊறுகாயாகலிருக்கின்றது? அதனை யாரிடத்தில் இர்த்தப்படி. எவன் அறிகிறான் அவன் தான் ஆத்மா.

(26) ஜீவாத்மா, பாமாத்மா, இவ்விருவர்களும் சரீரத்தில் கர்மத்தினிடமிருந்து அவசியம் உண்டாகும் பலத்தைப் புதிக்கிறார்கள்; வெயிலும் கிழலும்பேரல் (பாஸ்பரம் விருத்தர்களாயும்) இருக்கிறார்கள்; புத்தியில் பிரவேசித்தவர்கள், பாமாயிருக்கிற இருதயாகாசத்தில் பிரவேசித்தவர்கள் என்று பஞ்சாக்ஷரிகிருகத்தை யுடையவர்களும் மூன்றுதரம் அக்கினிசயனம் செய்தவர்களுமான பிரஹ்மவாதிகள் உரைக்கிறார்கள்.

(27) கர்மிகளுக்கு எது ஸேதுவாக விருக்கிறதோ அந்தநாசிகேதஸாக்ஷரியையறிய சக்தியுள்ளவர்களாக விருக்கின்றோம்; எது அக்ஷரமாயும் பாமாயும் அபயமாயும் (சம்சாரசாகரத்தைத் தாண்ட இச்சையுள்ளவர்களுக்குக் கரைபாயுமிருக்கின்றதோ அந்தப் பிரஹ்மத்தைப்பரிபவும் சக்தியுள்ளவர்களாக விருக்கிறோம்.

(28) ஜீவாத்மாவை ரதத்திலிருக்கிற யஜமானனாகவும், சரீரத்தை ரதமாகவும், புத்தியை ஸாரதியாகவும், மனதைக் கடிவாளமாகவும் அறி.

(29) இந்திரியங்கள் மேற்படி ரதத்திற்குக் குதிரைகளென்றும், அவற்றின் (ரூபாதி) விஷயங்கள் மேற்படி குதிரைகள் (போகிற) மார்க்கங்களென்றும், சரீரம் இந்திரியம், மனஸ், இம் மூன்றுடன் சேர்ந்திருக்கிற ஆத்மா சம்சாரி யென்றும், ஜீவாத்மா போக்தா என்றும் விவேகிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

(30) எந்தப் புத்தியாகிய சாரதியானவன் அவிவேகியாய் எப்பொழுதும் அடக்கப்படாத மனதுடன் (கடிவாளத்தோடு) இருக்கின்றானோ, அவனுக்கு இந்திரியங்கள் சாரதிக்கு முாட்டிக்குதிரைகள் போன்று வசப்படமாட்டா.

(31) எவன் விவேகியாயிருந்தும் எப்பொழுதும் அடக்கப்பட்ட மனதுடனிருக்கின்றானோ, அவனுக்கு இந்திரியங்கள், சாரதிக்கு நல்லகுதிரைகள் போன்று வசப்படும்.

(32) எந்த ஆத்மாவாகிய சாரதியானவன் அவிவேகியாயும் எப்பொழுதும் அடக்கப்படாத மனதுடன் கூடினவனாகவும் அசுசியாகவும் இருக்கின்றானோ அவன் தன்சாரதியைக்கொண்டு அந்தப் பரமாத்மாவை (பிரமத்தை) யடையமாட்டான்; மற்று ஜனனமாணபாவத்தையடைவான்.

(33) எவன் விவேகியாயும் எப்பொழுதும் அடக்கப்பட்ட மனதுடன் கூடினவனாகவும் (சுசியுள்ளவனாகுமிருக்கின்றானோ) அவன் எதிவிரிவாகவும் பயம் ஜனிக்கவல்லையோ அந்தப்பதத்தை (பிரமத்தை) யடைகின்றான்.

(34) எந்த விவேகியாயிருக்கிற சாரதியானவன் அடக்கப்பட்ட மனதுள்ளவனாக இருக்கின்றானோ அவன் சம்சாரகதியாயிருக்கிற மார்க்கத்தின் முடிவை அடிகொடுக்க விஷ்ணுவின் பதத்தை (வியாபக சீவாயிருக்கிற பரமாத்மாவின் பதத்தை) யடைகிறான்.

(35) இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் அவற்றின் பொருள்கள் உயர்ந்தன; பொருள்கள் காட்டிலும் உயர்ந்தது மனஸ்; இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது புத்தி; இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது ஆத்மா (மகத்தத்வம்), நசுவர தத்துவம், சூத்திராத்மா.

(36) மகத்தத்துவத்தைக் காட்டிலும் உயர்த்து அவ்விபத்த தத்துவம் (மாயை—பிரகிருதி). இதனைக்காட்டிலும் உயர்த்து ஒன்றுபில்லை. இதுதான் அடையவேண்டிய திக்கு. இதுதான் பரமான கதி மோகம்.

(37) இந்த ஆத்மா எல்லாப் புதங்கனிடத்திலும் மறைந்திருக்கின்றது; பிரகாசப்படுகிறதில்லை; சூக்ஷ்ம த்ரிசிகளால் (விவேகிகளால்) சூட்சுமமாயும் ஏகாக்கிரதமாய் மிருக்கிற புத்தியைக் கொண்டறியப் படுகின்றது.

(38) விவேகியானவன் வாக்கு முதலான இந்திரியங்களை மனதில் அடக்கவேண்டும்; மனதை புத்தி ஆத்மாவில் அடக்கவேண்டும். மகத்தாயிருக்கிற ஆத்மாவில் சுய்வரத்ததுவம் முன்னுண்டான மகத்தத்துவம் விஞ்ஞானம் அடக்கவேண்டும்; அந்த மகத் ஆத்மாவைச் சாந்த ஆத்மாவில் அடக்கவேண்டும்.

(39) ஹே ஐந்துக்களை! ஆத்மஞானம்பெற எழுந்திருங்கள்; அக்ஞானத்துக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொள்ளுங்கள்; நல்லகுறவைபடைந்து ஆத்மாவை பறியுங்கள். இந்தமர்க்கம் (தத்துவஞானலக்ஷணமர்க்கம்) கத்தியின் துணி, கூர்மையுள்ளது, எளிதில் கிட்டக் கூடாதது, அடையத்தகாதவழி.

(40) எது (எந்தஆத்மா) அசந்தமோ, அஸ்பரிஸமோ, அருபமோ, அவ்விபயமோ அரஸமோ, சித்திபமோ, வாசனையற்றதோ, ஆதியந்த நிலலாததோ, மகத்துவத்தைக் காட்டிலும் வேறே, பான்புமுள்ளதோ, அதனையறிந்தவன் மிருத்தியுவினிடத்திலிருந்து விடுபடுவான் (ஸம்ஸிருதியில்லை,) என்று கூறினார்.

(41) மிருத்தியுவா லுரைக்கப்பட்டதும், புராதனமாய் மிருக்கின்ற நசிகேதோபாக்கியானத்தைச் சொன்னதும், தேட்டாலும், விவேகி பிர்மலோகத்தில் (பரமாத்மாவிடம்) மகிமையை யடைகின்றான் (லபிக்கின்றான்.)

நசிகேதஸ் சரித்திரம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்

கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த கடோபநிடதம்.

நான்காவது வல்லி.

(1) ஸ்வயம்பூ (பரமாத்மா) தன் தன் விஷய பரங்களாயிருக்கின்ற இந்திரியங்களை அடைகிறது; (அல்தாவது ஆத்ம ஞானிகளால் மட்டும் இந்திரியங்களை அடக்கமுடியும்). ஆகையால் உலகத்தவர் சாமானியமாய் அநாத்ம பூதங்களைப் பார்க்கிறார்களேயன்றி அந்த சாத்மாவை (பரமாத்மாவை)ப் பார்க்கிற சிலை; ஆனால் எந்தத் தைரியங்கள் அமிருதத்துவத்தை இச்சித்தவனாகவும் அடக்கப்பட்ட சகஜராஜி இந்திரியங்களை யுடையவனுமாக விருக்கின்றனோ, அவன் பிரத்தியக் ஆத்மாவை (பரமாத்மாவை)ப் பார்க்கிறான்.

(2) அவிவேகிகள் அநாத்ம பூதங்களாயிருக்கிற விஷயங்களைப் பின்பொடர்க்கின்றார்கள்; அதனால் அவர்கள் எங்கும் பரமிருக்கின்ற மிருத்புஷின் பாசத்தை யடைகிறார்கள். அதுபற்றித் தைரியசாலிகள் நித்தியமாயுள்ள அமிருதத்துவத்தை (பிரமத்தை) அறிந்து அதித்தியமான வஸ்துக்களைப் பிரார்த்திக்க மாட்டார்கள் (அந்த வஸ்துக்களில் இச்சையடைய மாட்டார்கள்).

(3) யாது காமனமெனின்), மிதுன நிமித்தங்களாகச் சுகத்தைக்கொடுக்கத்தக்கனவாக விருக்கின்ற ரூப ரச கந்த சப்த ஸ்பரிசங்களாகிய விஷயங்களை உலகத்திலுள்ளவன் இதனாலேயே (பரமாத்மாவிலேயே விஞ்ஞானத்தைக் கொண்டே) பார்க்கிறான் (அறிகிறான்). (அறியவேண்டியவற்றுள்) இவ்விடத்தில் எஞ்சியுள்ளது யாதோன்றுமில்லை, எல்லாவற்றையும் பிர்ஹம் அறிவிருக்கிறது; இதுதான் அது.

(4) ஓருவன், சுவப்பன் மத்தியத்தையும் (சொப்பனத்தில் அறியப்பட்டதையும்) ஜாக்ர மத்தியத்தையும் (சாக்கிரத்தில் அறியப்பட்டதையும்) எதனைக்கொண்டு பார்க்கிறானோ அந்த மகானையும் விபுராயமிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து விவேகி விசனத்தையடைய மாட்டான்.

(5) கர்மபலத்தைப் புண்கிறவனும் காலத்திரயத்துக்கு மீசனுமாயிருக்கிற இந்த ஜீவாத்மாவை (இன்னதென்று) எவன் அறி

கின்றாளு அவன் பிறகு ஜீவனை ரக்ஷித்துக்கொள்ள இச்சைப் பட மாட்டான். இதுதான் அது (இந்த ஜீவாத்மாவும் அந்தப் பிரம்மந்தான்).

(6) எவர் (இந்தப் பிரம்மா—ஹிரண்யகர்த்தர்) ஆசிரியில் விஞ்ஞானத்தினின்றும் (பரமாத்மாவின்னின்றும்) அது அதாகவே) பூதங்களுடன் உண்டாபினரோ, (சரீராதிகளை உற்பத்தி செய்த பிறகு பிராணிகளின்) இருதயத்தில் பிரவேசித்து இருந்துகொண்டிருக்கிறாரோ, அவரை எவன் பூதங்களுடன் அறிகின்றாளு அவன் பிரம்மத்தை அறிகின்றான். இதுதான் அது (இந்த இரண்மைய கர்ப்பமும் பிரம்மமே).

(7) எவன் சர்வதேவாத்மிகையாயும் (சப்தாதி விஷயங்களைப்) புணிக்கிறவளாய் மிருக்கிறாரோ, (பிரம்மத்திடமிருந்து) ஹிரண்மய கர்ப்பரூபமாய் உண்டானவனோ, எவன் பூதங்களுடன் உண்டானவனோ, இருதயத்தில் பிரவேசித்து நின்றவளாயிருக்கிறாரோ, அவனே (மாயையை) எவன் அறிகின்றாளு அவன் பிரம்மத்தை அறிந்தவன். இதுதான் அது (இந்த மாயையும் அந்தப் பிரம்மந்தான்).

(8) கர்ப்பினிகளால் கர்ப்பம் நன்றாகக் காக்கப்படுகிறது போல அரணிக்கட்டைகளால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றதாயும், ஜாக் கிறதையுள்ளவர்களும் ஹவிஸ் முதலிபவற்றை யுடைத்தாயிருக்கின்றவர்களுமான மனிதர்களால் தினந்தோறும் ஸ்தூதி செய்யப்படுதலாயும் யாதொரு அக்கினியுள்ளதோ அதுவும் அந்தப் பிரம்மந்தான்.

(9) எதி (ஆத்மாவின்) விருந்து சூரிய ஹதயமாகின்றாளு, எதில் அஸ்தமயத்தை யடைகின்றாளு, அதில் எல்லாத் தேவதைகளும் பிரவேசிக்கிறார்கள், அதிலேயே அடங்கியிருக்கிறார்கள். ஒன்றும் அதைவிட அன்வியமா யிருக்கின்றதில்லை. இதுதான் அது (இந்தச் சூரியனும் அந்தப் பிரம்மமே).

(10) எது இவ்விடத்தில் சூரிய காரணமாகத் தோற்றப்பட்டு விளங்குகின்றதோ அதுதான் அவ்விடத்திலுள்ளது (பரம ண்டலத்தில் ஸ்வச்சமாக இருக்கும் பிரம்மம்). அப்படியே அவ்விடத்திலுள்ளதே இவ்விடத்திலு முள்ளது.

(11) இங்கு (பிரம்மம்) பின்ன ரூபமென்று எவன் அறிகின்றானோ, அவன் மரணத்துக்குமேல் மரணத்தை யடைகின்றான்.

இது (பிரம்மம்) மனதினால் (ஆசாரி யாகமங்களால் சம்சரிக் கப்பட்ட மனதால்) பெறப்பட்டத்தகுந்தது. இங்கு அதற்குப் பின் னமாக ஒன்றுமில்லை. எவன் பின்னமாக அறிகின்றானோ அவன் மரணத்துக்குமேல் மரணத்தை யடைவான்.

(12) அங்கு அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ள புருஷனாக மத்தியி லிருக்கிறது (அஸ்தாவத இருதய கமலரத்திரத்தி லிருக்கிறது); உண்டானதற்கும் உண்டாகப்போகிறதற்கும் ஈசானாயிருக்கின்றது. (ஒருவன் அதனை யறிந்தால்) அவன் அதனிடத்தினின்றும் கூச்சத்தை யடையமாட்டான் (அதிலேயே சம்பந்தப்பட்டுப் போகிறான்). இதுவும் அது (இந்த ஜீவாத்மாவும் பிரஹ்மமே).

(13) அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ள புருஷன் புகையில்லாத ஜோதிருபம் [அஸ்தாவத கர்மத்தில் சம்பந்தப்படாதவன், உண்டானதற்கும் உண்டாகப் போவதற்கும் ஈசானன், நானாக்துமுள் எவன் (சித்தியன் கூடஸ்தன்). இருதயத்தில் சாக்ஷி பூதமாயிருக்கின்ற பரமாத்மாவும் பிரஹ்மமே].

(14) கசதி முரடான விடங்களிலும் பர்வதங்களிலும் விழு கிற ஜலம் எங்ஙனம் சிதறிப்போகிறதோ (பலரூபமான) துளியாய் விழுகின்றதோ அங்ஙனமே (ஆத்மாவின்) தர்மங்கள் தனித் தனியென்று எவன் அறிகின்றானோ அவன் அத்தகைய நாரா ரூப சரீரங்களை யடைகின்றான் (துன்ன மரணத்தை யடைகின்றான்).

(15) ஜேகேகேதம (நகிகேத)! எப்படி சுத்தமான ஸ்தலத் தில் சுத்தமான ஜலம் எகாசமாகச் சிதறிப்போகாமல் ஒரோதாரை யாக இருக்கிறதோ அப்படியறிந்த முனிபின்பு (போகிபின்பு) ஆத்மா இத்தன்மையதாகவாகிறது (பிரஹ்மமாகவே யாகின்றது).

பிச்சாவது வல்லி.

(1) பிறப்பில்லாதவராயும், வக்கிரமில்லாதவராயும், விஞ்ஞான முள்ளவராய் இருக்கின்றவர்க்கு (பிரம்மத்துக்கு) ஒரு பட்டணம் இருக்கிறது; அப்பட்டணம் (சரீரம்); அப்பட்டணத்திற்கு (II துவா

ரங்களுண்டு; முகத்திலுள்ளவை 7, நாபி உள்படக் கீழ் உள்ளவை 5; கிரகில் பிரம்மந்திரம் 1 ஆக 11. இப்படிப்பட்ட வஸ்துவை ஒருவன் தியானம் செய்பின், அவித்தையிவிருந்து விடுபட்டவனாவன்; அக்கத்தை யடையுமாட்டான். அவனுக்கு ஜனனமாணமில்லை; இதுதான் அது (இந்தப் பட்டணத்தை யுடையவனும் அந்தப் பிரஹ்மமே.)

(2) இது (பிரஹ்மம்) கமனமுள்ளது; சுவர்க்கலோகத்திலிருப்பது; (சூரியாதி ரூபமாக எல்லோரையும்) வசிக்கும்படி செய்வதற்குந்தது; அந்தரிக்ஷத்தில் இருப்பது; (வாயுரூபமாக) அக்சிணியாக விருக்கிறது; பூமியின்கண்ணுள்ளது; அதித ரூபமாகக் கிருதந்தோளும் செல்லத்தக்கது; மனுஷிபனிடத்துள்ளது; தேவர்களிடத்துள்ளது; சத்திபத்தில் அல்லது யஞ்ஞத்தில் உள்ளது; ஆகாயத்திலுள்ளது; பூமியி லுண்டாகின்றவையாக (பயிர் முதலியவையாக) இருப்பது; ஜல சுந்துக்களாகவும் யஞ்ஞத்திலுள்ளவையாகவு் இருப்பது; பர்வதத்திலுண்டானவையாக (நதி முதலானவையாக) இருப்பது; சத்திய வஸ்து; மிகப்பெரிதானது.

(3) எது (பிரஹ்மம்) ஹிருதயத்துக்கு மேல் பிராணவாயுவை உயரக்கிளப்பி விடுகிறதோ, அபாண வாயுவைக் கீழே தள்ளி விடுகிறதோ, ஹிருதய புண்டரீகாகாசத்தின் மத்தியிலிருக்கின்றதோ, பஜிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றதோ, அதனை பெல்லாத் தேவரும் (சகக்ஷி முதலியசர்வ இரத்திரியங்களும்) உபாசிக்கின்றனர் (அதற்குப்பயந்து தத்தம் வேலைபைப் பாபரப்புடன் செய்கின்றனர்).

(4) தேகத்தையுடையவரும் சரீரத்திலிருப்பவரும் பிறகு கழுவிப் போகிறவரும் தேகத்தைவிட்டுப் போகிறவரும் ஆன இவர்க்கு (ஆத்மாவுக்கு) இவ்விடத்தில் (தேகத்தில்) எஞ்சியது யாது? (ஒன்றுமில்லை). (அல்தாவது ஆத்மா பிரிந்தால் எல்லாத் தத்துவங்களும் பின்பற்றுகின்றன) இதுதான் அது (இந்தத் தேகியும் அந்தப் பிரஹ்மம்).

(5) எந்த மனிதனும் பிராண வாயுவினாலாவது அபாணவாயுவினாலாவது பிழைத்திருக்கவில்லை; எதிவிடத்தில் அந்த இரண்டும் ஆசிருந்களாக விருக்கின்றனவே அந்தவேறு ஒன்றினாலே (ஆத்மாவினாலே) பிழைத்திருக்கின்றன.

(6) ஹே கௌதம! இரகசியமாயும் நித்பவஸ்துவாயுமுள்ள இந்தப் பிரஹ்மத்தைக்குறித்தும்; ஆத்மா விஞ்ஞானத்தால் மரணத்தைப்படைந்து பிறகு எப்படி ஆகிறதோ அதனைக்குறித்தும், உனக்குச் சொல்லுகிறேன். (சொல்லுகிறதும் அறிந்துகொள்ளுவதும் கஷ்டசாத்யம்).

(7) அனத்தியா சம்பந்தமுள்ள தேசிகள் மரணத்துக்குப் பிறகு வேறு சரீரத்தை யடையும்பொருட்டுச் சக்லபீஜத்தோடு கூடினவர்களாக போனித்துவாரத்தை மீண்டும் அடைகிறார்கள்; இவர்களைக்காட்டிலும் அதமர்களாயிருக்கிறவர்கள் ஸ்தாவரபாவத்தை (கல், மரதலான ஞானமற்ற ரூபங்களை) யடைகிறார்கள். அவரவர்களுள்ள கர்மத்திற் கெற்றவாறு (கேள்வியினாலுண்டான) ஞானப்பிரகாசமும் இவ்விதமாகிறது.

(8) எந்தப் புருஷன் (ஆத்மா) பிராணாதிதத்துவங்கள் உறங்கும்பொழுது அனத்தியா சம்பந்தினால் மேன்மேலும் இச்சையை வளர்த்துக்கொண்டு, விழித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அவனை சுத்தவஸ்து; அதுதான் பிரஹ்மம்; இதுதான் அமிர்தம் என்றுரைக்கப்பட்டது. இதில் எல்லா உலகத்தவர்களும் ஆகிருநர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆதனை ஒன்றும் தான்மெனவில்லை (அதிலேயே அடங்கி யிருக்கின்றது). இதுதான் அது (இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவும் அந்தப் பிரஹ்மமே).

(9) எங்கனம் ஒரே அக்னியானது புவனத்தில் பிரவேசித்து (அந்தத்தத்தாஹ்ய)வஸ்துவின் ரூபத்துக்குத் தக்கவாறு பிரதிரூபமாகின்றதோ, அங்கனம் ஒன்றாயிருக்கிற ஆத்மா சர்வபூதங்களிலும் பிரவேசித்து அதனதன் ரூபப்படி பிரதிரூபமாகவும் (விகாரப்படாத ஸ்வரூபத்தையுடையதாகவும்) வெளியிலும் இருக்கிறது.

(10) (இவ்விதமே வாயு விஷயமாய்த் திருஷ்டாந்தமாம்).

(11) எப்படி புலகத்திற்குச் சக்ஷாவாயிருக்கின்ற சூரியன் (கம்முடைய) நேத்திர திருஷ்டியினுண்டான (மூத்திர புரீஷாத்) பார்வையினுண்டான வெளிப்பட்ட தோஷங்களோடு சம்பந்தப்படுகிற நிலையோ, அப்படி ஒன்றாயும் சர்வபூதார்த்தமாவாயும் (விபரிதபுத்தி அந்நியாசத்துக்கு) வெளிப்பட்ட காபு மிருக்கிற பரமாத்மா உலக துக்கங்களுடன் சம்பந்தப் படுகிற நிலை,

(12) அவர் ஒருவரே; எல்லோரையும் வசப்படுத்துகின்றவர்; எல்லாப் பூதங்களிலுமிருக்கிற ஆத்மா. ஏகமாயிருக்கிற தன்னைப் பலவிதமாக எவன் செய்குகொள்ளுகிறானோ அவனை ஆத்மஸ்தனாக விருக்கிறவனை எந்தத் தைரியசாலிகள் பின்பொடர்ந்து பார்க்கிறார்களோ அவர்களுக்கே சாகவதமான சுகமுண்டாம்; மற்றவர்க்கில்லையாம்.

(13) என்ன அறித்திய வஸ்துக்களுக்கு தீர்ந்திய வஸ்துவாயிருக்கிறானோ, சேதனமுள்ளவர்க்குச் சேதனத்தைக் கொடுக்கத்தக்கவனோ, ஒருவனாகவே யிருந்து அநேகர்க்கு (அவாவர்களுக்கும் தக்கபடி) இச்சைகளைக் கொடுக்கிறானோ ஆத்மஸ்தனாயிருக்கின்ற அப்படிப்பட்டவனை எந்தத் தைரியசாலிகள் பின்பொடர்ந்து பார்க்கின்றார்களோ அவர்களுக்கே சாகவதமான ஒழிவாம்; (சம்சாரத்தின் ஒழிவுண்டாம்); மற்றவர்களுக் கில்லையாம்.

(14) சித்தமேதிக்கப்படக் கூடாததாயும், பரமாயும், சுகஞ்சியாயுமிருக்கின்ற பிரஹ்மத்தை அதுதான் இது என்று குறிப்பிட்டுக் காட்டி நினைக்கிறார்கள் பெரியோர்கள். யாவ்வன் மதையறியலாம்? எது விளங்குகிறது? எது உண்டாய் விளங்குகிறது?

(15) அகினிடத்திலு முரியன் பிரகாசிக்கின்றதில்லை; அப்படியே சந்திரனும் நட்சத்திரங்களும் மின்னலும்; (அவ்வனமிருக்க), இந்த அக்னி எப்படி பிரகாசிக்கும்? எல்லாம் அதையே யனுசரித்து விளங்குகின்றன. அகனுடைய ஒளிபினாலே இந்த ஜகத்தெல்லாம் விளங்குகின்றன.

ஆருவது வல்லி.

(1) இந்த அசுவத்த விருக்ஷம் (இந்தச்சம்சாரவிருக்ஷம்) எப்போதும் சலித்துக்கொண்டிருக்கிற சுபாவமுள்ளது; அதற்கு வேர் ஊர்த்துவம் (மேல்-பிரஹ்மம்); கிளைகள் கீழ் (சுவர்க்க நாகாதிகள்); கீண்ட கால முள்ளது; அதுவே (அந்த வேரே) சுத்தவஸ்து; அதுவே பிரஹ்மம்; அதுவே அநிர்நம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அகனிடத்து எல்லா உலகங்களும் ஆசிருதமாயிருக்கின்றன. ஒருவரும் அதனைத் தாண்டுகிறதில்லை (அதனுடக்கமாம்). இதுதான் அது.

(2) பரப்பிரஹ்மம் இருக்கும்பொழுது இந்த ஜகத்தின்க ளுள்ள யாவும் அவசகின்றன (தத்தம் தொழிலை நடத்துகின் றன). அதினின்றும் எல்லாம் வெளிப்பட்டன, அது மகத்தான பயம்; வச்சிராயுதத்தைக் கொண்டது. எவர்கள் இதனை யறி கிறார்களோ அவர்கள் அமிர்தாகனாகிறார்கள்.

(3) அதனிடத்தினின்றும் உண்டான அக்கினி பயத்தால் சுடு கின்றது; சூரியன் சுடுகின்றான்; இந்திரனும் வாயுவும் இராவ தான மிருத்தியுவும் ஒடுகிறார்கள். (அவாவா தத்தம் தொழிலை முயற்சியுடன் நடத்துகிறார்கள்).

(4) பிரஹ்மத்தை யறிந்துகொள்ள இவ்விடத்திலேயே ஒரு வன் (ஜீவனுள்ளவனுடையிருக்கும் போதே) சக்தியுள்ளவனு யிருந் தால், சரீரம் விழுதற்குமுன் சம்சார பந்தத்தி னின்றும் விடுபடு கிறான்; அப்படி சக்தியில்லா வீடின் அத்துலே (அறிபாமைபி னுலே) பிராணிகளிடத்திலேயும் பிழைகியாதி யுலகங்களிடத் திலேயும் சரீரத்தை யடைதற்குரியவனுள்ளான் (மீண்டும் ஜனன மரணத்தை யடைகின்றான்); அல்லால் அதனையடைய இப்பொழுதே முயல்வேண்டும். அதனையடைவது கஷ்டம். அஃதெங் கன மெனின்;

(5) எப்படி கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பம் தோற் றுகிறதோ அப் படி கியத்தமாய் ஆதமாவில் (அனாதாமாவில்) தோன்றும்; எப்படி சொப்பனத்தில் தோற்றுகின்றதோ அப்படி கியத்தமாய்ப்பிழிரு லோகத்தில் தோன்றும்; எப்படி ஜலத்தில் பிரதி பிம்பம் தோற்று கிறதோ அப்படி கியத்தமாய்க்கந்தவ லோகத்தில் தோன்றும்; வெளில் கிழல்போல கியத்தமாய்ப் பிர்மலோகத்தில் தோன்றும். (இப்படி பிரஹ்மம் பிர்ம லோகத்தில் எப்படிமாதத் தோன்றி லும் அந்த லோகத்தை யடைவது மிகு கஷ்டம்; அநேக கர்மங் களைச் செய்து முடிக்கவேண்டும். மற்றும் மேற்கூறிய யுலகக்காரி லோ எப்படியாகத்தோற்றவில்லை; ஆகையால் ஆதமாவில் பிரஹ் மத்தைப் பார்க்க முயற்சிசெய்யவேண்டும்).

(6) அதனைக் காரணமாய் ஆகாசாதி யிடத்தி னின்றும் தனிப்பட்டுள்ள (சுசோதராதி) இந்திரியங்களின் தனிமையையும், அவைகளின் உற்பத்தி நாசத்தையும் அறிந்து தைரியசாலி ஆக் கத்தை யடையாட்டான்.

(7) இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனஸ் பெரிது; அதைக் காட்டிலும் புத்தி பெரிது; அதைக்காட்டிலும் மகத்வம் பெரிது; அதைக்காட்டிலும் அவ்வியத்த தத்துவம் (பிரகிருதி) பெரிது.

(8) அதைக் காட்டிலும் வியாபகனாயும் சிங்கரகிருது மிருக்கிற புருஷன் (பிரஹ்மம்) பெரிது. எதனைப் பறிந்து ஐந்து சங்காரபரத்தத்தி னின்றும் விடுபடுகிறதோ அமிர்தத்துவத்தை யடைகிறதோ அது பிரஹ்மம்.

(9) அர்த்தபிரஹ்மத்தினுடைய ரூபம் நிர்வந்தியில் சித்தரது; ஒருவனும் இதனைக் கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறியமாட்டான்; அது இருதபத்தி விருத்தி புக்கியினாலும் (சங்கல்ப விகல்ப மில்லாமல்) ஒழிந்திருக்கிற மனஸினாலும் (நல்லமன்களுலும்) அடையத் தக்கது. எவர்கள் இவதபநிக்ருக்கனோ அவர்கள் அமிதர்களாகிறார்கள்.

(10) பெரியோர்கள் அப்பொழுது கித்து ஞானேந்திரியங்களும் மனதுடன் ஒழிவடைந்து கிற்கின்றனவோ, புத்தியும் தன் வேலையை நடத்தாம லிருக்கின்றதோ அப்பொழுது அதனை (அர்த்த அவஸ்தையை)ப் பரமமான கதிபென்று மொழிகின்றார்கள்;

(11) ஸ்திரமாயும் இந்திரியங்களின் தானையு மிருக்கின்ற இந்த அவஸ்தையை யோகமென்று கருதுகின்றார்கள். அப்பொழுது (யோகவிருத்தி காலத்தில்) யோகிபிரஹ்மத்தை யடையாதவனாகின்றான் (இந்திரியங்களைக் கண்டவாறு வெளிப்படுத்துவதனுண்டாகும் அர்த்தத்தை யடையாதவனாகின்றான்); ஏனெனின், யோகமென்பது உத்பத்தி நரசமல்லவா? (இந்திரியங்கள் தத்தம் தொழில்களைச் செய்யத் தொடங்குவதும் உடனே யவைகளை யடக்கி விடுவது மல்லவா)?

(12) ஆத்மா வாக்கினாலாவது, மனத்தினாலாவது, சக்திஸ் முதலிய இந்திரியங்களாலாவது அடையத் தக்கதல்ல. இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறவனைக் காட்டிலும் மற்றபரிடத்தில் (நாஸ்திகனிடத்தில்) எப்படி அது (ஆத்மா) கடைக்கும்.

(13) ஆத்மா இருக்கிறது என்று நினைத்தால் மாத்நிரம் அது தத்துவபாவ ரூபமாக (யதார்த்தஸ்வரூபமாக) அடையத் தக்கது. (அஸ்தி - நான் தி பென்னும்) இந்த இரண்டினும் அஸ்தி

யென்றே யடையப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு (ஜீவனுக்கு)த் தத்துவ பாவம் வந்து முன்னிற்கின்றது.

(14) (ஞானம் உண்டாவதற்கு முன்) புத்தியை யாசிரியத் துக்கொண் டிருந்த எல்லாக் காமங்களும் எப்பொழுது சிதறிப் போய் விடுகின்றனவோ, அப்பொழுது மனிதன் அமிர்தனாய் விடுகின்றான் ; இவ்விடத்திலேயே பிரஹ்மத்தை அடைகின்றான் (பிரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுகின்றான்).

(15) (காமங்கள் எப்படி அற்றுப்போமெனின்) இவ்விடத்தில் புத்தியின் முடிச்சுகள் (அறித்தையினு லுண்டான நான், என் சரீரம், என் தனம் முதலிய அகம்பாவங்கள்) எல்லாம் எப்பொழுது அழிந்து போகின்றனவோ (இல்லாமல் போய் விடுகின்றனவோ), அப்போது காமங்கள் நசுக்கும்; மனிதன் அமிர்தனாகின்றான். இது வரையிலும் உபதேசம் (இவ்வுபதேசம் போதுமானது).

(16) மந்தப் பிரஹ்ம வித்துக்களைக் குறித்துச்சொல்லுகிறதாவது இருதயத்துக்கு (இருதயத்தி னின்று வெளிப்படும்) நூலும் (அநேகமும்) ஒன்றுமாக நாடிகளுண்டு. அந்த ஒன்று மூர்த்தாவின் னின்றும் பிளந்துகொண்டு பிரம்மாந்தரத்தின் வழியாக வெளிப்படும்படியான குழுவாகாடி. அதனால் உயரக் கிளம்பிச் சென்று அதன் வழியாம்போய்ப் பிரம்மலாக முகலிவவற்றை யடைந்து அவ்விடத்தி லிருந்து பக்குவப்பட்டுப் பிறகு புருஷன் அமிர்தத்துவத்தை யடைகின்றான். மற்ற நாடிகள் நான்கினிதமான கதையை யுடையன; உத்தமணத்தில் (மாணத்துக்கு) நிமித்தமாக யிருக்கின்ற சம்சாரஹது.

(17) (இருத உபநிஷத்தின் சாசம்பாதெனின்) புருஷன் (பிரஹ்ம) அங்குஷ்டமாத் திரன் (அங்குஷ்டப்பிரமாண முன்வ இருதயத்தி லிருப்பவன்); அந்தராத்மா; எப்பொழுதும் ஜனங்களுடைய இருதயத்தி லிருப்பவன், அப்படிப் பட்டவனை (ஆத்மாவை)த் தன் லுடைய சரீரத்தி லிருந்து தைரியத்துடன் முஞ்சத்தி னின்றும் கஷிகையைப் போல (முஞ்சம் என்ற ஒரு விதமான புல்லி லிருந்து அதனமி லிருக்கும் சுர்க்கையெடுப்பது போல) வெளிப்படுத்தவேண்டும். சுத்தனாயும் அமிர்தனாய் யிருக்கின்ற அப்படிப் பட்டவனை யறிய வேண்டும்.

உபதேசத்துக்குப் பிறகு மிருத்தியுவால் சொல்லப்பட்டது
என்றும் இந்த (பிரஹ்ம) நித்தையையும் எல்லா யோகவிதிகளை
யுமடைந்து (தெரிந்துகொண்டு) ரசிகேதஸானவன் விரஜனாகவும்
(தர்மாதர்மங்களை விட்டவனாகவும்) நிமிருத்தியுவாகவும் (காமம்
அநித்தை இவைகளற்றவனாகவும்) பிறகு பிரஹ்மத்தை படைந்த
வனாகவும் ஆனான்.

இப்படியே எவன் அத்தியாத்மத்தைத் (ஆத்ம பாவத்தைத்)
தெரிந்து கொள்ளுகின்றவனோ, அவனும் இப்படிப்பட்ட பலனை
படைவான்.

பத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இந்நூற்பயன்

ஆனைமுக னுறுமுக னம்புகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வானியையுடைநூண்டு,
சித்தன் மலரடி நெஞ்சி விநுத்துவோர்
முத்தியைப் பெற்று முதல்வனு மாவர்.

நேரிசை வெண்பா.

இந்நூ றனைப்பார்ப்போ ிங்கிதமா கப்படிப்போர்
நன்னூ லெனமனது னுடிநிலோர்—பன்னுநூல்
கற்றுணர்ந்த மேலோராய்க் காண்பர் திருவருளைப்
பெற்றிடுவர் மெய்ஞ்ஞானப் பேறு.

சக்தேக யாதிகளைச் சாராம லையகற்றிப்
பந்தபா சங்கடமைப் பாழாக்கும்—இந்தநூல்
எந்தநா ளும்மழியா வேகார்த வீடதனைச்
சொந்தமென வாக்குந் தொடர்ந்து.

அல்லல் வலையறுத் தாணவங்க ளையகற்றித்
தொல்லப் பிறவி தனைத்தொலைக்குஞ்—சொல்லிய
சிற்பரமா நிற்குந் தெளிவைத் தருமிந்நூல்
முற்பட் டுணர்தன் முறை.

சரணம்.

அண்கீர்க்கழி னெடிவடி யாசிரிய விருத்தம்.

சித்திய நிராய் பொருதே சரணம்
 கீர்க்குண சிராய் கிமல சரணம்
 மித்தியா சகைப் பொருதே சரணம்
 மீட்சியி லாவரு ளிறையே சரணம்
 சத்திய பஞ்சக் காமே சரணம்
 சச்சிதா நந்த சுவமே சரணம்
 ழகநியாய் நின்ற முதல்வா சரணம்
 முன்னு நிப்பாநு சுடசே சரணம்

கருணா சித்தியே சரணம் சரணம் கனகா பரணே சரணம் சரணம்
 அருணா டகணே சரணம் சரணம் அமலா கிமல சரணம் சரணம்
 மருவே நிலநாய் கின்றாய் சரணம் மகிழ்வா பெணையன் குருவே
 [சரணம்]

மெருணா நெவா சரணம் சரணம் சிற்றம் பலவா சரணம் சரணம்.

அண்கீர்க்கழி னெடிவடி யாசிரிய வாழி விருத்தம்.

சித்திய நிராய் வாழி நேப்பந்துக் காமுந் வாழி
 சத்திய வேதம் வாழி நகைகமைசே சரணப் வாழி
 சித்தர்கன் முனிவர் வாழி சேந்திரை யமரர் வாழி
 சததமெய் போகர் வாழி சபம்பிர காசர் வாழி.
 வாழிமேல் வாழி வாழி மாளுணம் வாழி வாழி
 வாழிமேல் வாழி வாழி மன்னநுன் வாழி வாழி
 வாழிமேல் வாழி வாழி மாண்புகோர் வாழி வாழி
 வாழிமேல் வாழி வாழி வளர்குரு வாழி வாழி.

கவி விருத்தம்.

வாழி சேபனம் வாழினல் லண்பர்கள்
 குழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சேபனம்
 ஆழி போலரு ளாயன் மவுனத்தால்
 பகழி பேன்வெற்றி பின்பமுஞ் சேபனம்.

தத்துவ ஞானனுபவ விளக்கம்

முற்றிற் றா.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவாநந்தசாரம்.

விநாயகர் காப்பு

வேண்பா.

தஞ்சமென் றேபாசான் தன்கழலை யென்சிரமேல்
வஞ்சமற வேவைத்து வாழ்த்தியே—நெஞ்சடனே
சீரார் சிவநந்த சாரமனதச் செப்புதற்குச்
கரமான மாமுகன்றூட் காப்பு.

சுப்பிரமணியர் ஸ்துதி.

காப்பிடீடே நெந்நாளுங் கதிர்வேற்கை நாதனையான்
மூப்பில்லா மெய்ஞ்ஞான மூர்த்திநனை—மாப்புக்கழார்
குஞ்சரியா னோடு குறமான பாகனையே
நெஞ்சமதி னன்றாய் நினைந்து.

சிவஸ்திதி.

நினைந்துவ தெப்போது நீள்சடையான் தன்னை
யந்தவடி வாயமர் தானை—மனந்து விரிந்து
பொய்வாழ்வைத் தன்னிப் பொருந்துஞ் சிவநந்த
மெய்வாழ் வுறவேண்டி மேல்.

மேலாம் பரமசுக மேஷமே மேன்மேலுங்
காலன் வராமலென்றுங் காக்குமே—வாலாய
மானதொருகொடிய வல்லினைக னாயதற்றுங்
ஞான தெய்விகனைந்த நான்.

நாடரிய மன்று ணடிக்கும் பழம்பொருளை
நாடியறி வாலறிய நன்றாகத்—தெடரிய
விண்ணவருங் காணாத வித்தகனை சித்தியனை
எண்ணி யருள்பெறுவ தென்று.

என்றுத் துபரதவே யிரேழுத்தா பெவ்விடத்து
சின்னிலக்குஞ் சங்கராணே கேட்கித் து—கன்று
யவனருளைப் பெற்றவடி யர்ப்பாதம் போற்றிப்
பவ்மறுக்க லாம்பெருஞ்சே யார்.

6

பார்த்தபுளி யைப்படைத்திட் டெக்காத் தழிக்கும்
சிறந்தவிடை யேயுஞ்சி மாணைத்—துறந்தமன
மெய்யன்ப ருள் ளத்து பேவுவா னைப்பணித்தால்
அய்யமறு நெஞ்சே யறி.

7

அரியயனங் காணாத வானந்த வாழ்வைத்
துரியவடி வாய்க்கிறத்த சோதி—யிறையளவும்
மாசின் மனத்தின் மருவி யிருக்குமருட்
டேசிகளை யேதினமுக் கேடு.

8

தேடு மறைமுதலாத் தேடியின் னுங் காணாதே
யாடும் பாம்பொருளை யன்பாக—காடிநெஞ்சே
உற்றுப்பார் ஞான அண்மை சிலையதனைப்
பற்றிப்பார் மற்றெவையும் பாழ்.

9

என்று முமையா விடப்பாகத் தோற்றுக்க
மன்றதனி வாதின் மழுதலை—என்றுமே
பாடி யுணர்ந்தால் பதம்பெறலா மேநெஞ்சே
கூடுந் தெருணைநிலைக் கூடு.

10

கூறிய தோற்றமெலாங் கூறிய வஞ்செழுத்தே
கூறிய நான்மறையு யஞ்செழுத்தே—கூறிய
செத்திழுத்தி தந்துவினை தீர்ப்பதுவு மஞ்செழுத்தே
சத்தியத்தைச் சார்ந்தோர் தமக்கு.

11

அஞ்செழுத்துத் தானே யறிபொரு பெய்ஞ்ஞானம்
அஞ்செழுத்துத் தானே யடிமுடியு—மஞ்செழுத்தே
பெல்லாப் பொருட்டு மிடமா யிருப்பதவும்
பொல்லா வினையறுப் போர்க்கு.

12

அஞ்செழுத்தை செஞ்செழுத்தி யாராய்க்க மாதுவர்பால்
வஞ்சக நெக்கரனும் வாரானே—நெஞ்சே
தமக்கு மதுவழி யாமென்று காண
விமைப்பொழுதுஞ் சோரா திரு.

13

ஓம்நமசி வாயமென் றோதப் பிறனிவதும்
ஓம்நமசி வாயமென் றோதனவம்—ஓம்நமசி
வாயமென் றோதினவர் வாழ்வார் பாகதியிற்
காயங் கெடாதென் றுங் காண்.

14

தக்கதொரு வஞ்செழுத்தைக் சற்குருளி னுலறிந்து
துக்க வலைபறுக்குந் தூயதவம்—பக்குவமே
வோயாப் பிறனி யொழிந்து சதாநந்த
நேயத் தழுந்த னிசம்.

15

நல்லார் தமக்கல்லார் நாடுவரோ முத்திகெறி
பொல்லார் தமக்குவினை போகுமே—நல்லப்
பொதுவா யிருந்த நானும் பூணனை நோக்கித்
துதியாதார்க் கேளு துனை.

16

இருவினையால் வந்த விழிவா முடலை
புறவென் றனுதின மு மேர்ந்து—மருவிபே
தேடி யுழன்றபே தீதான பேய்மனமே
நாடிபென்ன கண்டாய் கனில்.

17

எண்ணும னீமனமே யிர்வினைவி. னுலலைந்து
புண்ணுக யேனோ புலம்புகின்றும்—பண்ணுக
தீவினையெல் லாஞ்செய்து தேடுகின் றுய்பொருளைப்
பாவிபுனால் பெற்றேன் பழி.

18

மகிபாது மாயா மயங்கத்தி லாழ்ந்து
கிதியாசை மேனிபே தின்று—சுடுகெய்தே
என்று மிருப்போமென் றெண்ணுகின் றுய்மனமே
பொன்றுதார் யாரோ புகல்.

19

முத்தர்கள் சொற்ற முதுநாலை போராமற்
பத்திகினை சற்றேனும் பாராமற்—புத்தியினை
தோயாம னெஞ்சேகி போடிபுழல் கென்றபே
நாயோ வுனதுகுண காடு.

20

கித்தியா கித்தியத்தை கிர்ணயித்துப் பாராமல்
சத்யமுறு மார்க்கத்தைக் காராம—வித்தமுமே
கையு முடல்வளர்க்க நாடுகின்றப் பேய்மனமே
அய்யனடி தன்னையறி யாது.

21

மறந்து மனமேரீ மண்ணுகும் வாழ்வைத்
தறந்துகிலை கண்டுகொள் பரமம்—பிறந்து
சுழற்காற்றி லுற்றதொரு செத்தைபோற் சுற்றி
யுழல்கின்ற யெயுடம்பி னுள்.

22

உள்ளபொழு தென்னெஞ்சே யுழவினைக னையகற்றிக்
கள்ளந் தனைக்கடிந்து காணாள்—எள்ளளவும்
பாச வலையறுக்கப் பாரா துடலைமபி
மோசமென் போனாயீ முள்.

23

முறையாக ஞான முனைந்துரைக் காமல்
இறைவனடி யெண்ணிப்பா ராமல்—நிரிதரை
மாதுமக்க னென்றுவிண் மையல்கொண் டேயலைந்தர்
நீ துனக் காணே விபம்பு

24

இயம்புவாய் நெஞ்சேரீ யேரி லுடம்புந்
நயஞ்செய் மனைவிமுத ளுநிம்—பயின்று
சுதிசெய்கம னோலை சடுதியினில் வந்தா
லுதவுவ தென்னவதோ லோது.

25

நாடு நடுமலையு நன்னிதியும் பொன்னிலமுக்
தேடும் புதல்வனொடு கிருகஞம்—கூடற்
முயிர்போன பின்ன ருலுமோ துணையாய்
பயிலுவதென் வினாயீ பார்.

26

தந்தை முதலெவருஞ் சந்தைதனிற் கூட்டமென்றே
கந்தாஞ்சேர் நம்பெருமான் சொற்றிருக்க—நிந்தையதாய்
வினாவல் கொண்டு விரிதலையுந் குறிக்கின்றய்
காணுதைக் கண்டே களி.

27

இம்பெருநிக ளுங்கலங்கி னையம்புலன்க ளும்மொடுங்கி
நம்முணர்வ துங்கலங்கி நாவுலந்தே—இம்பெரு
மாவிரு ளான்மயங்கி மாய்ந் துமே போனவுயிர்
வாவென்றா னெஞ்சே வரா.

28

வாழாது நெஞ்சேகேள் வலவினைநா னோர்காலுஞ்
சீரா ருருணெறியிற் சென்றக்கால்—பேராது
துன்பாக்கு மேமன் தொடர்பொழிவா யய்யனடிக்
கன்பாவா யாகந்த மாய்.

29

அமர்வாய் மனமே யரனு டடியி

னிபந்தனைக ளொன்றுநே ராது—பவமாற
நின்றூனைப் போற்றியே நேசித் தவரருளைக்
கொண்டார்கட் குண்டோ குறை.

30

முக்கண் னுடையான் முடிமே னதியுடையான்
செக்கென் றொளிர்மேனித் தீயுடையான்—பக்க
மிளங்கொடியா னுக்குகந்த வெம்மா னருளைக்
களங்கமற நெஞ்சே சுருது.

31

கருதும் வினையாற் கலங்காதே நெஞ்சே
பெரிதுசிறி தென்றுபே னுதே—வருவதுவும
போவதுவு மெண்ணிப் புலத்தொழில் செய்பாதே
ஆவதெல்லா மாகு மறி.

32

அவனன்றி யொன்று மசையா தென்னீ
தவமென்று நாடித் தரியாய்—கவலைபற
நில்லாயோ நெஞ்சேநீ கீயுநா னென்பதற்கு
கல்லாயோ நல்ல கனி.

33

கற்றபடி பேரடக்கக் கல்லாத பேய்தெஞ்சே
உற்றவுனைப் போலுமுண் டோமூடர்—கற்றபடி
சென்றாற் கதிபெறலாம் சீர்பெற்றார் பின்சென்று
நின்றால் சுகம்பெறலா தில்.

34

சுகமெல்லாந் துக்கமெனத் தோன்றுவதெந் நாளை
தகவார் திருவருளிற் றங்கிப்—பகையறவே
மெய்த்துறவை யேபற்றி மெய்யடியா னைச்சேர்ந்து
பொய்யுறவைத் தள்ளிநெஞ்சே போடு.

35

போதநெறி நில்லாத பொய்யுற வைத்தள்ளிப்
பாதகங்க ளெல்லாம் பரிந்துவிட்டு—நீதமுற
ஆஞ்செழுத்தைப் பற்றி யடியை யறிந் துகொண்டால்
வஞ்சகனை சேருமோ வந்து.

36

வேக மடக்கிதம் வெட்டவெளி யைப்பார்த்துச்
சோகமற வேயங்குச் சொக்கினால்—பாதமதாய்
வாடி வயதுவந்து வாய்க்குமே நன்னெஞ்சே
காலன் வரானிதனைக் காண்.

37

காக்கு மனுதினமுங் கரலைப் பிடித்திழுத்து
நாக்குதுணி மேலோக்க நாட்டிபே—கோக்கினு
லண்டபகி ண்டமொன்று யாரும் பரஞ்சடாரம்
கண்டுகொள்ள வும்பெளிதே காண்.

38

கண்ணுன் மணியைக் கருதொணு நற்பொருளைப்
பெண்ணுநுநிற் பாதினைப் பேரொளியை—விண்முகலை
உள்ளெனிக ளுடம்பறியா லொங்கார ருத்திரத்தைக்
கள்ள மனமடக்கிக் காண்.

39

காண்பவெலாம் பொய்பெனவே கண்டு களித்தற்குப்
புண்பருவ மென்று பொருத்துமோ—காண்பவெலாம்
நில்லவா நெஞ்சே நிமிடத் தழித்துவிடும்
புல்லாண நீர்க்குமுழி போல்.

40

நீர்க்குமுழி பாக்கைதனை நித்தியமென் நேகினைந்தாய்
பார்க்கும் வெளிப்படைநி நாகாதே கா—பர்த்திருந்தும்
கற்பனையைத் தள்ளிக் களிப்பா ருடன்சேராய்
கிற்பனமி னெஞ்சே விளம்பு.

41

ஓமென் றொளிர் பொருளை யோநி லணங்குதற்குத்
காமக் குரோதமெலாங் கட்டமிழந்து—போமாறு
தேடாயோ நெஞ்சே திரமா யருனெறியை
காடாயோ சொல்லாய் வயந்து.

42

நத்தாதே கீமனமே நாய்ப்போல மங்கையரைப்
பித்தாயக் கிடந்து பிணங்காதே—சித்தமுமே
பேப்போ லைபாது பேரின்பத் தேயிருப்பாய்
பூப்பவனைப் பற்றி யமர்ந்து.

43

பாழான மங்கையரைப் பற்றாதே கீமனமே
கூழாய் மனதைக் குமைப்பதற்குத்—தாழாத
முத்தாயி பைப்போற்றி முன்னஞ் சுருதிவழிப்
பத்தியுடன் சிற்கவே பா.

44

பாங்கில்லாத் தேரற்றத்தைப் பாராதே பாழ்நெஞ்சே
பேய்க்கி பெதற்கு யினையாதே—விங்கி
உடல்போது முன்பேநி யோரெழுத்தைப் பற்றி
கடனமிடு வாசுதனை நாடு.

45

நாடியே வாசிதனை நாளுக்கு நாள் டக்கிக்
கடியேற் சென்று சுழிக் கூச்சமறத்—தேடியே
வாமப்பா லுண்டு மயக்குமிரு னைக்கெடுத்துச்
சேமத்தாழ் பெற்றுச் சுகி.

46

சுகமொன்று மில்லாத தோகையரைத் தேடிப்
பகலுமிர வாயுழன்றாய் பாழாய்ச்—சுகமொன்று
மெய்யாத் தனிபாய் விபுவா யிருக்கின்ற
துய்வாய்நெஞ் சேயதனை யுற்று.

47

ஆறுசி நெஞ்சே யலைகின்ற பையையோ
தேராய் சிவத்தைத் தினைக்கின்றாய்—திராத
ஆசைக் கடவி லகப்பட் டலைமோதி
ஊசல்போ லானு யுழன்று.

48

உழன்றுழறு நெஞ்சேகே மிற்றதெல்லா மெண்ணிக்
கழன்றபொருள் வாய்ப்பதுவுங் காணாய்—சுழன்று
மனமாயை மாறவே மாசில் பொருளைத்
தினமுநீ தேடித் தெளி.

49

இரமா யனுதினமுஞ் சிந்திக் தருளை
குருவா லதனையே கூடித்—இரமாக
உற்றுணர்ந்தார்க் கேசிவத்தை யோயும் பிறவிதான்
மற்றவர்க்கெல் லாம்மிறப்பே மாண்பு.

50

திங்கட் சடையுடையான் தியார்ந்த மெய்யுடையான்
பொங்கு மரவணிந்த பூணன்சாண்—மங்குத
மெய்யடியா ருள்ளத்தை மேவுங் குருபான்சாண்
வெய்ய வினையறுப்பான் மேல்.

51

வென்னைவிடை மேலூர் விமலன் திருவருளைக்
களம்மற லேண்டியெக் காணுநெஞ்சே—யுள்ளபடி
மாறாத் திபானத்தை வாய்க்கப் பெறுவாயேல்
மாறா திருப்பாய் மகிழ்ந்து.

52

உருகி யுருகிநெஞ்சே ஓயா தருளை
யருகாது நோக்கி யமர்ந்து—பெருகுஞ்
சுகாதந்த ஞானச் சுடரொளியைக் கண்டால்
மகாகொடிய நோய்மாறு மே.

53

மாற்று மருத்தினிலே மாளாத பாழ்வினையைச்
சோற்றுத் துருத்திச் சுமைதனைபே—மாற்றும்
இருள்கடிந்து கொண்டேநீ ஏகாந்த மானால்
அருளொளியைப் பெற்றிருக்க லாம்.

54

ஆமென் நிருமனமே யன்பினரைப் போற்றியே
காமக் குரோதம் கடிந்துவிட்டுச்—சேமமுதும்
சுந்தரனை வாழ்த்திநீ சொல்லா லனப்பரிய
தந்தரத்தைப் பெற்றுத் தனி.

55

தானென் நிருவினையிற் றங்காதே பொய்யுடலை
நானென் றொருகண மு நாடாதே—தானென்று
தங்குமிடத் தைதன்னாய்ச் சற்குருவா லேயநிர்
தெங்குந் சிவமென் திரு.

56

இருக்கலா மென்று மிடர்செய் மனத்தின்
நிருக்கறுத்துக் கொண்டு சுகமா—யுருக்க முடன்
நாதார்த மோன நடுநிலையி னின்றகுரு
பாதார விர்தம் பணிந்து.

57

பணிந்துருகு நெஞ்சேயுன், யாவமெலா மாயத்
துணிந்து சிவனைத் தொழுவாய்—இணங்கின்று
மண்ணு முடல்வாஞ்சை மாப்த்துணை முகமாகிக்
கண்ணா விண்ணொளியைக் காண்.

58

கண்டபொரு ளத்தனையு மாய்கின்ற காரணத்தை
பென்டிசையு சின்றிலகு மேகத்தைக்—கண்டால்
கவலையறு நெஞ்சே கடக்கமுடி யாத
பவக்கடலைத் தாண்டலாம் பார்.

59

பண்பான நெஞ்சேநாம் பற்றற் நிருக்கவென்றால்
வின்பார்வை யன்றிவழி வேறுண்டோ—மண்பார்வை
கொள்ளா நிருந்து குருமொழியை பென்று
மெள்ளா நிருப்பா யினிது.

60

வெட்டவெட்ட வேதனார்க்கும் வெய்யமா யாமரத்தை
பெட்டிணையு மில்லா தினிதழிக்க—முட்டில்லா
ஞானவை வான்கொண்டு நன்றாக வெட்டிவெய்ய
மோன வடிவாய் முனைந்து.

61

முத்திக்கு வித்தாய் முளைத்த செழுஞ்சுடரைப்
பத்திசெய்து நாளும் பரவியே—சித்தம்
குறுகொண் டிருந்த குருவைப் பணிவாய்
அடிஞான மாவா யமர்ந்து.

62

இல்லாத மாயைதனை யுண்டெனவே யெண்ணிரெஞ்சே
பொல்லா வுடலைப் பொருந்தினாய்—தொல்லைக்
கருக்குழியை நாடிக் கடையானாய் வினை
இருக்கின்ற தேனே வியம்பு.

63

இழிவை யுணர்ந்தா லெவரு முயர்வர்
பழுதற் றிதனை நீ பாராய்—பழிநெஞ்சே
விட்டேறிச் சென்றே வெளியிலொளி பைக்கண்டு
வட்டமதிப் பாலுண்ண வா.

64

வாராயோ நீமனமே வஞ்சகிரு னைப்போக்கித்
தேராயேர் சிந்தை தெளிபாயோ—நேராக
வொன்றுக்கு வொன்றா யொடுக்கிக் கிடக்குமிடத்
தென்று மறைந்தே யிரு.

65

கள்ளக் கருத்தைபெலாம் கட்டோட் வேழோக்கி
யுள்ளத் துழுகிருளை யோட்டியே—தன்னித்
திருக்கருளை யூடுபோய்ச் சேர்ந்திரன் டில்லா
வருட்கடலின் முழி பமர்.

66

வாழ்வா ரடியார் வளர்கூட்டத் தேயிருந்தால்
தாழ்வாக்கு மாகை தளர்வாகும்—பாழ்மாயை
யற்றபா மானந்த மாவாயென் னெஞ்சமே
சற்விருந்து பாராய்நீ சார்ந்து.

67

முறையொன்று மில்லாத முடனா யுள்ளேன்
கறையுற்ற காமக் கசடன்—பொறையற்றேன்
பவ்வளினை யேசெறிந்த பாவியென் றியனை
னெவ்வண்ண முய்வே னினி.

68

இனிதென்று பாழுடலை யென்னுதார் பாதம்
கனிவாய்த் தொழுதறியாக் கள்ள—வினிதொன்றுஞ்
செய்தறியாத் தீபனென் செம்மை சிறிதில்லாப்
பொய்யனெற் குண்டோ பொருள்.

69

பொருளறிந்த புண்ணியர்பாற் போமா றறியேன்
இருண்மயக்கி லேமார் திருப்பேன்—மருளுறவு
கொண்டவர்க ளிற்பொரியேன் கோதி லருட்செயலைக்
கண்டியா னுய்வதெக் கால்.

70

கால் மறிந்து கடுகியமன் வந்திட்டால்
சிலஞ் சிறப்பவன்பால் செல்லுமோ—ஓலமிடு
மாமறையி னுட்பொருளை வாய்ப்பா யுணர்ந்தக்கால்
ஏமனென்னும் வாசனென் றென்.

71

வண்ண முறை ஞான நா லின்பமாக் கற்றறியேன்
வண்ணமபுடன் பூவைவலம் வந் திலேன்—நண்ணாசிய
மெய்ப்பொருளைத் தேடிநெஞ்சே மேவா திருந்தக்கால்
உய்யும்வகை யாமோ லுணர.

72

உள்ள பொருளைநெஞ்சே யோதி யுணர்வாயேல்
உள்ளபடி சிந்தித் துணர்வாயேல்—உள்ளபொருள்
எப்பொருளுந் தானு றிருத்தல் வெளியாகும்
ஒப்பிலா ஞான முறும்.

73

கல்விச் செருக்குற்றார் காணுந் காரணத்தைச்
சொல்லவொன்னு மெய்த்துண ருத்திரத்தை—மெல்லையள
வற்றொளிகு மாமாளியை யன்புற் றருட்குருவால்
பெற்றவரே பெற்றார்தற் பேறு.

74

கையா சிங்கநூலை காட்டியதற் கென்செய்வென்
மெய்யாச வெத்தை விருப்புவேன்—அப்பா
உணக்கடிமை யாகியே யுன்பணியே செய்வென்
கனக்குநீ தானே மிறை.

75

இயற்கையொன்ற மில்லாக வேறையே னுய்யச்.
செயற்கைகெட வந் காண்ட தேவே—இயற்கையாய்
சிவவுடையேயாவி திற்று நிலைபெண்க்கித்
கொன்று வருபோ வியம்பு.

76

அய்யனே யுண்ணையன் றி யாதரிப்பா ராரொனக்கு
கர்ப்புமகின் பேசெறித்த நாயேனை—வய்யமநில
நின்றும் பிறறப்பிக்க வென்னுதே நாயேன்றன்
இன்ன வெழியுமா றென்.

77

அப்பனே நின்கருணை யல்லாற் கதியுளதோ
செப்பார் புகழ்வாய்ந்த தேசிகனே—கைப்பற்றி-
யெனியேனை யாண்ட ஹைவனே பென்றும்
ஒளியாகி நிற்பா யுலந்து

78

ஒன்று பிரண்டாகி யோர்மூன்று நான்கைந்தாய்
நின்றிருந் ருத்திரத்தை நேசித்தே—என்றும்
உருகி யுருகெடுஞ்சே யுற்றுணர்ந்து பார்த்தால்
அருகி யொழியு மவம்.

79

தேனிருக்கப் பாலிருக்கத் திந்திக்கு முனிருக்க
ஏனிமல் முண்கின்ற யேழைநெஞ்சே—நானிங்கே
உண்டதெலாம் போதுமினி யுத்தமத்தைத் தேடி
கண்டுகொள்வாய் நல்ல கதி.

80

கன்னலமு தேசினிக் கற்கண்டே சர்க்கரைபே
இன்னலறும் விண்முதலே யெந்தாயே—வன்னிமத்து
யூடிருந்த மெய்ப்பொருளை யோற்கும் பாஞ்சுடரே
நாடியெனை பாள்வாய் நயந்து.

81

பொன்னார்ந்த மேனியனைப் புற்றோ லுடையனைக்
கன்னிமதி சூடுமென் கர்த்தனை—என்னுடைய
சித்தத் திருந்தானைத் தேவர்க் கரியனைப்
பத்திசெய்வார்த் குண்டோ டாய்ம்.

82

மறந்துழலு நெஞ்சேயுன் மார்க்கமெலா மாயுந்
திறந்தெரிந்து கொண்டேன் நிரமாய்த்—துறந்துகின்
றல்லும் பகலு மறிவா யமர்வாரை
வெல்ல தெவரோ விளம்பு.

83

தத்துவத்தை யெல்லாஞ் சடமென் றறிந்துகொண்டு
நித்தமா யுள்ளதனை நேசித்திங்—சத்தவிக
மார்க்கந் தவறாது மன்னி யனுபவத்தைத்
கூர்க்கத் தெரிந்து குறி.

84

கூர்த்தவெல் லாஞ்சிவமாய்க் கூர்த்துநீ கண்டெஞ்சே
கூர்த்தவிட மறுகிற்றுங் கொள்கையினைப்—பார்த்துநிதம்
ஆனந்த வெள்ளத் தழுந்தி யகண்டமதாய்
சுனந் தவிர்த்தே யிரு.

85

நாட்டாதே நெஞ்சேசுரீ நானென்று நம்மதென்றுங்
காட்டாதே பொய்யைக் கருதாதே—வாட்டமுட
னோடி யலைபாதே யோங்காரத் துள்ளொலியை
நாடி யிருப்பாய் நயந்து.

86

நன்றென்றுத் திதென்று நாடி யிருக்காதே
இன்றென்று நானென்று மெண்ணாதே—துன்று
மலகன்ம மாயா மயக்கறுத்தார் கூட்ட
நலமா யிருக்கதெஞ்சே நாடு.

87

எண்ணிபெண்ணி நெஞ்சே யிடைபறு தேசுவனைக்
கண்ணிரா முகக் கசுத்தெண்ணி—வண்ண
வருமோடு கூடிநின் முகை யகற்றி
தேருவில்லா தென்று மிரு.

88

இரந்துண்டு கொண்டுநித்த மெகாந்த மாசி
யர்க்கைபற் றுள்ளாரை யண்டி—நிரந்தரமாய்
பாடுபட்டார்க் கன்றோ பலனுண்டு பாழ்மனமே
கிடுபெற நாடு விரைந்து.

89

கொலைகாவு கட்காமக் கோபமெலாம் போக்கி
யலையு மனத்தை யடக்கி—நிலையாத்
நாசச் சரீரத்தி னட்பையற வேவிடுத்துத்
தேசிகள் கூறுமொழி தேர்.

90

நிருவருளைக் கண்டு தெரிசித்த முத்தர்
மருளுற்று வாடாரிம் மண்ணில்—பிரிவற்ற
ஆகாயம் போலிருப்ப ரச்சமில் லா நிருப்பர்
ஆகா ரழியாரிக் காரந்து.

91

எத்தனைநா ளாயசத்தை யின்பாய்க் கருதுனையோ
அத்தனைநா ளும்மவத்தை யாலித்தாய்—சித்தம்
கிசத்தினையே கொக்கிசீ நிற்பாயே நெஞ்சே
கசத்தவுட லைக்கடப்பாய் காண்.

92

நெஞ்சேசுரீ பென்வசத்தி னின்று நிராமயத்தில்
வஞ்சமற வேபழுதி வந்தக்கால்—பஞ்சமலக்
கொத்தறுத்து விட்டுக் குலவுஞ் சிவாநந்த
சித்துருவ மரவாய் தெளிந்து.

93

சித்துருவாய் நின்ற சிவநந்த வாரிதியே
முத்தருள் ளத்திருக்கு மோனமே—அத்தா
கருணைத் திருவடியைக் காணா துலகி
விரவுபக லாபலைந் தேன்.

94

தேனார் மலர்க்கொன்றைச் செஞ்சடையான் பல்லுயிர்க்குங்
கோலுகி நின்றொளிரும் கொற்றவன்—வானாதி
பஞ்சவுரு வானவன் பாவையொரு பாகம்வைத்த
பிஞ்சுக் கென்றன் பிரான்.

95

பேராத விண்ணொளியைப் பேரின்ப வாழ்முதலைப்
பாராதி யான பரஞ்சட்டைச்—சீரார்
சிவநந்த போதமாஞ் செம்பொருளே நெஞ்சே
நவநந்த வத்துதனை நாடு.

96

முத்திபெறு நெஞ்சேநீ மூர்க்கருற வைக்கொண்டு
சித்தங் கலங்கிச் சிதைபாம—னித்த முமே
சன்மார்க்கஞ் சென்று சதநந்த மாகினார்
நன்மார்க்கந் தன்னையே நாடு.

97

வாக்குமன மும்மனுந் வநந்தப் பேரொளியை
நோக்காது நோக்குவாய் நுண்ணறிவால்—போக்குவர
வற்றபரி பூரணமே யாவாய் மடநெஞ்சே
சற்றிருந்து பாராய் தனித்து.

98

உரைக்குஞ் சிவநந்த வோங்காரந் தன்னைத்
தரைக்குமுத லாய்நின்ற சத்தை—யரைக்கணமுந்
தாழாது சிந்தித்துச் சாதனைசெய் வாய்நெஞ்சே
பாழாகா யென்றும் பதைத்து.

99

வாழ்த்தியே யெந்நாளு மாசில் குருபகத்தைப்
பாழ்த்து பிறப்பறுக்கப் பாடிய—காழ்த்த
சிவநந்த சாரந் தினமும் படிப்போர்
சிவநந்த மாவர் திரம்.

100

நிகுச்சிற்றம்பலம்.

சிவநந்தசாரம்

முற்றிற்று.

சிலமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாசிவ தோத்திரம்.

—❧❧❧—

விருத்தம்.

திங்கனார் சடைமேற் கங்கை நிகழ்வுற வைத்த நாதன்
மங்கையோர் பாகன் திவ்ய மழப்படை யுடைய பெம்மான்
பொங்கர வணிக்தோன் முன்புப் புமதை பெரித்த சோதி
துங்கநான் மறைக்கு மெட்டாச் சுடர்பதம் போற்றி செய்வாம். 1

முத்தனே முதல்வா ஞான மூர்த்தியே முக்கண் வாய்ந்த
வித்தகா சிமலா வின்னோர் விருப்புசெம் பொருளே வேத
நத்திட முடிமே னின்று நடமிடு வொளியாய்த் தோன்றுஞ்
சித்தனே சிவனே யிர்தச் சிறியனாக் கருள்செய் வாயே. 2

ஐதியு நடுவு மாகி யந்தமு மாகிச் செம்பொற்
சோதியு மாகி யிரேழ்த் தோற்றமு மாகி பெங்கும்
தீதியாய் சிறைந்து தின்ற சிமலனே யுமைபான் பங்கா
எதிலா வெளிபே னுன்னை பெவ்வகையறிவே னந்தோ. 3

காமனை பெரித்த முக்கட கடவுளை யடைத்தோ ரெல்லாந்
தாமத முதற்கு ணங்க டன்மையைக் கெடுத்துண் னோக்கால்
பாமரர் பேரலத் தோன்றிப் பலதிரு வாடல் செய்திங்
கேமனாக் கிடங்கொ டாம விருப்பர்க ளென்று மேலாய். 4

கரிபக டேறும் வஞ்சக் காலனைக் கடிந்த கோவே
உரியபல் லுபிரகட் செல்லா முணர்வதாய் நின்ற வொன்றே
அரியமெய்த் தவத்தோ ருள்ளத் தமர்ந்திடுங் கருணை வின்னோ
ளரியனைத் துன்பா லன்றியெண்ணம்வே திலக கண்டாய். 5

ஆயநான் முகனு மாறு மடிமுடி காடுனு னாத
துயனை பாமா னந்தச் சோதியே யாதி நாதா
தேயவின் னருளைப் பெற்ற சின்மல வடியா சோடு
பெவ்வேன் கூடி வாழப் பெறுவனோ விர்தா டன்னில். 6

பிஞ்சகா பித்தா பேயோ டாடிய பெருமா னேமுன்
நஞ்சமு துண்டு விண்ணோர் நடுக்கமுந் தவிர்த்த நாதா
அஞ்செழுத் துருவாய் நின்ற வருட்பெருஞ் சோதி யேயிவ்
வஞ்சக நெஞ்சி னேற்குன் மலர்ப்பதந் திடைப்ப தென்றோ. 7
வேறு.

முக்கணு யகனே முனிவர்கட் கிறையே மேமானமே ஞான
வா ரிதியே, தக்கன்றன் வேள்வி தனைக்கெட வழித்த தற்பரா
கிற்பரம் பொருளே, மிக்கவ ருளத்தின் மேவுசெஞ் சுடரே மேன்
மைசேர் நின்னடிக் கன்பாய்ப், பக்குவப் படுத்தி யென்றனை
யாள்வாய் பரமனே பண்ணவர்க் கரசே. 8

வேறு.

சித்தனே நிமலா போற்றி நிட்களப் பொருளே போற்றி
சுத்தநீர்க் குணனே போற்றி தோகையோர் பாகாய் போற்றி
சுத்தகா னிமலா போற்றி விரிசடை யுடையாய் போற்றி
சித்தனே சிவனே போற்றி கின்மயா போற்றி போற்றி. 9

பன்னகா பரணு போற்றி பரமசுற் குருவே போற்றி
வன்னியா ருடலாய் போற்றி வயங்குவெண் ணீற்றாய் போற்றி
கன்னலி னமுதே போற்றி கதிதருஞ் சுடரே போற்றி
என்னையா ஞுடையாய் போற்றி சிதைவனே போற்றி போற்றி. 10

வேறு.

பொய்கொடு மனத்தின் மாயையால் வருத்திப்

புண்படு பரவியேன் பேய்போன்

மையிடுங் கண்ணார் முயக்கத்தின் மயங்கி

மருவியே விழுந்துழ னையேன்

உய்யநின் னருளோப் பெற்றமெய் யடியா

குறவிலா வேழையே னென்னைக்

கைகொடுத் தாள வருவையோ சொல்லாய்

கர்த்தனே சிவபெரு மானே.

11

கவலைசேர் கொடிய பந்தவா ரிதியிற்

கண்ணிலாக் குழலிபோல் வீழ்ந்து

பவமிரு வினையி னையினான் மேதப்

பட்டுழல் பரவியேன் பலகால்

தவமுடைப் பெரியோர் தங்களை யணுகச்

சுண்டிமா டெனத்திரி வேணுன்

நவமுடை யுன்ற னருள்பெறு வேறே

நாதனே சிவபெரு மானே.

12

நீங்கெலாங் கூடித் திரண்டுநு வெடுத்த

நீயனேன் பேயனேன் பொய்கோள்

நீங்கிடா மனத்தேதன் கொலையருட் பெரியேன்

நீதியோர் கனவினு மறிபாப்

பாங்கிலா வெறியேன் பாவிபே நெந்தப்

பண்புகொண் டென்றனை யடைவேன்

தேங்கிடுங் கங்கை சாமிசைச் சுமந்த

செல்வனே சிவபெரு மானே.

13

வார்த்தருங் கூந்த லுடையநீ மின்னார்

மயலிடைக் கிடந்துபன் னானும்

பார்தனிற் பேய்போ லலைந்தலைத் துழன்ற

பாவிபே னுயினுங் கடைபேன்

நேர்நிரு வருளை நினைக்கவுந் தருமோ

நித்தனே நின்மலா நந்த

சீர்திறை யழுதே வானவர்க் கரசே

சித்தனே சிவபெரு மானே.

14

ஐம்புல னோடர் கொட்டம தடக்கி

யளவிலா வருளிடைக் கிடந்து

வெம்பிய மாயை யிருளறக் கடிந்த

மெய்த்தலர்க் குதவிசெம் பொருளே

கம்பமார் பெரிய வுலகிடை யெனக்குன்

சுழலுனை யன்விவே றுளதோ

எம்பெரு மானே பென் னாயிர்த் தலைவா

யிறைவனே சிவபெரு மானே.

15

எமனிலுங் கொடிய வஞ்சகமார் மடவா

நிடுக்கன்பட்ட முழன்றுமே சோற்றுச்

சுமைதனைத் தாங்கி மாடுபோற் றிநியுந்

ஹிருசுறை மனத்தினேன் றனக்குச்

சமரச ஞான வனுபவ நிலையுந்

தங்குமோ வுட்பாசுட் கரசே

யுமைபொரு பாகம் வைத்தமெய்ப் பொருளே

யுண்மையே சிவபெரு மானே.

16

கல்லுமோர் போதிற் கரைந்திடுங் கரையாக்
கன்னெஞ்சு மானவஞ் சுகனென்
புல்லருண் மூத்த வம்பனே னந்தோ
புனிதனின் செயலறி யாது
அல்லல்செய் மனத்தா லழிந்திடு நாயேற்
கையனே யருடரு வரபோ
சொல்லுமெய்ஞ் ஞானச் சுகக்கட லமுதே
ஞாயனே சிவபெரு மானே.

11

மின்னேநெர் தழியும் விடயவின் பத்தான்
மெலிந்துளம் வாடியே நானுன்
றன்னையே யடையக் கருகினே னெனீ
தள்ளிடி லென்செய்வே னெனியேன்
பின்னையு மெந்தா யுனையலா லென்னைப்
பிரியம்வைத் தாள்வதார் சொல்வாய்
சின்மயா னந்தச் சுடர்மணிக் குன்றே
சித்தனே சிவபெரு மானே.

12

மரவுரி தரித்து மலைவனம் புக்கு
வண்மையா யிலைசுரு கருந் தித்
திரமுற வுண்டித் தணவீனே மாற்றிச்
செஞ்சுரா நந்தமெய்ந் நிலையைப்
பரவுகின் னடியா சடிதொழ வறியாப்
பாவியே னெவ்வகை யுறுவேன்
பொறிபுல னடக்கி யென்றனை யாள்வாய்
புனிதனே சிவபெரு மானே.

13

வேதநா யகனே விண்ணிறை யமுதே
விரிசடை யுடையமெய்ஞ் ஞானப்
போதநா யகனே போற்றுவார்க் கெனிய
புனிதனே பூசண நந்த
ரீதநா யகனே நின்மல வடிவே
நிர்க்குண மன்றுணின் றுடும்
பாதநா யகனே பாவியை யாள்வாய்
பரமனே சிவபெரு மானே.

20

வேறு.

உம்பர்களு மறிபாதே யொளித்த பாத
மோரிரவில் சுந்தரர்க்குத் தூது செல்லச்
செம்பவள நிறமுடைய பரவை யார்பால்
செய்யதிரு வடிவருந்தச் சென்ற கோலம்
நம்பியா ஞரன்செய் தவமோ முன்னர்
நாதரீ யுணர்த்தமொழி நழுவி டாமல்
எம்பிரா னேகினது விளைபாட் டெல்லாம்
எம்மனோக் கியம்புவதிங் கெளிதி லாமோ

21

வாதஞர் வருதேவு மற்று முள்ள
வல்லித்து யோகிகளு மற்றை யோரும்
தீதமுறப் பணிந்தேற்று நிமலா வெங்கு
நீங்கியிரா நெடியபரஞ் சுடரே ஞான
போதமெனு மருனெறியை யுணர்த்தி நின்ற
பூரணனே புண்ணியனே புனித வாழ்வே
நாதவடி வரனாகுந் பரனே பெய்த
நாளுமென யாவதுன்றன் கடனே கண்டாய்.

22

வேறு.

மூவான் டெடைய விளங்கு முந்தை
முழுகுந் துறையி னின்றழவே
தேவா யனைத்து மீன்றபா
தேவியுடனே தோன்றி யக்கு
கோவா திருக்க வருளமுத
கோடிக்கு ளளித்த விண்முதலே
கோவா பென்னை யுடையவனே
கருணா நிறியே கற்பகமே.

23

வேறு.

அருண்மிகுத்த மெய்துஞானத் துறையே பென்னை
யாண்டவனே தாண்டவனே யமர் கோலே
மருள்விடுத்த மாதவத்திற் சிறந்த மேலோர்
வணங்குமொழி லப்பமுனி வள்ளற் காக்க
கலரபடுக்கக் கல்லணைபை மிதக்கச் செய்த
காரணனே பூரணனே கபால மூர்த்தி

பொருளறியத் தில்லை மன்று ளாடுகின்ற
புண்ணியனே கண்ணியனே புனித வாழ்வே.

24

வாழ்பெரிய சிறுத்தொண்டன் முதலா மற்றும்
வண்மைபெறு நாயன்மார் பலர்க டம்மைத்
தாழ்வலா தோங்குநின் தருளி னாலே
தடுத்தாண்ட மெய்ப்பொருளே யெனியேன் றன்னைப்
பாழம்பிறப்பா மிருங்கடலில் வநுந்தா வண்ணம்
பரிந்துவந்து காவாயோ பரமா னந்தச்
சூழ்கருணை வாரிதியே நின்னை யன்றித்
துணையொன்று மறியேன்றொல் லுலகிற் றானே.

25

நானாகி நின்றிலங்கு மொன்று மோன
தற்பரணே தோன்றியபல் லுயிர்கட் கெல்லாங்
கோனாகி நின்றசிவக் கொழுந்தே வேதக்
கொற்றவனே நற்றவத்தோ ருளத்தின் மேவு
ஞானநர் தக்கடலே பலகா லுன்னை
நாரணனு நன்முதலுந் தேடித் காணு
வானாகி யெங்குநிறை யொளியே யென்னை
வாழ்விப்ப துன்பரணே வள்ளா லென்றும்.

26

எந்தையே நின்னடிக்கே யன்பு சற்று
மில்லாத நாயடியே னான லும்பான்
சந்ததமு நின்தருனைச் சார்வேன் மற்றோர்
சார்பறியே னீபிதனை யறியாய் கொல்லோ
பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான நெறியுண் மேலாம்
பாடுலையுங் காட்டிபெனை யாளா யானால்
எந்தவகை யுலகினிடை யிருப்பே னேழை
யீதறிந்திங் கித்தருண மருள்செய் வாயே.

27

வேறு.

வேதநெறி யாகமத்தி னெறிக னுள்ளும்
விதித்தநெறி சாத்திரங்கள் பலவற் றுள்ளு
மேலாகுநின்ற பொருள்களெலா முணர்ந்த மேலே
ருரைக்குநெறி தம்மையான் கற்றே னல்லாற்
பேதமறக் கற்பபடி மனதை நாட்டிப்
பேறுபெறக் கண்டறியே னுயேற் குன்ற

ன்தமுத வருள்வருவ தென்றோ சொல்லாய்
கிர்க்குணனே சற்குருவே கிமல வாழ்வே.

29

பத்திகெறி யொருபொழுது மறிபேன் மேலாம்

பரமார்த்த நெறிசிறிது மறிபே னுண்ணச்
சித்தமிசை யெள்ளளவு நினைபேன் றிபேன்

செய்யவரு ளடியாரைப் பணிந்தே னில்லேன்

முத்தர்களு மோ நிவைத்த வருணா நன்னை

முனைந்தறிபே னலந்தெரியேன் முழுமு டன்யான்

வித்தகனே தின்னருளைப் பெறுவ தென்றோ

வினாந ராயேற்கு விளம்பல் வேண்டும்.

29

வேண்டுவே னெந்தொரு முனது பாதம்

வேண்டிடேன் மூவாசை யொருகா லத்துக்

தூண்டிடே னென்மனத்தைப் பொய்ம்பை தன்னிற்

றொழுதழுது தின்னருளை வேண்டி நிற்பேன்

தூண்டிடேன் பொய்யுடலை பாணென் றெண்ணென்

பொருந்திடே னிருநினையின் வழியிற் செல்லேன்

தூண்டவனே தின்கருளை வலுவைப் பெற்ற

வருளடியா ரொடுங்குடி வாழ்வேன் கண்டாய்.

30

வேறு.

வானிடை யொளிபைப் பரப்புசெம் பொருளை

பன்னிய வுயிரினுக் குணர்வே

தானிடந் தனதா யமர்ந்தமெய் யறிவிற்

றங்கிய மாசிலா மணியே

கானலிற் சலம்போற் றோன்றுபொய் யுலகைக்

கடத்தவ ரடைந்தநற் றவமே

பூணுதும் பாச வினைதனைத் தீர்த்தான்

பூரண நக்தமெய்ப் பொருளை.

31

உடலுயிர்க் குயிரா யுறைந்நிடும் பொருளா

முண்மையே யுணர்விலேன் நனக்குத்

திடமுறக் காத லாமல கம்போற்

சின்மயச் சுடரொளி காட்டிச்

சுடமுது பொய்பொய் யென்றுயா னுணர்ந்

தன்மையை யுள்ளிருந் துணர்த்திப்

புடமிடு பொன்போ லென்றனை யாள்வாய்

பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

32

உன்றனு லறியப் படுபொரு ளெவையு

முனக்கனித் தியமென வுரைத்துச்

சந்தத முண்ணிப் பரனெனக் காட்டிச்

சர்வத்தின் சாட்சிகீ யெனவே

தந்திர மாக வோர்மொழி பகர்ந்தாய்

தற்பரா சிற்பர சிவமே

புந்தியி னெளியாய் ளிளங்கிடுங் குருவே

பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

33

வாக்கொடு மனத்தான் மதித்திட வெண்ணு

வாநந்தப் பேரொளி யதுவாய்

நோக்கொணு நோக்கி னோக்குவா ரறிவாய்

துட்பமா யகண்டமாய் வெளியாய்

நீக்கமற் றங்கிங் கெனாதா யெங்கு

நின்றொளிர் நிரஞ்சன நிலையாய்ப்

போக்கொடு வரவு மற்றதோர் வடிவே

பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

34

எனையொன்று மறியா விளம்பரு வத்தே

யென்னுள்வந் தமர்ந்தெளி யேற்கே

வினையினு லடுக்குஞ் சகல்கே வலத்தை

விட்டியுள் ளிருளையு மாற்றி

மனநினை வனுகா மார்க்கமு முணர்த்தி

மகிழ்ந்துடல் பொருளுயிர் கொண்டாய்

புனிதமெய்ஞ் ஞான வருட்பெருஞ் சுடரே

பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

35

மன்னிய தவத்தோ ருளத்தைவிட் டகலா

மாசறு மானந்த வெளியே

என்னிரு கண்ணே யின்பவா ரிதியே

என்னுணின் நென்றனை யாண்ட

சின்மயா னந்த மவுனசற் குருவே

திவ்யமா மனூரத்தின் பெருக்கே

பொன்மய மன்று ளாடுசெஞ் சுடரே
பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

35

இசைபர மிரண்டி னுயிரினுக் குயிரா
யிலங்கிய கருணைவா ரிதியே
சகமுக நிறைந்த சமயவா நிகளாஞ்
சண்டிக டங்களுக் கெட்டா
நகமுகக் குறைந்த வன்பர்தம் மனத்து
ளானந்த வெரளியதாய் நின்ற
புகவரு நிலையே செம்பொன்மா மணியே
பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

37

இலைசரு காதி கந்தழ லத்தை
யெரிசும்பிக் கிரையென வடைத்திங்
கலைபுவி காண னீரெனக் கடிந்தே
யளவிலாச் சிற்சுகம் வேண்டிப்
பலபொழுது அன்னைத் தொழுதுகின் னருளைப்
பாளியேன் பெறுவதெந் நாளோ
புலனென்று மறியாச் சிறியனைற் குறைப்பாய்
பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

38

இறைவனே யுன்ற னருள்பெறக் கருதி
யிடையற அருகியே கண்ணீர்
கரைபுரண் டோட வுடலது குழையக்
கம்பித்த லோடுவே சற்றுக்
குறைவற நிறைந்த வாகந்த நிலையைக்
கூடுவார்க் குதவிநிற் றுணையே
பொறுமைசே ரின்பக் குணமணிக் குன்றே
பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

39

பதிதரு பானே பரமசத் குருவே
பதத்தரு பாமனே ஞான
நிதி யெனு நிலையே நிதிநிறை யமுதே
நித்திய நினைமல வகண்ட
கதியுளார் கண்ணே யென்னுயிர்த் துணையே
கருணைசேர் மணிமன்றந் தன்னுள்
பொதுமையா யின்ப நடமிடு மரசே
பூரண நந்தமெய்ப் பொருளே.

40

வேறு.

மகவோங்க ஞானநெறி யகமோங்க மெய்நிலையின்
 மதியோங்க வழியு மோங்க
 மறையோங்க வுண்மைபது நிறைவுகுறை வற்றநன்
 மாதவத் துறையு மோங்க
 இகமோங்கு தொல்வினையி னிழிவோங்கு முலகநடை
 யெதிரோங்கி டாம எனடுவே
 இனிதோங்கு மைம்பொறிக வியல்போங்கு மைம்புலனென்
 னிரைகெட்டு நிற்கு நிலையாய்
 அகமோங்கு பரமின வலைவோங்கு பலவினை
 னற்பநடைபோக்கி யருள்வாய்
 அறிவோங்கு மாதவர்க ளகமோங்கு முண்மையே
 யானந்த மான பரமே
 சுகமோங்கு மௌனவெளி தனிலோங்கு கர்த்தனை
 சோதிமய மான பரனே
 சொல்லரிய மெய்ஞ்ஞான வருளாக வெங்குநிறை
 னுரியவடி வான சிவமே.

41

இல்லாத மாயைதனை யுண்டென்று கருதிரித
 மிருவினையி னலைகண் மோத
 எனதுபா மென்கின்ற சுழலினிடை வீழ்ந்துமே
 யிழிவுதரு முலக நடையால்
 நில்லாத காயமிதை நிலையென்று நம்பியே
 நிர்த்தனைசெய் தத்தி பகலாய்
 கிட்டோ மாதர்கண் முயக்கிடை கிடந்துமே
 நீள்பாச வலையிலார்ந்து
 பொல்லார்க ணேசமே கொண்டுநல் லோர்தமைப்
 புறக்கணித் தேய லைந்து
 பொதிமா டெலுகார சுமைதனைத் தாங்கியே
 புத்தியில் லாது முன்று
 தொல்லைக னிறைந்தலையு நாயனேற் குன்கருணை
 துன்னுமோ சிறிது புகலாய்
 சோதிமய மானகுரு பரனையே னக்கருள்செய்
 னுரியவடி வான சிவமே.

42

வருவதா முத்திவழி தருவதோ நின்கருணை
 வம்பனேற் கதுவாய்க்குமோ
 வஞ்சியர்க ளாசையிற் றுஞ்சாத வெ ன்னெஞ்ச
 வஞ்சனையெ லாந்தொலையுமே
 பெருகுமோ வுள்ளன்பு மருவுமே மெய்யருரை
 பேரின்ப வீடணுகுமோ
 பேருருவ மில்லாத சிவகருணை பெறுவனே
 பிசபஞ்ச வன்பொழியுமோ
 உருகுமோ பாவமன மொழியுமோ வென்கவலை
 யுள்ளொளி கதித்தோங்குமோ
 ஓயுமோ வென்பாச முண்மையறி வாவனே
 வோடுன்ப னோபொண்ணினைச்
 சுருண்மாயை மாயுமோ வருமோக மேருமோ
 சுத்தவெளி சித்திக்குமோ
 னுய்யனே யுணைநம்பி னேனெனையு மா ள்வையோ
 னுரியவடி வான சிவமே.

43

சுந்ததமு நினதருளி லாசையுற் றமுதமுது
 தங்காது நெக்குருகியே
 சங்கையற லோங்கிவரு கருணையங் கடலிற்
 சதாநந்த வமுதமுண்டு
 பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான வெளியிலொளி கண்டியர்
 பரமார்த்த நிலையமருவிப்
 பதியநின தருண்மயம தோங்கியன் பாகவே
 பாடியா யுப்பணிந்து
 சிந்தையொரு சிந்தனையு மில்லா தகண்டமாய்ச்
 செப்பரிய நிட்டைகூடிச்
 சிற்பா வெளிக்குணீ யானென்ப தறவெனைச்
 சேர்ந்தனைவ தென்றுபுகல்வாய்
 தொந்தமொடு திர்த்தொந்த மானவெம் பரமனே
 தொண்டருள மேவுபொருளே
 சோகமறு மாநந்த வெளியே பெனக்கருள்செய்
 னுரியவடி வான சிவமே.

44

கனாகியுமிராகி யுனிலுணர் வாகியே
 யுலகமாந் தோற்ற மாகி
 யுள்ளாகிப் புறமாகியொன்றாகிப் பலவாகி
 யொளியாகி வெளியு மாகித்
 கானாகிக் கடலாகி வனமலை நாகியே
 கானிலுறை மிருக மாகித்
 கங்குலப்பத லாகிமது ரவியாகிச் சுழியாகிக்
 கண்டபொரு ளெவையு மாகித்
 கோனாகிக் குருவாகி நானாகி நீயாகிக்
 குறிப்பவளு மவனு மாகித்
 கோதிலித மகிதமொடு குணமாகி மணமாகிக்
 கோசமொடு பூத மாகித்
 தோணைத பொருளாகித் தூசமொடு சம்பமாய்த்
 தோன்றுமெய்ப் பொருளு மாகிச்
 சோதிமய மாகியெனை யாண்டவனு மாகியொளிர்
 ஸூரியவடி வான சிவமே.

45

கண்டபொரு ளத்தனையு மாகியே யவைகளுங்
 காணாத கருணை யுருவே
 கருதரிய வஸ்துவே சிச்சயவ கோசரா
 நந்தநிலை தந்த முதலே
 அண்டபகி ரண்டமுந் தன்னருள் வெளிக் குள்ளைத்
 தாண்டருள்செய் பரம கிதியே
 அத்துவித சுத்தகிலை பெற்றதெரு முதத்தருள்
 மாணசிவ ஞான குருவே
 மண்டலமும் விண்டலமும் விளைக்குமொரு வித்தாகி
 மருவவிட மற்ற பொருளை
 மாளாத பாழ்பிறனி மாளவரு மமிர்தேசன்
 மார்க்கத்தி லோக்கு னுரையே
 தொண்டொடு தேவப்பணி கண்கண்ட தெய்வமே
 கைலாஸுடல் தரித்த பரனை
 சுத்தகிக் குணமான பரமேயெ னக்கருள்செய்
 ஸூரியவடி வான சிவமே.

46

வேதாந்த சாரமே சாரமதி னனுபோக
 வினைவுதரு முத்தி முதலே
 வேற்றொருவர் காணாத மாற்றரிய செம்பொனே
 மேவுசிவ ஞான வெளியே
 நாதாந்த மோனஞ்ஞானாவதவ ராஜனே
 நவகண்ட யோக முடிவே
 நானுவி தங்கொண்ட வாசாம கோசரா
 நந்தமய மான பொருளே
 தோந்த நயனநதி வணையிலொளிர் மூர்த்தியே
 நெற்றிகே சிட்ட பொருளே
 நிர்க்குண நிரலம்ப வாலம்ப நிர்விஷய
 தித்தியசக முற்ற நிலையே
 சோகமய மாயண்ட பகிரண்ட மொன்றதாய்த்
 தோன்றுகின் மயா நந்தமே
 சொந்தமுட னென்றனையு வந்தடிமை கொண்டருள்செய்
 ஹரியவடி வான சிவமே.

47

அன்பினிலை யறியாத வன்பனே னென்றனையு
 னாளகி, நித்ய வண்ணம்
 அரியநிரு வருளுருவு பெற்றுநர தேகமா
 யடிமைகொள் வந்த கிரமாய்
 என்பருவ முற்றிலுஞ் சோ நித்து மேன்மையா
 றினியநற் கருணை யாலே
 யேதுமது வரனமெய்து ஞானநிலை காட்டியே
 யின்னமுக மீந்து பின்னும்
 வன்பிறவி கோய்கெட வகத்திருநீ யுற்போக்கி
 வருகெறி விருத்தியாலே
 வாட்டமுறு சந்தேக மாகி முதல் மூன்றையும்
 வண்ணமபெற மாற்றி மேலாய்த்
 துன்பமொரு சிறிதுமில் லாதுளங் தெனியவே
 தெனியகிரை மவுன வெளியில்
 தூக்கிடை டென்னாரண்ட கர்த்தனை யானந்த
 ஹரியவடி வான சிவமே.

48

வஞ்சனைப் புஞ்சனைக் கொடியனை மிடியனை
 வசைபேசு சதிகெடனை
 னாதாடு வம்பனைத் துன்பனைத் தீயனை
 மாபாக கத்தொழிலனைக்
 கொஞ்சனைக் கொலைபனைப் புலைபனை நுழைபனைக்
 குணக்கேடு செறிசு துயனைக்
 கோதைமய லகலாத நாயனைப் பேயனைக்
 கூடாத புன்செயலை
 வெஞ்சனை நஞ்சனை வினைப் பானையை
 வெறிகொண்டு திரிமுண்டனை
 வெட்டித்தனம்பேசு வில்லனைப் புல்லனை
 வித்தைதெரி யாழ்முடனைத்
 தஞ்சமன மாயபிற நெல்லையுறு சிறியனைத்
 துஞ்சா தடா வென்றுமே
 தாக்கிய கைகொடுத்தாண்டிற் சோதியை
 துரியவடி வான சிவமே.
 இன்றுரைநாளைக் கருப்பதும் பொய்யுதா
 மென்றெண்ணி நின்று திரமாய்
 இனிமையா யனுதினமு தினதன்ப ராஜதொழு
 தேற்றிப் புகழ்ந்து வெகுவாய்
 நன்றென்று மன்பாத நொண்டுசெய்தன்பாய்
 நயந்துசன் மார்க்க நெய்யால்
 நயனமுறு தினதுதிரு வருளொளி யறிந்துவிண்
 நட்புநடு நிலைப தென்ன
 மன்றதனில் நடனமிதி வந்துநீ பெனக்கண்டு
 மருவியுடல் பொருநா சிபை
 மகிழ்ந்துநீ கைக்கொளவு மீதுநா னற்றுமே
 மாத்ருவ கண்ட நிலையில்
 அன்றவெனை வலியவந் தாண்டுபா கதிதந்த
 னாபமெய்ஞ்ஞான குருவே
 துன்புறு பவர்க்குடல் கடத்துமெய்ப் பொதமே
 துரியவடி வான சிவமே.

49

50

திருச்சிற்றம்பலம்.
 ப ர ம சி வ தோ த் திர ம்
 முற்றிற்று.

பூணமணிமாவலக் கண்ணி.

- மூல முதற்பொருளே முத்திதரு மெய்ஞ்ஞானச்
சேல் பரஞ்சடரே தேவபரி பூணமே. 1
- நித்தியமே தத்துவமே நின்மலமே தன்மயமே
வித்தகனே மெய்ஞ்ஞான வெளியேபரி பூணமே. 2
- ஒங்கும் பாரபரமே வொன்றான முச்சடரே
நீங்காத் திருவருளின் நிலையேபரி பூணமே. 3
- வற்றா வருட்கடலே வாசாம கோசாமே
செற்றம் பலத்தாடுந் தேவிகனே பூணமே. 4
- கண்ணுண் மணியே கருதரிய பேரோளியே
விண்ணுதி யெங்குநிறை விக்கீதபரி பூணமே. 5
- அத்தனே யுன்றன் அருட்பதத்தை பென்முடிமேல்
வைத்தா லொழியமற்றோர் வகையறியேன் பூணமே. 6
- எந்தளித மாயென் னிதபந் தெளிந்திடுமோ
அந்த விதத்தையெனக் கருள்செய்வாய் பூணமே. 7
- பாச வினைகளெல்லாம் பறந்திடா நின்னருளின்
நேசம்வைப்ப தென்றோ நிகழ்த்துவாய் பூணமே. 8
- சிறக்கும் அருளன்றிச் சீயென்றே மற்றவையும்
ஹக்கும் வழியெனக்குச் சொல்லுவாய் பூணமே. 9
- மட்டற்ற வேத மகிப்பிலடங் காமல்வெறும்
வெட்டவெளி யாகிநின்ற விதமருள்செய் பூணமே. 10
- வானவர்க்கு மெட்டாத வள்ளலே வான்பொருளே
மோன மணிவிளக்கின் முடிவேபரி பூணமே. 11
- அண்ட புவனமெங்கு மனுவக்கு ளனுவாகி
நின்றடுஞ் சூத்திரத்தின் நிலையருள்செய் பூணமே. 12
- அத்து விதப்பொருளி லாசையுற் றமுதுபுதிதன்
சித்தந் தெனியவகை செய்குவாய் பூணமே. 31

- வஞ்சகமன் வாதனைக்கும் வஞ்சியர்செய் வேதனைக்கும்
அஞ்சி யுணையடைந்தே னாண்டருள்செய் பூரணமே. 14
- அல்லல்தரு புன்மாயை யாவும்ற மாதவஞ்சேர்
நல்லபத வியிலொளிநு நட்பேபரி பூரணமே. 15
- பொய்யைத் துறந்து புறப்பட்டார்க் கல்லோவுன்
மெய்யார் திருக்கருணை மேவுங்காண் பூரணமே. 16
- அந்தரத்தி லானந்த வருளநடன மாடுகின்ற
சுந்தரஞ்சேர் செம்பொற் சடரோபரி பூரணமே. 17
- மனவாக் கணுகாத மரர்க்கமாய் நின்றவொன்றி
கனமாயை யற்றபர கதியேபரி பூரணமே. 18
- நோக்குமிட மெல்லாம் நோக்குந் திருவருளாய்த்
தாக்கும் வகையெனக்குத் தந்தருள்செய் பூரணமே. 19
- நண்ணரிய வேதாந்தம் நவின்ற வழிநடக்கப்
பண்ணுமொரு பக்குவத்தைப் பண்ணுவாய் பூரணமே. 20
- அறிவுக் கறிவா யகண்டிதா கண்டமதாய்
நிறைவுகுறை வற்றமெய்ப் நிலையேபரி பூரணமே. 21
- துன்புசெறி பென்னெஞ்சத் துக்கமெல்லாம் மாய்க்கவெனக்
கன்புருவாய் நின்ற வருளேபரி பூரணமே. 22
- தேடக் கிடையாத செம்பொற் சடரொளியை
யீறினக் கேதுமுண்டே விபம்புவாய் பூரணமே. 23
- நாட்ட முனதருளை நாடிசின்ற பாதவமார்
தேட்டாளர் பெற்ற திரவியமே பூரணமே. 24
- பேரறிவே யின்னமுதின பெருங்கேயிப் பேதைதனக்
காரிருந்து மென்னபல னாகுங்காண் பூரணமே. 25
- கன்ன றருமமுதே கந்தண்டே சர்க்கரையே
என்னுளிருந் தெனையாண்ட இறைபேபரி பூரணமே. 26
- பகபதிபா சச்செயலைப் பறக்கவிட்ட வன்பருக்கு
வசமாகு மெய்ஞ்ஞான வழியேபரி பூரணமே. 27
- தத்துவத்தை பெல்லாஞ் சடமென்று தாக்கறுத்தார்
கித்த முனதருளாய் நிற்பார்காண் பூரணமே. 28
- பற்றற்ற கண்ணை பாழும்பிறவி போமெனக்காண்
நற்றவர்க ளன்றே நயப்பெறுவார் பூரணமே. 29

- வஞ்சகம் ஹேடி வருகும்போ தெவ்வுயிர்த்தும்
தஞ்சமுனை யன்றியுண்டே தாயேயரி பூரணமே. 30
- பார்க்கப் பலவிதமாய்ப் பங்கோடி பண்டமதாய்
ஏற்றைபுட னின்ற யிறைவே பரிபூரணமே. 31
- மனமாணவக் கன்ம மயக்கமெல்லாம் கிட்டகன்ற
இனமோடு மென்னை யிருந்தவைப்பாய் பூரணமே. 32
- பொய்ப்பொருளை மறந்துவிர்தும் பொன்போன்ற நெஞ்சினர்க்கு
மெய்ப்பொருளுந் தானே மேவுங்காண் பூரணமே. 33
- சோழநாத் தருக்திபுடற் சனமையை யிடி கவனா
நன்றப் புழுக்குரம்பை நம்பிமேன் பூரணமே. 34
- மிக்க படித்த வெறும்பாச முடசேலார்
தக்க நினதருளைச் சார்வரோ பூரணமே. 35
- கற்றபடி பேரூடக்கம் கல்லாத கனருக்கு
கற்றவத்தின் ஞானம் காணுமோ பூரணமே. 36
- வெம்புகெறி யப்புள்ளி வென்றிநெல் லன்பர்களை
உம்பர்களுந் காணு வொளிபெருவார் பூரணமே. 37
- எத்தனைபோ கித்தி யின்பமதாய்ப் பெற்றியி னை
முத்திகிலே காணு முடியுமோ பூரணமே. 38
- சாத்திரக் கோதுகின்ற சமுக்கருக்கு மெய்யறிவு
மாத்திரையினை தேனுந் மருவுமோ பூரணமே. 39
- எவ்வுயிருந் தன்னுயிரென் றென்னுந் திரமெனக்குந்
செவ்வையுடன் செவ்வதென்றோ செப்புவாய் பூரணமே. 40
- சண்டத் தனபனதத் சாத்திரப் படிசிறத்தித்
துண்டித்த சிந்தச் சகம்வருங்காண் பூரணமே. 41
- காற்றிற் றரும்பாய்க் கவையுறு பேய்மனதை
பெற்றபடி கிட்டா விபற்கைகெடும் பூரணமே. 42
- மோசவலை விசயின் னுந் முயக்கை மறத்தருளிச்
சூகசவைப்ப தென்றோ வறையுவாய் பூரணமே. 43
- வஞ்சியருக் காளாய் வசமாக கவக்காமல்
தஞ்சமுனதருளைந் தந்தருஞ்செய் பூரணமே. 44
- தொண்டருக்குந் தொண்டாய்ச் சகிக்கருந் மட்டாமல்
பெண்டாசை கொண்டு நெதழுகிதென் பூரணமே. 45

- ஆத்தனே நானுன் னடிமைபெனும் பேர்பெற்றால்
இத்தொண்டு போது மிறையேபரி பூரணமே. 46
- உடலுயிர்க்குள் நீயிருக்கும் உளவறிய மாட்டாமல்
கடலுலகெங் குத்தேடிக் காலலுத்தேன் பூரணமே. 47
- தோன்று முயிர்க்குயிராய்த் தொந்தமதாய்ச் சிந்தையற
ஆன்றிநின்ற சித்தே யுணர்வேபரி பூரணமே. 48
- வானுப் பல்பாய் மறிகடலா யெவ்வுயிர்க்குள்
கோனாகி நின்றசிலக் கொழுந்தேபரி பூரணமே. 49
- எல்லா முன்செயலே பெல்லா முனதருளே
யல்லாற் கதியுளதே லறைகுவாய் பூரணமே. 50
- உளவறிந்து யாவும்மீ யென்றுணர்ந்தா லென்னறிவைக்
களவுசெய்யு மஞ்ஞானக் கழன்றிடுங்கான் பூரணமே. 51
- பந்த விருளைப் புரித்துவிட்ட வித்தகரே
சிந்தை தெளியும்வகை சேர்வர்கான் பூரணமே. 52
- தனித்திருந்து தன்னைத் தானறிந்து தொண்டக்கால்
எனக்கொருகே டில்லையெனு மிழல்பயிந்தேன் பூரணமே. 53
- உள்ளுள்ளே நீயிருந்து ஒடுக்கிபர சாண்டுமென்றன்
கள்ளமனந் துள்ளுவதேன் கண்ணோபரி பூரணமே. 54
- மரக்கரிக் குள்ளேயேயர் மானிட னிருந்தாட்டுக்
நிரத்தை யறிகிலெனன் செய்துவேன் பூரணமே. 55
- தேருமோ பென்னெஞ்சந் திருக்கறுத்துக் கொண்டருளைச்
சேருமோ சற்றே செப்பாய்பரி பூரணமே. 56
- பொய்யையெமய் பென்றெண்ணிப் பேதவறி வில்லாமல்
வய்யமநில் நாய்போல் வந்தித்தலைத்தேன் பூரணமே. 57
- கனிஞ்சிலவென் னித்தோற்றந் களைத்திடுகிப் பொய்புலகைக்
களங்கமறக் காணுந் கருத்தறியேன் பூரணமே. 58
- வாதா நெஞ்சமய வழிகடந்த புண்ணியர்க்கு
யேதை யுவமைசொல்லிவெ னெந்தையே பூரணமே. 59
- கிழ்கு கிளையே கிலையாகப் பெற்றவர்க்குத்
துர்க்குலே யெங்கே தோன்றுங்கான் பூரணமே. 60
- எப்பொருளுந் நீயா யிருந்தசையக் கண்டவர்க்கு
ஒப்புவமை சொல்ல வெங்குமோ பூரணமே. 61

- ஆய்யோஇவ் வடிமைதனக் காரிருந்து மென்னபலன்
உப்யும் நினதருளே யுதவிகாண் பூரணமே. 62
- நம்பிக் கொலைசெய்யும் நாரியர்மை யற்கேற்றிற்
கம்பமது போலக் கலங்கினேன் பூரணமே. 63
- எனைப்போ லொருபாவி யாருமுண்டோ வையகத்தில்
நினைக்கிலென் னுள்ளம் நடுங்கு தகாண் பூரணமே. 64
- பொய்வெடர் தனைவிட்டுப் பொருள்பறிக்கக் கற்றதல்லாற்
செய்ய நினதருளின் செயலியேன் பூரணமே. 65
- சாத்திரத்தைக் கற்றுச் சந்தையிரி நாயதுபோல்
வார்த்தை மிகுப்பேசி வஞ்சித்தேன் பூரணமே. 66
- மனதிலொன்றும் வாக்கிலொன்று மருளி யுரைத்தமென்றன்
நினைவிலொன்று மெண்ணி நிக்தைசெய்தேன் பூரணமே. 67
- நம்பினவர்க் கன்பு நலம்பெறவே செய்பாமல்
வம்புகெறி தீங்கை வஞ்சித்தேன் பூரணமே. 68
- பட்டமது காற்றாற் பறந்தாடுந் சூத்திரத்தை
விட்டுவெறி நாயதுபோல் வீணானேன் பூரணமே. 69
- நட்ட நடுவணையின் நயமறிய மாட்டாமல்
பட்டப் பகலைவாய்ப் பகர்த்தழிந்தேன் பூரணமே. 70
- பெண்ணு னலியாய்ப் பிறந்திறங்க போயுள்ளம்
எண்ணு மெண்ணி யிடர்புரிந்தேன் பூரணமே. 71
- தேனிருக்கப் பாலிருக்கத் திரண்டதேன் னமுநிருக்கக்
கானனீ ரையுண்ணக் கருதினேன் பூரணமே. 72
- கய்யில்வெண்ணெய் தானிருக்குங் கணக்கறிந்தே யுண்ணாமல்
நெய்க்கலைந்து தேடி நிசம்விட்டேன் பூரணமே. 73
- துலேணி மேலேறி துட்டமுதைக் காணாமல்
சரலப் பெருஞ்சிறையிற் றங்கினேன் பூரணமே. 74
- எடுத்ததும் மண்பாண்ட மிடியுமெனு மெய்யறிவால்
படைக்குமொரு பக்குவத்தைப் படைத் திலேன் பூரணமே. 75
- கடுமோ முன்னர்க்கு குறித்திடுமெய் மன்பொரு
பாடுபட்டார்க் கல்லோ பயந்தருவாய் பூரணமே. 76
- இயதரை னையிசெய்க் றெண்ணிபெண்ணி யிப்பாவி
தடித்தனங்கள் செய்தே தவித்தனன்காண் பூரணமே. 77

- எத்தனையோ புத்தியெடுத் துரைத்து மென்மனது
பத்தினெறி நில்லாப் பாவமென்றோ பூரணமே. 78
- எல்லாவு மெய்ப்பன்பு இல்லாத பாரிபெனக்
முள்ளர் தெளிபவகை புண்டோகான் பூரணமே. 79
- ஏவல் விலகல்முத லில்லைபெனு நினைக்கே
ஆவச்சற்று மில்லா தழிந்திட்டேன் பூரணமே. 80
- இங்கிருக்க வென்னை யென்பெற்றா பெந்தாயே
தக்குமுன தருளைத் தந்தருள்செய் பூரணமே. 81
- முனுனு மென்னை யாவதுனை யன்றியுண்டோ
தானே பிரங்கியருள் தக்கருள்செய் பூரணமே. 82
- தீயே பிரங்கியெனை வந்தாண்டா லன்றியிந்த
தீயே னுனைபடைபுக் கிரமுண்டோ பூரணமே. 83
- செய்புரியுங் குற்றச் செருக்கெல்லா மீன்றெடுத்த
தாய்பொறுக்க நீதி கருமேகான் பூரணமே. 84
- கன்றி னுக்குச் சேதா கனிக்கருளு மாறதுபோல்
என்றனுக்கு நீயிருக்க என்னகுறை பூரணமே. 85
- எல்லா முனதருளி னியல்பா விருக்கவுற்பான்
வல்லாண்மை பேச வாயுமுண்டோ பூரணமே. 86
- இருவினையை வெட்டி. பிவர்த்தகரை காண்பதற்கு
அருமைபுறு கின்னருளின் அன்பருள்செய் பூரணமே. 87
- கூட்டமிடு தத்துவத்தின் குப்பையெல்லாங் கனல்கொளுத்தி
வாட்டக் தவிர்த்தருள்செய் வள்ளலே பூரணமே. 88
- எனதுயா நென்னு டிடர்செய் மனமாறா
தனைக்கெடுக்க மெய்ஞ்ஞானர் தந்தருள்செய் பூரணமே. 89
- கீட்டுக்குள் வைத்த கிழப்பொருளைக் காணாமல்
வாட்டமுற்றுத் தேநீர் வகைபென்றோ பூரணமே. 90
- உள்ளிலிருந் தன்பா யுலாவுங் கிலருநகைக்
கள்ளமனத் தொர்காணக் கணக்குண்டோ பூரணமே. 91
- பாட்டைப் படித்துப் பயனறியாப் பாபசர்து
எழுதிச் சுகைதரிக்கு எய்துமோ பூரணமே. 92
- இளமை தவிர்த்தறவே மினிதாரு மென்றங்கிப்
பழமைபுட னெனையாண்ட பாக்கியமே பூரணமே. 93

- சுயிற்றரவிற் கட்டையினிற் கள்ளனெனத் தோன்றுலகை
செய்ந்நிகாண்டு நிற்கவருட் டிரமருள்செய் பூரணமே. 94
- என்னுடம்பு என்றன்மன மென்புத்தி யென்பவெல்லாம்
தன்னதல வேறென்னுஞ் சாக்ஷியருள் பூரணமே. 95
- யாவு மருட்செயலா மன்றிலே தன்பரெலாம்
மேவுந்நீ நாகிற்கே விக்ரதென்றாய் பூரணமே. 96
- எனதாவி யுட்பொருளாம் யாவையுநீ னுகக்கொண்டு
உனதாவி யுட்பொருளை யுகந்தருளசெய் பூரணமே. 97
- எட்டுத் திக்குமொன்று யிருந்தாடுஞ் செஞ்சுடரே
கட்டிக் கரும்பெயென் கண்ணோபரி பூரணமே. 98
- அன்பே யெனதறிவே யற்புதமே சிற்பாமே
யின்பவெனரி யாகிநின்ற விசையேபரி பூரணமே. 99
- கல்லா வறிஞன் கசட மெனக்குமொரு
சொல்லாற் சுகங்கொடுத்த னுரையேபரி பூரணமே. 100
- பாதகங்க ளோமும் பறந்தோட நன்மருந்து
சுதென் நளித்தனையே பென்குருவே பூரணமே. 101
- பிறவிராய் தீர்க்கும் பெரியவொரு பண்டிதனுய்ச்
சிறியேன்முன் வந்தாண்ட சிறப்பேபரி பூரணமே. 102
- கடக்கவொன் னாம்பிறவிக் கடலைக் கடக்கவிவன்னை
யடக்கி யடக்கி நன்றாய் ஆண்டவனே பூரணமே. 103
- திடமாயை பெனுமிருளாஞ் சிறைதவிர்க்க மானிடனாய்
வடிவிகொடி வந்தாண்ட வருட்குருவே பூரணமே. 104
- என்னையொன் றும்மறியா னினம்பருவத் தேபரிந்து
தன்னை யுணரவழி தந்தாயே பூரணமே. 105
- உய்யும் வகைக்கான யுட்பொருள்மெய்ஞ் ஞானமதைக்
கைக்கொண் டளித்தாயென் னத்தனே பூரணமே. 106
- பித்தம் பிடித்த பேய்மனதைக் கொன்றுவிட்டுச்
சுத்தநிலை தந்தாயென் னுரையேபரி பூரணமே. 107
- கையாந ின்கருணை காட்டியதற் சிவவடிமை
செய்யும் உதனியொன்றுத் தெரிநிலை பூரணமே. 108
- கட்டுப்போ தக்கழன்ற சுத்த னருள்நிலையில்
வெட்டவெனரி யாகிநின்ற வித்தேபரி பூரணமே. 109

- தொல்லையறு நல்லறிஞர் சொல்லும் வழிநடந்தால்
எல்லையொளி தோன்றுவென்று பேர்ந்தையே பூரணமே. 110
- சாட்டையிற் பம்பரம்போற் றுனையிவ் வுலகமெல்லாம்
ஆட்டிவைக்கும் மெய்ஞ்ஞான வருட்கத்தே பூரணமே. 111
- பொங்குஞ் சிவஞான புண்ணியமே தேன்கடலே
பங்கமற வெணையாண்ட பதியேபரி பூரணமே. 112
- மாதா பிதாமூதலாய் மயக்கி மயக்கியென்னைக்
காதல்தரு பொய்வழியில் கடத்திவைத்தார் பூரணமே. 113
- சிந்தையொரு சிந்தையிற் சேர்ந்தசையா தின்புருவாய்ப்
புந்திதனி லொளியானாய் போதபரி பூரணமே. 114
- தொல்லையினைப் பெட்டகமாம் சேற்றுச் சமைபுடலாம்
அல்லலற்ற ஞானிகட்கு அருவருப்பாம் பூரணமே. 115
- வருவதுவே வரும்வரா வாராத வன்றறிஞர்
இருவினையுஞ் சமமாய்க்கண் டிருப்பவர்கான் பூரணமே. 116
- என்பென்பாய்த் தேக மினைத்திருக்குந் தேசிகரே
அன்புநிலை பெற்றாரென் றறிந்துகொண்டேன் பூரணமே. 117
- முத்தர்களின் பொற்பதத்தை முனைநெடுத்து என்சிரமேல்
வைத்துத் தொழுதேத்தும் வழியறிந்தேன் பூரணமே. 118
- களள மனத்துறவைக் கடிந்துஎல் லாந்துறந்து
உள்ளத் தெனியின்று ஞாபயிவார் பூரணமே. 119
- இப்பொழுதோ யினுஞ்சற்றோ இரனிலெந் நேரத்தோ
செய்யாமற் சாகுமுடற் திரமறியேன் பூரணமே. 120
- ஆற்ற வுலகமுத லனைத்துநீ யாயிருந்தும்
தான்றனியாய் தின்ற தகமையென்னோ பூரணமே. 121
- எங்கள் குடிக்கரசே யிறையேயின் பக்கடலே
பொங்குஞ் சிவஞான புண்ணியமே பூரணமே. 122
- வணங்குந் ஹவேவர் மனத்திலுறை மாடுவனியே
இணங்குஞ் சுகாதீத யேகமே பூரணமே. 123
- இகழ்வுதரு புறப்பற்று மிருசார் பகற்றிநின்றுல்
சங்கப்பற்று னதுதானே யறுமென்றாய் பூரணமே. 124
- பேசப் படாத பேரின்ப மாம்பொருளி
வசையுற்றழுவையே யருள்பெறுவார் பூரணமே. 125

- தில்லைக் கனியே தேடரிய வாரமுதே
ஏல்லைக் கனியே யிறையேபரி பூரணமே 126
- நானுமுன் னடிமையெனும் நற்பெருமை பெறுவேனோ
தானே யிரங்கியுளர் சாந்துவாய் பூரணமே. 127
- பெரியோ ரெவரும் புகழ்ந்தேத்து முன்னடிக்கே
சிறியென் மதலைச்சொல் சிறக்குமோ பூரணமே. 128
- நன்றுசெய் தாயெந்தாய் நாலஞ்சாம் பருவமதில்
என்னையுன் பொன்னடிக்கி ழிருத்தினாய் பூரணமே. 129
- உடல்பொரு ளாயியெனு முன்றுமொன்றாய் கின்றிலங்கும்
நடுநிலையே மெய்யின்ப நாயகமே பூரணமே. 130
- மதபேத மோதுகின்ற மட்டிகளுக் கேதுமோர்
இதம்பெருக ஞாயமுண்டோ எந்தையே பூரணமே. 131
- நான்கண்டே னுன்செய்வே னுன்றிலே னெண்ணாமல்
தானற்ற மெய்க்கிலையைச் சார்வதென்றோ பூரணமே. 132
- திருட்டு மனமாயைத் திருக்கறுத்துக் கொண்டாக்கால்
அருட்குரு னவக்காண் லா துமென்றாய் பூரணமே 133
- நாகச் சரீரத்தின் நட்பையற ழிவவிடுத்த
தேசிகர் ந னன்றோ ஜெயம்பெறுவார் பூரணமே. 134
- வஞ்சியெனு மென்சான் வாதனைசெய் புன்குரம்பை
நஞ்செனவே கண்டால் கலம்பெறுவேன் பூரணமே. 135
- தோற்றமுத லேந்துடனும் தோயாமல் நிற்பதுவே
ஏற்றதொரு மெய்த்துறவி னியல்பென்றாய் பூரணமே. 136
- காடு மிருக்கையை நழுவுவிட்ட தேசிகரே
பாடு மறைப்பொருளைப் பரிந்துணர்வார் பூரணமே. 137
- ஆனைத்தும்பீ யானவகை யுறிந்துகொண்ட மேலவர்க்கு
வினைப்பு மறைப்புமெக்கே நிகழ்க்காண் பூரணமே. 138
- கண்டபொரு ளத்தனையும் கின்னருளாய்க் காண்பவர்க்கு
கிண்ட பகையுறவும் விளக்குமோ பூரணமே. 139
- துறவா யவாவ றத்த னாயதவப் புண்ணியாக்கு
இரவும் பகலுமில்லை யென்றுரைத்தாய் பூரணமே. 140
- நித்திரையிற் செத்துவிடும் நித்தனைசெய் யிந்தவுடற்
கெத்தனைதான் றுன்ப மியற்றினாய் பூரணமே. 141

- கூட்டி குரங்காகிக் கூத்தாடும் பேய்மனதை
கூட்டி யடக்கவிட லாகுமோ பூரணமே. 142
- உடல்பொரு ளாவிமுத லுன்னதென்றே யிந்தவர்க் கு
மடமைதரு மஞ்ஞான மருவுமோ பூரணமே. 143
- இட்டமுட் னென்றலேயி லின்னபடி யென்றெழு நுந்
கட்டளைபை வெட்டிவிட்டாய் கண்ணோபரி பூரணமே. 144
- கீம்புல னைம்பொரு ளான கரணமுதல்
வென்று தணியவென்றே வெளியில்விட்டாய் பூரணமே. 145
- கொல்லா விரதங் குவலயத்தேந் தொல்லோர்க்கும்
புல்ல வெனக்குடவையு ளுதிகான் பூரணமே. 146
- கூளாயோ வய்பா வடிமை புலம்புதலைக்
கோளாயோ ஞானக் கிளரொளியே பூரணமே. 147
- வாழ்த்துவார் வாழ்த்தும் வாழ்வுக் குரியவுன்றைத்
தாழ்த்துகிறி பேன்வாழ்த்தத் தகுமோகாண் பூரணமே. 148
- கண்ணே கருத்தே கதிர்க்கான சின்பயமே
கண்மதியே மெய்ஞ்ஞானத் தாயகமே பூரணமே. 149
- முக்கட் கடரொளியே முத்திதருந் சிந்துநிலை
தக்காவன்பர் கட்டுதலு தாயேபரி பூரணமே. 150
- என்னளவு மென்றன்மன மினங்கலில்லை கயிப்போவென்
கன்னியிருந் பேசுவதென்றோ கண்ணோபரி பூரணமே. 151
- வேர்க்கச் சிவிரக்க கிவடு மனமுநதப்
பார்க்க வென்னுள்ளே பார்த்திலென் பூரணமே. 152
- சேதற்று வெடுத்த சலமபை யிடிசையை
மாற்ற வெனக்குமொரு மருத்தருந்செய் பூரணமே. 153
- புண்ணுளர் பேரலப் புலம்பியே யுள்ளுருகிக்
கண்ணீர் ததும்பவென்னுள் கண்டிலென் பூரணமே. 154
- பொன்னிலொளி போலவெங்கும் பொருத்திசின்ற சின்னருளை
யென்னுளுநக் காண்பதெப்போ தியம்புவாய் பூரணமே. 155
- பத்துத்திக்கு மொன்றும்ப் பரவும் பாஞ்சடகா
வைத்து என்னுள்ளே வணக்குவேன் பூரணமே. 156
- பொய்யிடித் தாசெல்லாய் புறத்திருக்க யான் பேரகக்
கைபுடத்துக் கொண்டாயென் கதியேபரி பூரணமே. 157

- கண்ணென தென்பவெல்லாம் கன்றாய் விடுத்தவரும்
கானனி கையுண்ணக் கருதுவரோ பூரணமே. 158
- வன்னப்பட் கிம்மணமும் வஞ்சனைசெய் வஞ்சியரும்
கன்ன மிடுமேமன் கைவலைகான் பூரணமே. 159
- அளவிடுதற் கொண்ணு அருள்வெளிபாய் கின்றவுன்னைத்
தெளித்தவர்க ளுண்டேல் செப்புவாய் பூரணமே. 160
- அருள்வெளிபாய் நின்ற வடியிற்து கொண்டபின்னும்
திரட்டிக் கருவியிங்குத் திரிவதென்னே பூரணமே. 161
- மெத்தவே தாந்தம் மேன்மைபதாபக் கற்றி நூந்தும
சித்தக் தெளிசிலையென் செப்துரீவன் பூரணமே. 162
- பகலீரவு மற்ற பரவெளியி லேயிருக்கச்
சகமுகத்தோர் யார்க்கும் தகுமோகான் பூரணமே. 163
- பொன்னுசை கொண்டு பொருத்திப் பலநாளும்
என்ன பலன்கண்டே னே துமில்ல பூரணமே. 164
- எத்தால் பிழைக்க வெண்ணியே பிவ்வடிமை
செத்திறத்தி போகச் செய்வவையோ பூரணமே. 165
- உண்டிறங்கிப் பூண்டு உலாவவது மாசுதின்ற
தொண்டருக்குக் காண்டவெல்லாம் சொர்ப்பனங்கான் பூரணமே.
- பெற்றவர்கள் பெற்ற பெரும்பேறே பேரொளியே
வற்று வருட்கடலே வானமுதே பூரணமே. 167
- சத்துவ மோழாவார் தங்கிவின்ற மெய்ப்படியார்க்
கெத்திரமுஞ் சால்ல வியனுமே பூரணமே. 168
- காண்டவெல் லா உணவாய்க் கண்டுகொண்டா வென்னறியில்
வின்படுகே வலசகலம் விளங்குமோ பூரணமே. 169
- அறித்துநி ரிடுஞ்செருப்பா லடித்தாலு மெனக்கறிவு
வருகுமென்று நம்ப வழியிலேகான் பூரணமே. 170
- ஐயோகா னென்செய்வெ னனைத்துக் கனவெனவே
கையெழுப் புழும்மாகக் கண்டிலேன் பூரணமே. 171
- பட்டிகாய் பேரலப் பருகிருநி தொண்டினின்று
வெட்டித் தனம்பெரி வினுனேன் பூரணமே. 172
- விரும்புமு வாசைநனை வெட்டிவெளி யேருமல்
கரும்புதின்ன வுக்கனி கருதினேன் பூரணமே. 173

- மானாபி மான மடமைதனைப் போக்காமல்
தானே யழிந்துவிடத் தலைப்பட்டேன் பூரணமே. 174
- தாயென்று பெண்ணைத் தக்கபடி யெண்ணாமல்
நாய்போலப் பேதமெண்ணி நாசமுற்றேன் பூரணமே. 175
- பிரபஞ்ச வுறவைவிட்டுப் பிரிந்துநின்ற அன்புரொடு
விரவித் தின்பலையும் விதமறியேன் பூரணமே. 176
- நல்லா நுறவும் நவிலவொண ஞானமுமே
யல்லாமல் மற்றெவைவு மழியுங்கான் பூரணமே. 177
- உன்னி யிவ்வுலக லுழன்றுமுன்று கேடுகெட்டும்
இன்னம்புத்தி வாவினியே யென்செய்வேன் பூரணமே. 178
- சந்ததமும் வேதாந்தத் தன்மைபை யுணர்ந்துமின்னம்
புந்தி மயக்கம் போகவினியே பூரணமே. 179
- என்செய்வே னேழைக் கிரங்கி யுனதருளை
நன்மையுடன் தந்தால் நான்பிழைப்பேன் பூரணமே. 180
- பந்தவுடற் சாகுமுன்னே பரமார்த்த மாம்பொருளைத்
தந்தருள்செய் யெனையின்ற தாயேபரி பூரணமே. 181
- பெற்றா ளிருக்கப் பிள்ளைக்குண் டோகேடு
சற்றே மனமிரங்காய் தாயேபரி பூரணமே. 182
- உன்னை மறந்தா னுயிர்பிழைக்கே னுயடியென்
என்னையென்னு னவத்தாள் எந்தையே பூரணமே. 183
- மோசநமன் வந்து முடுகப் பிடிக்குமுன்னே
பாச மறுக்கவருட் பண்பருள்செய் பூரணமே. 184
- தன்னை மறந்து சாகுநின்ற பேய்மனதுக்
கென்ன மருந்தையிட்டா விதுபிழைக்கும் பூரணமே. 185
- ஐம்புலனுக் கென்னை யானாக்கி டாதருள்செய்
கம்பமற்ற பாற்கடலே கண்ணைபரி பூரணமே. 186
- போதப் பரவொளியே பொங்குகரு ணைக்கடலே
நாத வொளியேயென் னுயகமே பூரணமே. 187
- நாலாம் பதிக்காசே நண்ணரிய செம்பொருளே
மூல மணிவிளக்கே மோனமே பூரணமே. 188
- நஞ்சுண்ட கண்டா நாயடியே நென்றனையும்
அஞ்சலஞ் சேலென்றே யாண்டவனே பூரணமே. 189

- திது நலமறியாச் சிறியேன் றனையுனது
பாதத்துக் கடிமைகொண்ட பண்பென்றோ பூரணமே. 190
- எனக்கு முனதுபத மெய்துமோ வென்றெண்ணி
மனக்கவலை யாய்வெருளாள் மயங்கினேன் பூரணமே. 191
- ஆரிருந்து மென்ன வார்போயு மென்னவுனைப்
பூரித்துக் கண்டுகொண்டேன் புண்ணியமே பூரணமே. 192
- உண்ணவுண் ணத்தெவிட்டா துள்ளுறைந்த இன்னமுதைத்
தின்னருசி கண்டுகொண்டேன் தேரினேன் பூரணமே. 193
- ஆண்டோ னளித்த வருளமுத முண்டிருக்கத்
தாண்டிரமன் கிட்டிவரத் தகுமோகாண் பூரணமே. 194
- நித்தமென் னுள்ளம் நெக்குருகி வேசற்றுச்
சித்தம்வெளி யாய்த்தெளியச் செய்தனையே பூரணமே. 195
- விணுவல் கொண்டு வெளிமுகமாய்ச் சாகாமல்
காணு ததைக்கண்டு கதிபெற்றேன் பூரணமே. 196
- ஓடினேன் பாடினேன் ஓயாக் கவலையினால்
வாடினேன் மெய்குஞான வழியறிந்தேன் பூரணமே. 197
- அவனன்றி யோரணுவும் அசையா தெனும்நெறியைந்
தவமென்று என்சிரமேற் றரித்திட்டேன் பூரணமே. 198
- பத்துமொரு பத்தாம் பருவமதி லென்றனர்க்கு
அத்துவிதஞ் சொல்லவந்த வடிவென்பேன் பூரணமே. 199
- சிறுபருவத் தொன்னு ஜெயங்கொண்ட வருடசான்
வருகவேன் புண்ணியமோ வறிந்திலேன் பூரணமே. 200
- முந்தச்செய் புண்ணியத்தின் முடிவோ வலதுனது
தந்தியுமோ யானறியேன் தாயேபரி பூரணமே. 201
- அற்பு நெனையும் ஆள்வையோ வென்றிருந்தேன்
நற்பருவங் காணமுன் நயமளித்தாய் பூரணமே. 202
- ஏதை யுயமைமொல்வேன் என்னவென்று யானுரைப்பேன்
போத வெய்யாண்ட புண்ணியமே பூரணமே. 203
- ஒருசமயத் தன்றிமற் றோர்சமயந் தன்னில்
குருவாகி வந்தாண்ட கொள்கையென்றோ பூரணமே. 204
- ஒன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா யுள்ளுணர்வாய்
நின்றும் நித்தியமே நிற்குணமே பூரணமே. 205

- வாட்ட மகன்ற வருள்நூனி யாருலகின்
நாட்ட மகன்றிருக்க ஞாயமென்றோ பூரணமே. 206
- தன்னை யறிந்தார் தனக்கு ளிருந்தாடும்
உன்னையறி யுந்தரமு முண்டென்றாய் பூரணமே. 207
- உள்ள துரியதெல்லா முன்றன்வச மாக்கியென்னைக்
கள்ளமில்லா வெளியில்விட்ட காரணமென் பூரணமே. 208
- மெத்த விகாரம் வினைக்கும் வினைகளெல்லாம்
சத்துவத்தில் நின்றால் சாகுமென்றாய் பூரணமே. 209
- உடல்பொறிக் ளுட்காணத் தோடு குணமுதலாய்
விடவிடவே நடுநிலையின் விடென்றாய் பூரணமே. 210
- வஞ்ச விருளை யசுறியெக் காலுமென்றன்
நெஞ்சிற் குடிக்கொண்டாய் நித்தியமே பூரணமே. 211
- வேக மடக்கி வெறும்வெளியி லேகிநின்று
சோக மடக்கிச் சுகங்கண்டேன் பூரணமே. 212
- சுடத்தைமித்தை யென்றறிந்த தக்கசிவ ஞானிகளின்
நடத்தைபித்தர் பேயரென நாட்டினாய் பூரணமே. 213
- பாச மொழிந்து பதியறிவைக் கூடுதற்கு
வாச ஞானிகட்கு வருமோபரி பூரணமே. 214
- என்னதான் ிறிருந்து மிதயந்தெளி யாமுடர்க்
குன்னையறி பூரணமே முண்டோகாண் பூரணமே. 215
- தத்துவமுங் கலமுந் தாக்கா திருந்துகொண்டாற்
சுத்தநிலை யாகுமென்றாய் சோதியே பூரணமே. 216
- உளந்தெளிந்த படியிருந்தால் உலகம் இலையென
களங்கமற்ற சொல்லே கதியாகும் பூரணமே. 217
- நானில்லை நீயெனவே நாட்டமுற் றிருக்காமல்
ஆணவ மும்மலத்தா லழிந்திட்டேன் பூரணமே. 218
- தன்னை யறிந்துகொண்டால் தனக்கொருகே டில்லையெனச்
சொன்னசொல்லின் மார்க்கஞ் சுகமென்றாய் பூரணமே. 219
- ஆயு மறைப்பொருளை யாராய்ந்த மாதவர்க்குப்
பேயுமா னந்தமழைப் பெருக்கேபரி பூரணமே. 220
- பல்கோடி யண்டமெல்லாம் பரிந்துதன் னுள் பார்த்திருக்க
வல்லவர்க்கு வாய்க்கும் அருட்சுகமே பூரணமே. 221

- படிக்கும் படி நடந்து பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்க்குள்
நடிக்கும்பர மாந்த நாடகமே பூரணமே. 222
- மண்ணுதி பூதத்தும் வாக்கு மனமுதலா
எண்ணுர் பொருளெங்கும் ஏபொளியே பூரணமே. 223
- முத்திக்கு வித்தாய் முளைத்த செழுஞ்சுடரே
சித்தமிசை குடிகொண்ட சிவமேபரி பூரணமே. 224
- பாரா விருளைப் பறித்துவிட்ட சற்குருவே
தாரா வருள்தந்த தந்தையே பூரணமே. 225
- நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நனெல்ல நட மாடுகின்ற
எல்லையற்ற சுடரேபே ரின்பமே பூரணமே. 226
- வன்பனே நென்றனையும் வலியவர் தனைத்தாண்ட
இன்ப வறவே யிறையேபரி பூரணமே. 227
- வாக்கு மனதீத மாமவுன மாவெளியே
நோக்காது நோக்கிநின்ற நுண்ணறிவே பூரணமே. 228
- தேவாத வென்சுந்தை தெளியத் தெளியவேனக்
காரா வழுதே அன்பேபரி பூரணமே. 229
- நான்மறை யின்முடிவே நானென தற்றவர்க்குள்
தானே யிருந் துதவும் தயவேபரி பூரணமே. 230
- எந்த முயிர்த்துணையே யிறைவனே யுன்பாதம்
சந்ததமும் வாழிகாண் தற்பரமே பூரணமே. 231
- முத்தர்களும் வாழி முழுட்சக் களும்வாழி
சித்தர்களும் வாழிபா சிவமேபரி பூரணமே. 232
- செய்ய மறையோடு தேவர்மற்றெல் லாம்வாழி
துய்யவையும்வாழி சோதியே பூரணமே. 233
- அருள்வடிவம் வாழி யருமையுட னெனையாண்ட
குருவடிகள் வாழிகுணக் குன்றேபரி பூரணமே. 234
- சிவஞானம் வாழி சிவனடிபா ரும்வாழி
தவநிலையும் வாழியருட் டாயேபரி பூரணமே. 235

பூரணமணி மாலைக் கண்ணி

முற்றிற்று.

